

B' : **Καὶ** Πάει καλά...Καὶ τώρα,χωρίς νά τρεμουλιάξεις,πρῶτα πές τὸ νή σ ο υ μ ε κ ι ὕστερα τὸ κ ο π ἄ,στὴν ἀρχὴ ἀργά-ἀργά καὶ μετὰ στὰ γρήγορα,ὅπως κάνουνε αὐτοὶ πού μαλακώνουν τὸ πουλί τους

A' : Νήσουμε κοπά νήσουμε κοπά νήσουμε κοπανήσουμε.

B' : Αὐτὸ εἶναι...Κ ο π α ν ῆ σ ο υ μ ε... Ὁρατο,ξ;..

A / : Μῶρε ὠρατο εἶναι,ἀλλὰ φοβᾶμαι πὼς θά πλώσω μὲ τὴ πέτσα μου αὐτὸ τὸ ἀνιγιματάκι.

B' : Γιατί;.

A' : Δέν τὸ ξέρεις;.. Ὅσοι τὴνε παίζου,τούς φεύγει ἡ πέτσα.

B' : Ἐ,τότε,στὰ χάλια ποῦμαστε,ἕνα μᾶς ἀπομένει:γονατιστοὶ νά πέσουν σὲ κάνα ἀγαλμα θεοῦ,μπᾶς καὶ μᾶς βρεῖ τὴ λῆση.

A' : Τί σὸ ἄγαλμα,ποιανοῦ θεοῦ;..Πιθτεῦεις πὼς ὑπάρχουνε θεοί;.

B' : Ἀλλά;

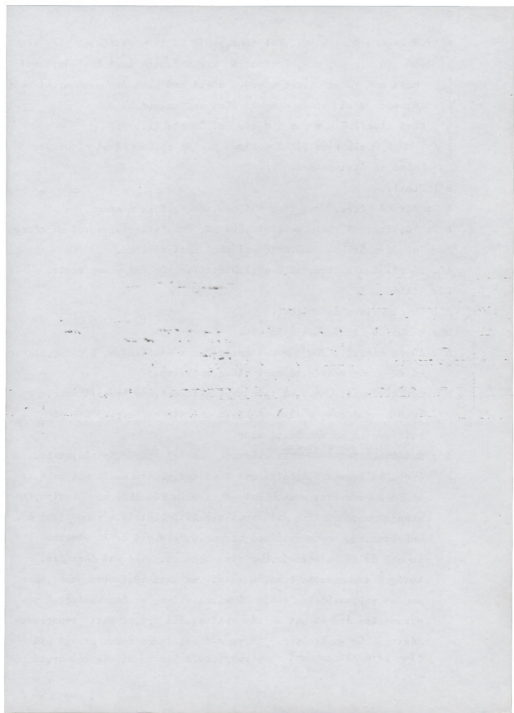
A' : Ἐχεις τίποτ'ἀποδείξεις;

B' : Μισῶ τούς-θεούς,ἄρα ὑπάρχουν.

A' : Αὐτὸς εἶσαι...Ἐλα τώρα νά σκεφτοῦμε τ'ἀποδόλοιπα."Ἡ,μὴπως,θέλεις νά πῶ στοὺς θεατές,τὸ περὶ τίνος πρόκειται;

B' : Δέν εἶν'κακό...Μόνο,νά τούς παρακαλέσουμε,τὴν ἀφεντιά τους, ἂν διασκεδάζουνε μ'αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τίς πράξεις,νά μᾶς τὸ δείξουνε μὲ τὰ προσώπατά τους.

A' : ~~ὁ ἀπὸ τὴν χιτῶνα~~... (στοὺς θεατές) Ἐμεῖς,λοιπὸν,παιδία, ἔχουμ'ἔν'ἀφεντικὸ,ἀγροῖκο στὸ θυμὸ του,γεμᾶτο καίλια καὶ χολή, πού ὄλο μασουλᾶει κοικιά καὶ χεῖζει φάβα.Τὸν δῆμο τὸν Πυκνίτη,ἕνα γεροζοῦρα τζαναμπέτη καὶ κουφάλογο.Αὐτὸς,λοιπὸν,ὁ γερο-Δῆμος ὁ Πυκνίτης,τὴν πρωτομηνιά πού πέρασε,ἀγόραβι γιὰ δοῦλο κάποιον τομαρῆ ἀπ'τῆ Παφλαγονία,ἕνα τύπο πολὺ σατανικὸ καὶ ἀλητήριο. Αὐτὸς ὁ τομαροπαφλαγῶνας,τὸ λοιπὸν, καταλαβαίνοντας τοῦ γέρου μας τὰ χουγία,βάλθηκ'εὐθὺς νά κάνει γλῦκες κι ἀπατεωνίες,νά τὸν κανακαθεῖ ἀπὸ δῶ καὶ νά τὸν τυλίγει ἀπὸ κεῖ,μὲ κάτι τομαροκουβέβτες σάν κι ἐτοῦτες." Ἐ,γερο-Δῆμε,δίκασε πρῶτα μοναχὰ μιά δίκη,μετὰ λούσου καὶ παρφουμαρίσου,ροῦφα κρασί,φῆε τὸν ἀγγλέορα

της ελπίδας για εμείς σου.

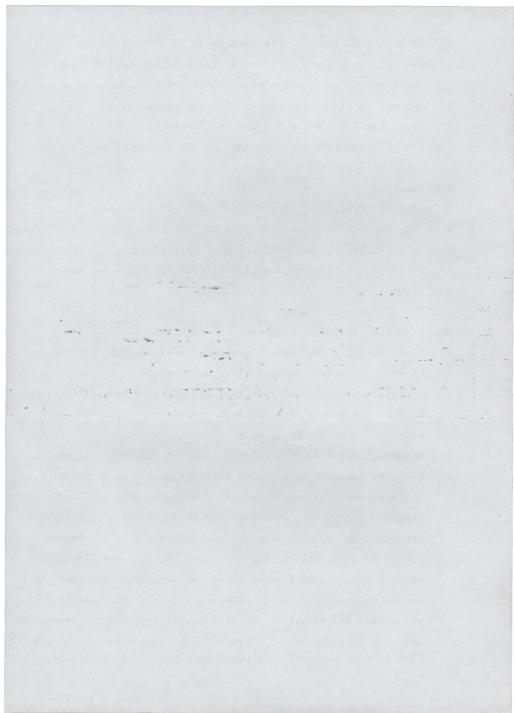
και το έπωσε και ~~το έπωσε~~... (τόν μιμείται) μήπως θέλεις να
δειπνήσεις; " Καί τότε, τσούπ, αρπάζει από δίπλα ο'τε κάποιος
από μās τους δούλους έχει έτοιμάσει για τ'άφεντικό και του τó
δίνει χάρισμα -ποιός; " δ Παφλαγόνας. 'Απαράλλαχτα όπως έγινε μ
κείνο τó σπαρτιατικό ζυμάρι ποχχα πλάσει με τά χεράκια μου
κι αυτός, με μία του διαβολοπονηριά, τó βοήτηξε κι έτσι τó καρβέ
πούφτειαξα εγώ, τó πρόσφερε έλδγου του στόν γέρο-όημο. 'Εμās, όλο
μās άποπαίρνει και δέν άφίνει κανέναν άλλον να ύπηρετάει τόν
άφεντη. ~~Ημείς και οι άλλοι~~ Και σάν τρώει ó άφεντης,
στέκεται δίπλα του αυτός, όρθός ~~το κλάμα~~ κρατώντας
μιά λουρίδα κι όποιος πάει να ρητορέψει, του τó βουλώνει.

'Ακόμα και χρησιμοús του τραγουδάει, πού σάν τους άκούει ó γέρος
σπαρταράει... Κι όταν πιά τόν δεΐ τόν γέρο-όημο τελείως ζαβλα-
κωμένο, βάζει μπροστά τή τέχνη της φεντιάς και της συκοφαντίας
κι όλους τους ανθρώπους του σπιτιού, μās λούζει με βρισιές.
Και μετά, πέφτει ó βούρδουλας σύννεφο στη πλάτη μας.

Κι ó Παφλαγόνας, μās γυροφέρνει τότε, ~~μās γυροφέρνει~~, μās χαλάει
τήν ήσυχία μας, μās ζητάει χάρες ~~και ποιά~~ και βουτάει άπ'
τόν καθένα μας διάφορα με άπειλές. " Τόú βλέπετε ^{τόν Χαν} ~~τόν Χαν~~ πού
μαστιγώθηκα ^{για τó χτύπη μου} ~~για τó χτύπη μου~~ " μās λέει " 'Ε, λοιπόν, ή εγώ
ή τó μαστίγιο." μās λέει... Κι έμεΐς οί όδóλιοι ύπακοϋμε, ειδαλ-
λλοιώς, μās βάζει κάτω ó κωλόγερος και μās ποδοπατάει και βγάζο
με τó σκατό με τήν δικά. (στόν άλλο δούλο.) Καί τώρα, φιλε μου,
άς δοϋμε σέ ποιά στράτα θά διαβοϋμε και σέ πιδόν θά πΰμε.

B': 'Η καλύτερη στράτα εΐναι ή κοπάνι, πού εΐπαμε. Νά τή κοπανήσουμε
~~και~~ από δω και να πΰμε να ζητήσουμε πολιτικό άσυλο στους Σπαρτι
άτες.

A': Καί πώς τή κοπανάνε από τó μάτι άτουνοϋ του Παφλαγόνα, μου λές;
Αυτός εΐναι πανταχού παρών. Τó ΐνα του πδδ ^{είναι στί Πύλο} ~~είναι στί Πύλο~~, τó
άλλο στή βουλή κι έτσι πού έχει τίς ποδάρες του άνοιχτές, ó κώλος

χάσκει πάνω από τη ~~καρδιά~~ ^{Χαλκωνιά} τα χέρια του εϊναστή ~~Ζιτανία~~ ^{Ζιτανία} κι ο νούς του στην ~~καρδιά~~ ^{Κλεπτόνια}.

B': "Ε, τότε, νά πεθάνουμε.

A': Καί μου λές, μέ ποιό τρόπο θά πεθάνουμε σάν άντρες;

~~Πώς εχθροί, Πώς, ετό καλό, θά πεθάνουμε σάν άντρες; --- Πώς γαίνεται πώς το~~

~~B' : Πώς εχθροί, Πώς, ετό καλό, θά πεθάνουμε σάν άντρες; --- Πώς γαίνεται πώς το~~

A': "Α πα πα...άσε..Κάλλιο τ'χω νά πιούμε άνέρωτο κρασί, θυσία στό άγαθό δαιμόνιο, μπᾶς και κατεβάσει η κούτρα μας καμιά καλή ιδέα.

B': "Ανέρωτο κρασί, ξί.."Όλο στό πιοτί εϊναι ο νούς σου. Καί πῶς, άνθρωπος σκνίπα, μπορεί νά βρεϊ καλή ιδέα, μου λές παρακαλώ;..

A' : Σοβαρά μιλάς τώρα;..Βρέ, νεροκανατοκολοκυθόπουλε, εχεις τό θράσος ν'άμφισβητεϊς τήν εμπνευση μές στό κρασί;..Δέ βλέπεις πῶς, μοναχά σάν πίνουν οϊ άνθρώποι, τότε γίνονται πλούσιοι, πετυχημένοι, κερδίζουνε τις δίκες τους, εύτυχούν και ώφελούν τούς φίλους τους;..

"Ελα, έλα...Δίνε του γρήγορα και φέρε μου μιά κανατάρα μέ κρασί, νά ποτίσω τό τσερβέλο μου, μπᾶς και πῶ καμιά ζυκνδάα.

B' : "Ωχ, άλλοίμονό μου...Τί νά μᾶς σκαρώνει, άραγε, αυτή σου η μανία γιά πιοτί;...

A' : Καλό, καλό, μόν' τρέχα και φέρτο σό.

'Εγώ θά τή ξαπλάρω. Κι αν τυχόν μεθύσω, δλα έδῶ κέρα θά τά περιχύσω, μέ ζυκναδούλες, εύρηματάκια και θαυματάκια.

B' : (έρχεται μέ τό κρασί) Τύχη που τήν εϊχα και δε μέ κάναν τσακωτό νά κλέβω τό κρασί!

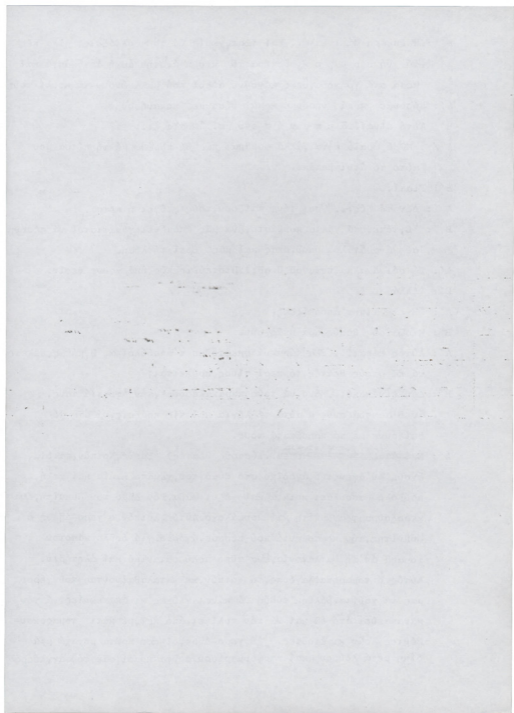
A' : Γιά πές μου, τί κάνει αυτός ο Παφλαγδνας;

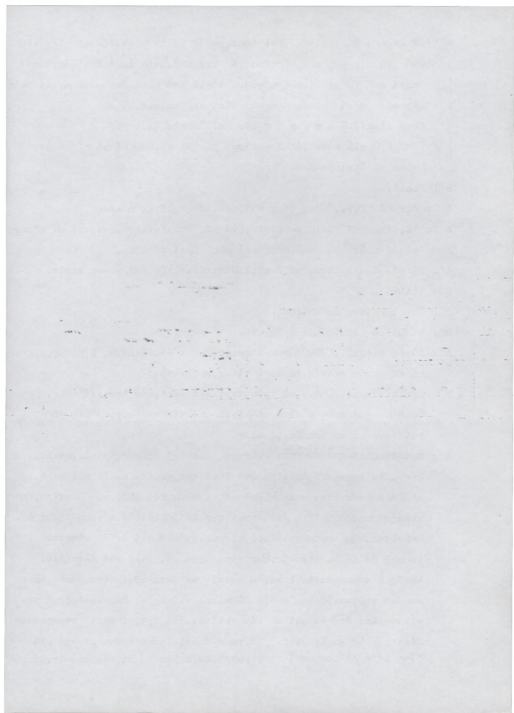
B' : 'Αφου κατάφαγε ο κατάρας όλες τις γαλέτες της πολιτείας, τώρα βρισκεται τάβλα στό μεθύσι, πάνω στά τομάρια του.

A' : ~~Κάλλιο τ'χω νά πιούμε άνέρωτο κρασί, θυσία στό άγαθό δαιμόνιο,~~ Ρίξε τό, λοιπόν και μπόλικο, γιά τή σπονδή.

B' : Πᾶρε και χύσε λιγουλάκι γιά θυσία στ'άγαθό δαιμόνιο.

A' : (χύνει λίγο) Ρουφα. Ρουφα τή θυσία του Κρητικου ερασεοδᾶιμονα. (πίνει) "Ω, άγαθό δαιμόνιο του Κρητικου κρασιου, η σκέψη μου αυτή εϊναι δικη σου.

A': Μετ' ἀπ' αὐτόν, θάρθει δεύτερος κάποιος ποῦ θά πουλάει ~~καὶ τὸν αὐτὸν ἀποφασιστικῶς~~ προ-βα-ταί.

B': Δυὸ πουλητάδες μέχρι δῶ. Καὶ τί θά πάθει ἔλδγου του;..

A': Θά κυβερνήσει, λέει, μέχρι παρήκῃ νά τότε ρίξει κάποιος ἄλλος πιδ ἄτιμος ἀπὸ αὐτόν ~~καὶ τότε παίει γὰρ τὸν~~ :

~~ὁμοίως τὸν ἀποφασιστικῶς λέει~~, γιατί ~~καὶ τὸν αὐτὸν ἀποφασιστικῶς~~ ~~λέει καὶ με ἀποφασιστικῶς~~ ὁ τομαρᾶς ὁ Παφλαγδνας, ὁ μοναχο-
φᾶης, ὁ φωνακλᾶς, με κείνη τῆ φωνῇ τοῦ Εὐροβλαχομακεδδνα.

B': Λέει πῶς τὸν ἔμπορα τῶν ~~καὶ τὸν αὐτὸν ἀποφασιστικῶς~~ ^{Προβατιῶν} θά τὸν ἀφανίσει ὁ Πανακεδδνας

A': Ὁ τομαρᾶς ὁ Παφλαγδνας. ^{ἑνὸς τομαρᾶς,} Ναι ὦτέ!

B': Ἀλλοίμονό μας!.. Καὶ πῶς θά γινόταν νά βρεθεῖ ἕνας ἀκόμα πουλητὶ γιὰ νά σωθοῦμ' οἱ δύο μας;

A': Λέι καὶ γιὰ κάποιον ἄλλον ἢ γραφή, ποῦχει τέχνη ὑπερφυσική.

B': Πές μου, σέ παρακαλῶ, ποιός εἶναι;

A': Νά στὸν πῶ;

B': Ναι, μὰ τὸν Δία!

A: Σαλαμιῶν πουλητῆς, εἶν' αὐτός ποῦ θά γίνει τοῦ Παφλαγδνα ὁ ἐξολοθρευτῆς.

B': Τι;.. Ἐνας ἀλλαντοπώλης;.. Μωρὲ μπάβο, τέχνη!.. Καὶ δέ' μοῦ λές, ποῦ θά τὸνε βροῦνε αὐτόν τὸν ἀντρακλα;

A': Ἐ, ἄς φάξουμε... Ἀλλὰ νάτος κι ἔρχεται, πεσκέσι τῶν θεῶν!.. Πάει γιὰ τὴν ἀγορά... Ὡ, μακάριε ἀλλαντοπῶλα, ἔλα λοιπὸν, ἔλα, φίλιτατε, σωτήρα ἐσὺ τῆς πόλης, ἀλλά κι ἔλδγου μας!

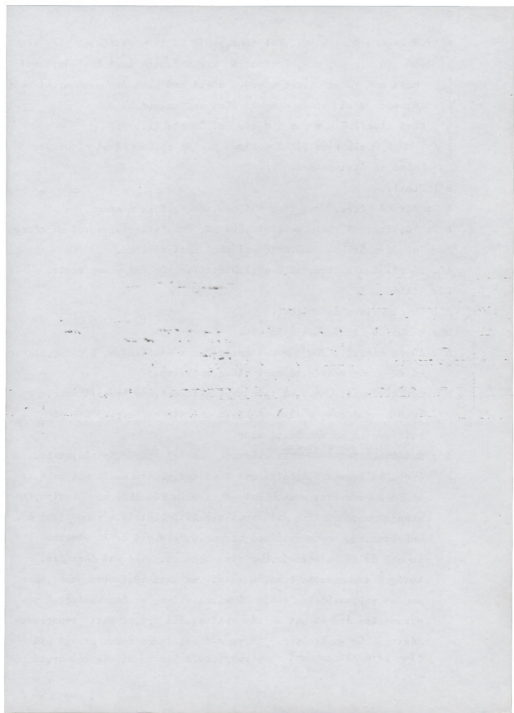
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Τί τρέχει;.. Γιατί με φωνάζετε;

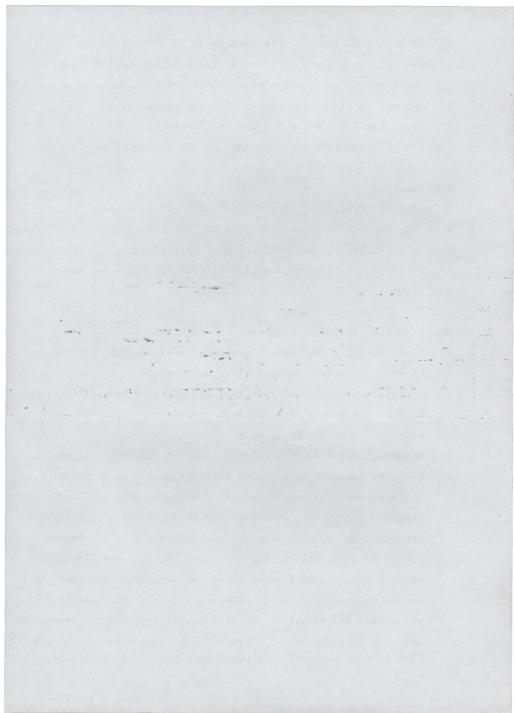
A': Δεῦρο, σίμωσε νά μάθεις, τί μεγάλη εὐτυχία ἔχεις καὶ τί εὐδαιμονί!

B': Ἄντε, ξεφορτοστοῦ τὸν πάγκο ^{καὶ} ἔχηγα του τί λέει ὁ ἱερὸς χρησμός. Ἐγὼ πηγαίνω μέσα νᾶχω τὸ νοῦ μου στὸν Παφλαγδνα.

A': Ἐλα... Ἄσε πρῶτα ^{καὶ αὐτὸν πρῶτον} ~~καὶ τὸν αὐτὸν ἀποφασιστικῶς~~ καὶ μετὰ προσκύνησε τῆ γῆ καὶ τοῦς θεούς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : (τά κάνει) Νᾶμαστε!.. Τί τρέχει, τὸ λοιπό;..

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Μπα...Δέν άξιζω γώ τέτοια μεγαλωούνη.

Α' : 'Αλλοί και τρισαλλοί...Μά τι σέ κάνει νά μου λές πός δέν είσαι άξιος,ματάκια μου;..Μου φαίνεται πός κάτι...καλό μου κρύβεις. Μην είσαι από καλή γενιά;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Μά τι λές τώρα;..'Από κάτι ~~ερωματικού~~ ^{ερωματικού} κατάγομαι.

Α' : 'Ω,μακάριε τής τύχης;..'Εσύ,ματάκια μου,είσαι από κούνια κυβερμητή

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Καλά,βρέ καλόπαιδο,άλλά έγώ 'μαι στούρνος...Κάτι κολυβογράμματα γνωρίζω μοναχά κι αυτά...

Α' : Κακώς;..Τό μόνο σου άσχημο αυτό είμαι..Τι τάβελες;..

Γιά νά γίνεις τού κράτους άρχηγός
δέ χρειάζεται νάσαι γραματιζόμενος,σεμνός
φτάνει νά είσαι άγράμματος κι αίσχρός.

"Έλα...Έλα και μή καταφρονάς τούτα τά προσόντα πού γράφανε για σένα οί θεοί μέσ στόν χρησμό.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Πώς δηλαδή,τά λέει ό χρησμός;

Α' : Ποικίλως πως,αίνιγματικώς πως...Έτσι πως.. Ξ

" Άλλ'όταν ό τομαροαετός ό γαντζονύχης
άρπάξει τό κουτό τό φίδι πού ρουφά τό αίμα
τότε πιά ή σκορδαλιά τών Παφλαγόνων θά πάει και θά χαθεϊ
κι ό θεός,δόξα μεγάλη θά χαρίσει στόν πατσών τόν πουλητή
έκτός κι άν έλόγου του,προτιμάει νά πουλᾷ λουκάνικα."

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Καλά..για ζήγησέ μου,πώς καταλαβαίνεις πός όλ'αυτά είναι για μένα;

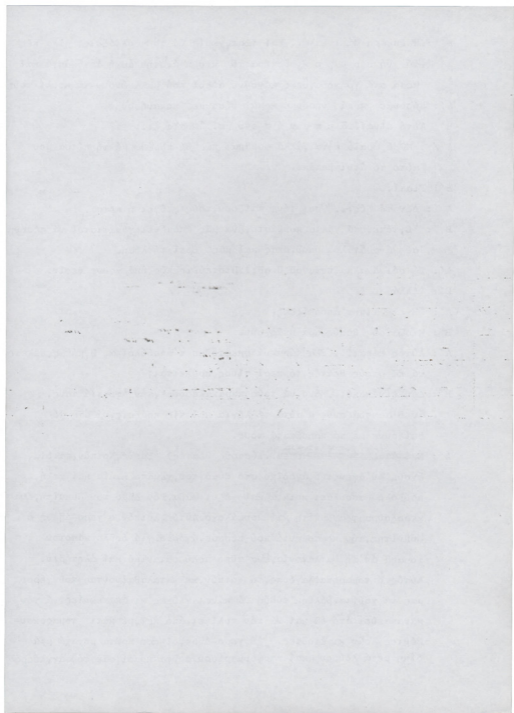
Α' : 'Ο τομαροαετός ,πού λέει,είναι ό Παφλαγόνας ένεϊ μέσα.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Και γιατί γαντζονύχης;

Α' : Γιατί έχει γάντζους στίς χεροϋκλες του κι όλα τ'άρπάζει.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Και τό φίδι πού λέει;

Α' : "Ε,αυτό 'ναι πεντακάβαρο.Μακρουλό τό φίδι,μακρουλό τό λουκάνικο.
"Επειτα,αϊμα ρουφά τό φίδι,αϊμα έχει τό λουκάνικο.Εϊναι γραμμένο,
σου λέω,τό φίδι νά τσακίσει τόν τομαροαετό,έκτός πιά...κι άν τό

κλανέφουν λόγια.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : "Ε, λοιπόν, μάλιστα, για μένα μιλάει ο χρησμός. "Όμως, άπορώ και ζύνομαι, πώς έγώ θά μπορούσα νά κυβερνήσω τό λαό.

Α " : Πανεύκολο... "Ό,τι κάνεις τώρα, νά τό κάνεις πάντα: άνακάτενε και μπερδευε όλα μαζί τά πράγματα. "Όσο για τόν λαό, σκλάβο σου θά τόν έχεις, άμα τοῦ κάνεις γλυκές, καλά μαγειρεμένες.

"Όλα τ'άλλα πού σου χρειάζονται για νά γίνεις δημαγωγός, τ'αχεις και περίσεμα: σιχαμένη φωνή, αίσχρη καταγωγή κι είσαι και κουμάσι 'Ακριβώς δ, τι χρειάζεται ένας κυβερνήτης.

Στεφανοῦ, λοιπόν και θυσιάσε τής... Μιχαλοῦς. Κι έσο έτοιμος νά τά βάλλεις μέ τόν Παφλαγόνα.

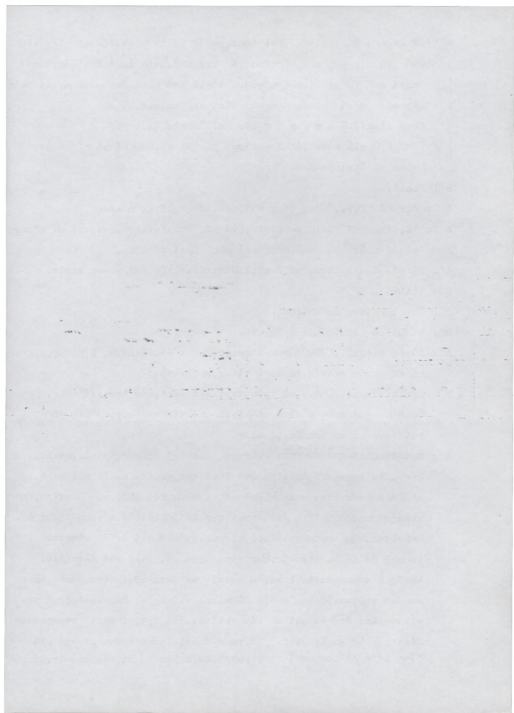
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ : Και δέ μοῦ λές, ποιός θάρθει σύμμαχος μου;.. Γιατί, αὐτόν τόν τρέμουμε οί πλούσιοι, αλλά κι οί φτωχοί κλάνουν μαλλί.

Α " : Είμαι χίλιοι άντρες ίππεῖς, γενναῖοι, πού τόν μισοῦνε. Αὐτοί θά σε βοηθήσουνε. Κι είμαι κι οί άγαθοί και άτρομοί πολίτες κι δσους άπό τούς θεατές είμαι τσανάλια. Είμαι κι έγώ μαζί σου... κι ο θεός. "Άλλωστε, μή φοβάσαι. Αὐτός πού θά δεῖς, δέν μοιάζει και πολύ στόν Παφλαγόνα. Απ'τό φόβο πού τοῦ έχουν οί τεχνίτες, κανείς δέν ήθελε νά τοῦ φτειάξει ίδιο προσωπεῖο. 'Αλλά, θά τόν γνωρίσουν δλοι, γιατί είμαι σαῖνια ~~α~~ θεατές.

Β " : Τούς άμοιρους, άλλοίμονό μας, έξέρχεται ο Παφλαγόνας:

ΠΑΦΛΑΓΟΝΑΣ : "Όχι, μά τούς δώδεκα θεούς, δέ θά χαρεῖται
τή συνωμοσία αὐτή ένάντια στόν δήμο
πού τάρ'άπό καιρό ραδιουργεῖται.

(βλέπει τό ποτήρι) Τί γυρεύει έδῶ έρωτο τό Χαλκιδαῖκό ποτήρι;
Τούς Χαλκιδαῖους σ'έπανάσταση καλεῖτε;
Καθάρματα, τό μαῦρο χῶμα θά σās φάει, θά χαθεῖτε:

Α': (στὸν Ἄλλαντοπόλη) Ἔ, σὸ, τὴ κοσπανῆς; θά φύγεις;
 ὦ, τρομερὲ, ἄλλαντοπόλη, τὴ μεγάλη τὴν ὑπόθεσι μὴ τὴ προβίσεις;

Ἄντρες ἱππεῖς, ἔλατε. Ἦρθ' ὁ καιρὸς.

Σίμωνά σὸ, Παναίτιε, ἵππαρχοὶ μεγάλοι
 ὀρμηστέ τάρᾳ δεξιᾷ

Kazantzakis

(στὸν Ἄλλαντοπόλη) Ἔρχονται, φτάνουν τὰ παιδιᾶ

Κρατήσου, βάστα, ἐπίθεσι καὶ πάλι

Ὅ κονιορτός τὸ δείχνει καθαρά

σιμώνουν οἱ ἱππεῖς

βάστα γερά, κυνήγατον καὶ φέρτον βόλτες τρεῖς.

ΧΟΡΟΣ ΠΙΠΕΩΝ : Χτύπα τον, χτύπα τον εἶναι ἐχθρός

Ρυθμὸς Α'

χτύπα τον, εἶναι πονηρός

τοῦ ἱππικοῦ ὁ σατανᾶς

φοροεἰσπράχτορας καὶ μασκαράς

χτύπα τον, χτύπα τον εἶναι ἐχθρός

εἶναι πανοῦργος, πανοῦργος, πονηρός.

Καὶ χίλιες θά τὸ πῶ φορές

γιατί σέ μία μόνο μέρα

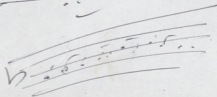
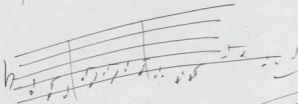
χίλιες μᾶς κάνει ~~πονηρὸς~~ ^{πουνήριε}.

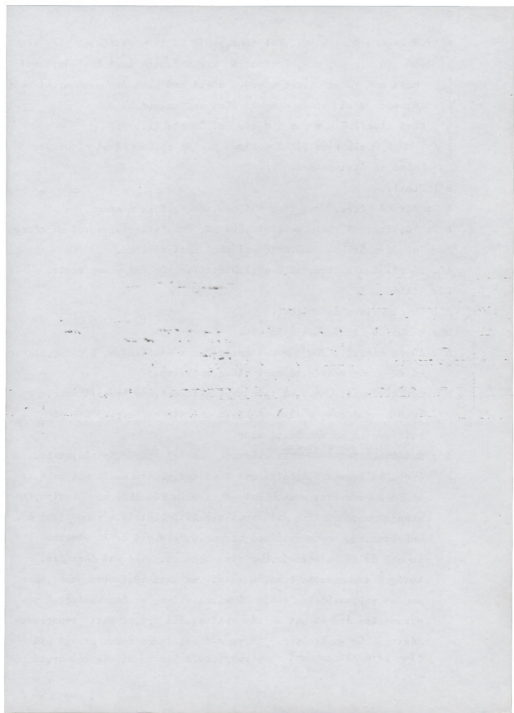
Χτύπα, λοιπόν, κυνήγα τον, παλαβώσ τον

νά τόν σιχαίνεσαι, ὅπως ἐμεῖς, ξεφώνισέ τον.

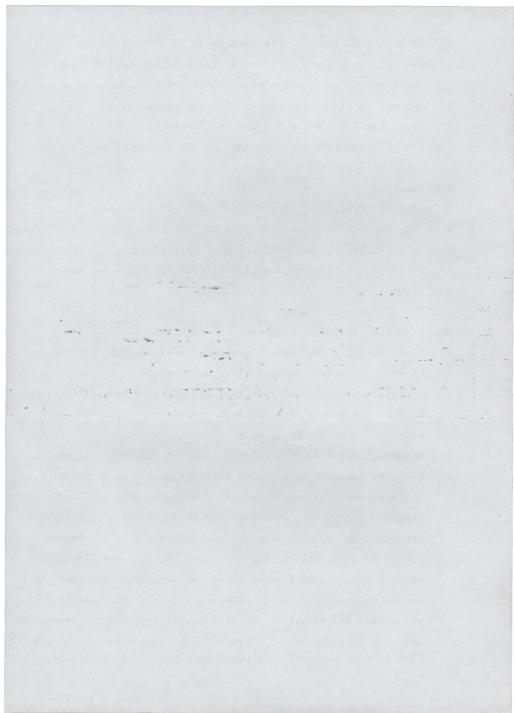
Καὶ πρόσεξε πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγει

γιατί ξέρει νά τὸ σκάει σάν τὸ φίδι.

- ΔΟΥΛΟΣ Α' : 'Ωχωχώχ ο δόλιος, ώχωχώχ'. Ευφορέλια μου του κακομοίρη.
'Αχαχάχ... Κακό του καιρό και μαύρο φόρο νά δώσουν οι θεοί
σ' αυτό τό καινούργιο φρούτο του άφέντη μας. Αυτό τό κáθαρ-
μα τόν Παφλαγόνα, που μακάρι μαλάκυνση νά πάθουν τά μωαλά
του του σκυλδφυχου. 'Απ' τή στιγμή που μπούναμε μέσα στό
σπίτι, συνέχεια πληγώνει τό κορμί μας άπ' τό ξύλο.
- ΔΟΥΛΟΣ Β' "Άμποτε νά πάει στόν άγύριστο, πρώτος και καλός άπ' όλους
τούς Παφλαγόνες, μαζί μέ τά κακά του τά χουνέρια.
- Α : "Ε, δυστυχισμένη, πώς τά πές;
- Β : Σκατά κι άπόσκατα, δέ ξέρεις, τί φωτάς;
- Α' : Δεύρο κατά δώ μά κλάφουμε ντουέττο.
- Β + Α' , (κλαΐνε)
- Α' : "Άχ, γιατί νά κλαΐμε άδυνα και νά βαρυκομοϋμε;.. Καλύτερα μιά
λύση νά βρωμε, για νά σωθοϋμε'. Τό φάκρο τέρμα, πές μου λύση.
- Β' : Καί πιά' ναι η λύση;
- Α' : Πέστη μου σύ.
- Β' : "Όχι, έσύ νά μου τή πεΐς. Στίς λύσεις έγώ δέ παραβαίνω.
- Α' : Μά τόν 'Απόλλωνα, έγώ σωμαίνω... "Έλα... πέστη μου δά παληκάρι
κι έπειτα θά σου τήν πώ έγώ.
- Β' : 'Εγώ 'μαι άπό κούνια μου δειλός, τί παληκάρι λές... "Άχ, μακάρι
νά μπορούσα νά στό πώ ά λά Εύρυπιδί:" Πές μου σέ παρακαλώ, αυτό
που θάπρεπε νά πώ έγώ."
- Α' : Μή'. Μή μέ τσιγκλίζεις μέ τίς τρίχες του Εύρυπιδί, μόν' πές μου
πώς θά ■ " τή φύγουμε" άπ' τόν άφέντη δεσποτιδί.
- Β' : Πέγε λοιπόν, τή λέξη ν ή σ ο υ μ ε, αλλά μιά κι έξω.
- Α' : "Ε, και;. Τό λέω: ν ή σ ο υ μ ε.
- Β' : 'Ωραία... Καί τώρα πίσω άπ' αυτό βάλε τό κ ο π ά.
- Α' : Κ ο π ά.

A': (στὸν Ἄλλαντοπῶλη) Ἔ, σὺ, τῆ κοπανᾶς; θά φύγεις;
Ἦ, τρομερέ, ἄλλαντοπῶλη, τῆ μεγάλη τῆν ὑπόθεση μὴ τῆ προβίδεις;

Ἄντρες ἱππεῖς, ἔλατε. Ἦρθ' ὁ καιρός.

Σίμωνα σὺ, Παναίτιε, ἱππαρχοὶ μεγάλοι
ὀρμηστε τώρα δεξιά

(στὸν Ἄλλαντοπῶλη) Ἔρχονται, φτάνουν τὰ παιδιὰ

Κρατήσου, βάστα, ἐπίθεση καὶ πάλι

Ὁ κονιορτός τὸ δείχνει καθαρά
σιμώνουν οἱ ἱππεῖς

βάστα γερά, κυνήγατον καὶ φέρτον βόλτες τρεῖς.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ
1

Χρημα

ΠΡΩΤΟ ΧΟΡΙΚΟ

1. ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ : Χτύπα τον, χτύπα τον εἶναι ἐχθρός

χτύπα τον, εἶναι πονηρός

τοῦ ἱππικοῦ ὁ σατανᾶς

φοροεισπράχτορας καὶ μασκαρᾶς

χτύπα τον, χτύπα τον εἶναι ἐχθρός

εἶναι πανούργος, πανούργος, πονηρός.

Καὶ χίλιες θά τὸ πῶ φορές

γιατί σέ μία μόνο μέρα

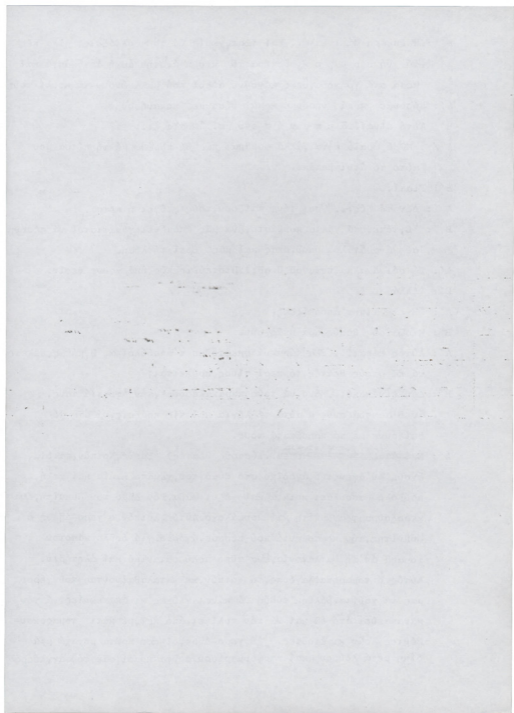
χίλιες μᾶς κάνει ^{τιονη εἶς} ~~πονη εἶς~~.

Χτύπα, λοιπόν, κυνήγα τον, παλαβώσε τον

νά τόν σιχαίνεσαι, ὅπως ἐμεῖς, ξεφώνισέ τον.

Καὶ πρόσεξε πρόσεξε μὴ σοῦ ξεφύγει

γιατί ξέρει νά τὸ σκάει σάν τὸ φίδι.

255

ΠΑΦ. : 'Ε,σεῖς,γερόντια δικαστές,ἀδέρφια στό τριώβολο,πού δουλειά
σᾶς βρισκω,μέ τίς δικαίες κι ἀδικές δίκες πού σκαρώνω,
βοηθᾶτε με...Πισώπλατα χτυπᾶν'οἱ συνωμότες.

ΧΟΡΟΣ : Κι ἔχουμε δίκη.

Τόν δημόσιο πλοῦτο,πρίν σοῦ κληρωθεῖ,καταβροχθίζεις
κι αὐτούς πούχουμε τά πόστα,σάν σῆνα τούς ζουλιᾶς καί τούς
ζουπιζεις

τραγῶν

νά βρεῖς ποιός ἀπ'αὐτούς εἶν'ἀγουρος καί ποιός ὁ γινομένος.
Τούς πολίτες ~~φονεύεις~~ παρακολουθεῖς /
σέ πλούσιους κι ἀκίνδυνους,σέ πρόβατα καί σέ δειλοῦς
ταξινομεῖς.

Κι ἂν δεῖς νά εἶν'ἀρχάριος κανεῖς καί μπουνταλιᾶς
τόν ἀρπάζεις μέ λαβή καί μετά τρικλοποδιά
τόνε στρίβεις ἀπ'τόν ὦμο κι ὕστερα τόν καβαλιᾶς.

ΠΑΦ. : Κι ἐσεῖς,λοιπόν, ^{δέρνομα} ~~κινδυνεύετε~~ ^{μόη}···Κι ἐγώ,γενναῖοι μοῦ,πού τώρα ^{γιά}
σᾶς κι ἡμouνα ἔτοιμος,νά πῶ ὅτι ἀξίζετε μνημεῖο μέσ στή πόλι,
σ'ἐνδειξη τῆς καλληκαριᾶς σας..

ΧΟ : ^{ἀλαγμένα!} ^{τόν ἀγατέρινα!}
"Α,τόν ~~κινδυνεύεις~~ "Α, ~~κινδυνεύεις~~.
Κύττα γλύφιμο πού κάνει καί μολαγανιές
νά μᾶς τουμπάρει θέλει,σά νάμαστε τίποτα γριές.

ΠΑΦ : ὦ,πολιτεία. ὦ,Δῆμε.. Ἀπό τί θεριά κοιλοχτυπιέμαι.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Φωνάζεις κιδῶλας,ἔ;. Ἐσὸ πού πάντα σου τῆ πόλη χαντακάνεις

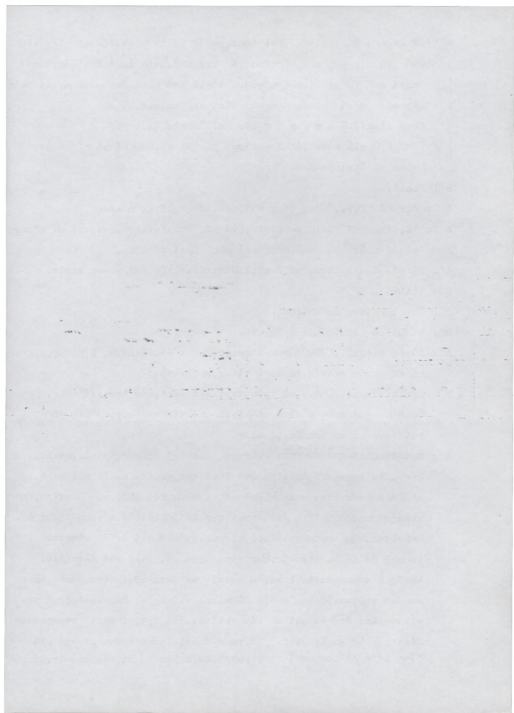
ΑΛΛΑΝ. : "Αν πάει μέ τῆ βία νά νικήσει,βία κι ἐγώ στή βία.

Κι ἂν πάει νά τῆ κοπανίσει,ἐδῶ,στό πόδι,θά χτυπήσει.

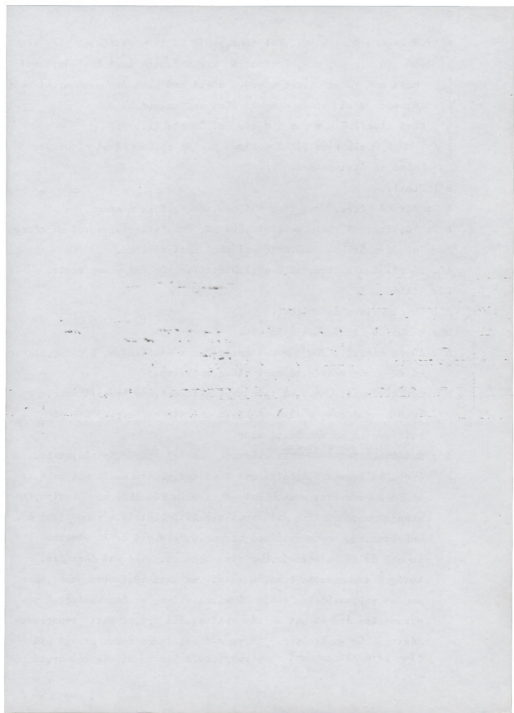
ΠΑΦ. : Ἐσ'ένα μοναχά μέ τῆ φωνή μου,θά σέ π'ἀρχίσω στό κυνήγι.

ΧΟΡΟΣ : Ἐμπρός,λοιπόν!.. Ἄν τόν νικήσεις μέ φωνές,γεία σου καί
μπράβο σου. Ἄν ὅμως σέ νικήσει στή παληανθρωπιά,δικό μας
τό βραβεῖο.

277

- 13 ΠΑΦ. : Αὐτόν ἐδῶ τόν ἄνθρωπο, ἐγὼ τόν καταγγέλλω δημόσια
 κι ὑποστηρίζω πῶς στέλνει στούς Σπαρτιᾶτες σοῦπες καί ζυμούς.
- ΑΛΛΑΝ. : Κι ἐγὼ κατηγορῶ αὐτόνε, πῶς μπαίνει μ' ἄδεια τῆ κοιλιὰ στό
 πρυτανεῖο καί βγαίνει ἔπιτα, φουσκωμένος τοῦ σκασμοῦ.
- ΔΟΥΛΟΣ Α' : Ἄλθθεια εἶναι, μὰ τόν Δία. Βγάζει ἀπ' τό πρυτανεῖο ὅλα
 τὰ πράγματα πού εἶναι ἀπ' τό νόμο ἀπαγορευμένα: φῶμι, κρέας,
 φάρια παστά. Οὔτε ὁ Περικλῆς δέν τ' ἀξιόθηκε ποτές.
- ΠΑΦ. : θά πεθάνετε κι οἱ δυό σας στή στιγμή.
- ΑΛΛΑΝ. : Τρεῖς φορές πιό δυνατή θά βγάλω ἐγὼ φωνή.
- ΠΑΦ. : Μέ τῆ βοή μου θά σέ καταβουήσω.
- ΑΤΛΑΝ : Μέ τῆ πελώρια κραυγή μου θά σέ ξεφάνισω.
- ΠΑΦ. : Ἐάν γίνεις στρατηγός, θά σέ συκοφαντήσω.
- ΑΛΛΑΝ. : Ἐάν τό σκυλί, θά σέ ξυλοκοπήσω.
- ΠΑΦ. : Μέ μαλαγανιές θά σέ τυλίξω.
- ΑΛΛΑΝ. : Ὅλα τὰ μονοπάτια θά σου κλείσω.
- ΠΑΦ. : Στά μάτια κότταξέ με, ἄν κοῦᾶς.
- ΑΛΛΑΝ. : Εἶμαι κι ἐγὼ γέννημα ἐρέμα ἀγορᾶς.
- ΠΑΦ. : Ἄν κάνεις γρῦ, στά δυό θά σέ χωρίσω.
- ΑΛΛΑΝ. : Ἄν πεῖς μιά λέξη, θά σέ κατουρήσω.
- ΠΑΦ. : Ὅμολογῶ πῶς εἶμαι φέβτης, ἐσύ ὅμως ὄχι.
- ΑΛΛΑΝ. : Κι ἐγὼ τ' ὁμολογῶ, ~~ἐγὼ τ' ὁμολογῶ, ἐγὼ τ' ὁμολογῶ, ἐγὼ τ' ὁμολογῶ~~ πῶς ὄχι!
- ΠΑΦ. : Γίνουμαι ἐπίλοχος, ὅταν μέ κάνουν τσακωτό.
- ΑΛΛΑΝ. : Τώρα περηφανεύεσαι μ' ἄλλουνοῦ σιατό.
- ΠΑΦ. : θά σέ καταγγέλω στούς πρυτάνεις, πῶς δέν τοῦς δίνεις τό
 μερίδιό τους ἀπ' τίς πατρίδες πού θυσιάζεις ἄτους θεούς.
- ΧΟΡΟΣ : ὦ, σίχαμα τῆς κοινωνίας καί βρωμιάρη φωνακλᾶ
 μέ τό θράσος σου γεμίζεις πᾶσα γῆ καί τῆ βουλή
 δικαστήρια, γραφεῖα καί δημόσια ταμεῖα.
 ὦ, ~~ἐγὼ τ' ὁμολογῶ~~ ταραξία, πού τήν πόλη μας τήν κάνεις
 ἄνω-κάτω, φασαρία
 πού ξεκούφανες τ' αὐτιά μας, μέ τίς γαϊδουροφωνάρες
 κι ἀπό τῆ βουλή τσιμπᾶς τοῦς φόρους
 σάν τὰ φάρια οἱ φαρμάδες.

314 ΠΑΦ : "Έννοια σας καί ξέρω γώ, πότε μπήκε στό καλαπόδι αυτή ή συνωμοσία.

ΑΛΛΑΝ : 'Εμβέβαια!.. "Αν δέν ήξερες έσύ από καλαπόδια, πώς θάξερα έγώ από λουκάνικα. Έσύ δέν ήσουνα πού πουλούσες παληβοϊδοπά-
/ πουτσα στους χωρικούς;.. Καί τάκοβες, ~~που πουλούσαν~~, τά δέρματα
έτσι, πού νά φαίνονται χοντρά-χοντρά, άλλα πριν τελειώσει
ή μέρα, ξεχυλάναν κάνα δυό παλάμες.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Καί, μά τόν Δία. Κι έμένα μου τήν έσκασε. Καί μ' έκανε δημό-
σιο ρεζίλι στους φίλους μου καί συντοπίτες.. Δέκα βήματα
δξω άπ' τήν 'Αθήνα, τά παπούτσια-μου, γεννήκανε σά βάρκες.

Παύλος Α

ΧΟΡΟΣ : Γιατί, λοιπόν, δέν μάς φανέρωνες άπ' τήν άρχή
τήν ζετσιπωσιά σου, τή μόνη τών ρητόρων άρετή;
Έ' αυτή μονάχα έσύ πιστεύεις. Καί άρμέγεις, πρώτος-πρώτος
τούς πιό πλούσιους άπ' τούς συμμάχους **μαμα**
καί κάνεις τούς έχθρούς σου, από λύπηση, νά λυώνουν.
'Αλλά νά, πού έφάνη άντρας, πιό κανάγιας από σένα
καί πολύ τό φχαριστιέμαι
κι είναι φανερό πώς όχι μόνο θά σε φτάσει
στό θράσος, στήν άπάτη καί στό κόλλα
άλλά καί θά σε ξεπεράσει.

*Σοφιστική
έκθεση
Καί, δέν
πυ πουλούσαν
Επιφανεί
Παύλου
Πραγμα
Τραγωδία*

(στόν 'Αλλαντοπόλη.)

"Έλα, λοιπόν, έσύ πού φύτρωσες καί τράφηκες στην άγορά
πού βγάξει τούς μεγάλους άντρες
δειξε μας τώρα, πώς δέ μετράει τίποτα ή καλή άνατροφή.

Την ΠΑΦ

ΑΛΛΑΝ : 'Ακούστε, τό λοιπό, τί σόϊ κουμάσι άνθρωπος, είναι τοϋτος δώ
ό πολίτης 'Αθηναίος.

ΠΑΦ : 'Αφησέ με νά μιλήσω!

ΑΛΛΑΝ : Τί μάς λές!.. Ξέρεις τί μάρακα είμ' έλόγου μου;

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Κι αν δέν τοϋ φτάνει ή λέξη "μάρακα", πές του "κι από μάνα
σκόλα."

338 ΠΑΦ : θά μ' άφίσεις νά μιλήσω;.

STINA TOM

115 ΠΑΦ : 'Από τά κλωμέρια θά σέ σούρω δξω ,μέ τό κεφάλι σου στά πόδια.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Νά τόν Ποσειδῶνα, ἄν αὐτό πετύχει, θέλω νάχω ἴδια τύχη.

ΠΑΦ : Στή φάλαγγα θά σέ λιανίσω.

ΑΛΛΑΝ : Γιά δειλὸ θά σέ μηνύσω.

ΠΑΦ : θά σ' ἀργάσω τό τομάρι.

ΑΛΛΑΝ : 'Από τό πεσοῖ σου, θά φτειάσω καί ταγάρι.

ΠΑΦ : θά σέ βάλω ἔξω, νά σέ ξεκολιάσω.

ΑΛΛΑΝ : Τό κορμί σου θά τό κομματιάσω.

ΠΑΦ : Τίς βλεφαρίδες σου θά τίς μαδήσω.

ΑΛΛΑΝ : Τόν καταπιῶνα σου θά στόν τρυπήσω.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Καί μετά, θά τοῦ χώσουμε μιᾶ σούβλα ἀπ' τό στόμα, θά τοῦ τραβήξουμ' ὄξω τή βρωμόγλωσσα κι ὅπως θά χάσκει ἔτσι αὐτός, ἐμεῖς θά τοῦ 'ξετάσουμε καλά κι ἀντρίκια τῆ ^{ὀπίσθια} ~~ὀπίσθια~~ του, νά δοῦμε μπάς κι ἔχει κοντυλώματα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 4

4, ΧΟΡΟΣ : 'Απ' τή φωτιά, ὑπάρχουν ἄλλα, πιὸ κατὰ (2) — δὲς κελύφη

ἀπ' τὰ λόγια τὰ ξετσιπωτά, ἄλλα, πιὸ αἰσχρά.

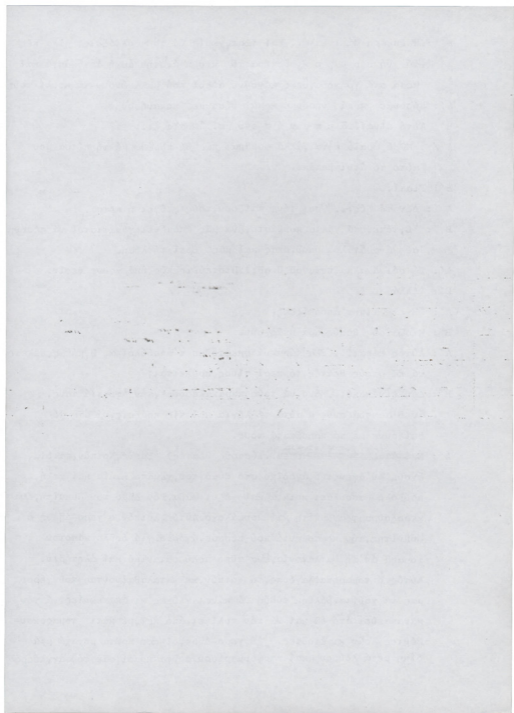
Κι αὐτό δέν εἶναι εὐκόλη κι ἀπλή δουλειά.

(στόν 'Αλλαντοπώλη)

'Αλλά, μπρός, ἀπάνου του, γύρνα τον στριφτά
τώρα πού τόν ἔχεις ἀπ' τή μέση, χτύπα δυνατά
Κι ἄν μέ τήν ἐπίθεσή σου, τώρα τόν ζαλίσεις
νά τό ξέρεεις, φοβιτσιάρη θά τόν βρεῖς, θά τόν νικήσεις.
Τά ξέρω 'γώ τὰ κόλπα του, τὰ ξέρω.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Κι ὅμως, ἄν καί τέτοιο κάρθαρμα ^{πρὶν ἂν τὸν} ~~καὶ πρὸς τὸν~~ μιᾶ ζωή,
μᾶς τή # βγαίνει τώρα γιά καλληκαρᾶς, μέ τό νά μνημονεύει μέ
ξένα κόλλυβα. Τούς αἰχμάλωτους Σπαρτιᾶτες, πού ἄλλοι πιάσανε
στή Πύλο, τοὺς ἔβαλε αὐτός στή φάλαγγα καί στή νηστεία καί
τώρα τοὺς παζαρεύει γιά τή πάρτη του.

ΠΑΦ : Ρέ, δέ σᾶς φοβᾶμαι, ρέ... Ρέ, ὅσο θά ὑπάρχει ἡ βουλή κι αὐτοὶ ἐδῶ
οἱ μαλάκες πού μέ 'ποστηρίζουν, δέ σᾶς φοβᾶμαι ρέ!

ΠΕΜΠΤΟ ΧΩΡΙΚΟ

317 5. ΧΟΡΟΣ : Τί ζετσιπωσιά σέ δλα.κι ουτε ποδ κοκκινίζει καθδλου.

"Αχ... "Αν δέ σέ μισῶ ἢ πολὺ
κατάρα νά μοῦ ρίξουν οἱ θεοί
στόν ὕπνο μου νά κατουριέμαι
καί μέ τίς κωμωδίες μου νά κλαίμε
ἄν δέν σέ μισῶ.

'Εσένα, ποῦ πάντα, ἀπό καθένα καί γιά κάθε τί
δωροδοκεῖσαι καί στοργυλοκάθεσαι πάνω στ' ἀγαθά
ἄμποτε, ἔτσι ἄτιμα, ὅπως τά βρήκες, ἄτιμα καί νά τά
χάσεις τά καλά.

Καί τότε πιά, ἔνα μοναχά θά τραγουδῶ σκοπό:

"Πίνε, πίνε, ποῦ ἐχάθη τό κακό."

Κι ὅλοι αὐτοί ποῦ κυνηγᾶς θά παιανίσουν

καί τραγουδοῦν βαγχικό θά τραγουδήσουν.

ΠΑΦ : "Ε, ὄχι, μά τόν Ποσειδῶνα, δέ θά ἀφήσω νά μέ ξεπεράσετε στή
προστυχιά... 'Αλλοῦδς, τ' ὀρκίζομαι, θ' ἀπόσχω ἀπό τή μάσα
καί τή μοιρασιά.

ΑΛΛΑΝ : Μά τίς τόσες φᾶνες καί κατραπανιές
πού ἔχω φάει ἀπό παιδί
μά τίς πληγές ἡβᾶ ἀπό μαχαίρια στό κορμί
ὀρκίζομαι στή προστυχιά νά σέ περάσω
εἰδᾶλλως τί σόϊ ~~καταρᾶ~~ ἄντρας ἐγίνα
γλύφοντας πάντα κόκκαλα γιά τό σκυλί;

ΠΑΦ : "Ἐγλυφες κόκκαλα γιά τό σκυλί, ἔ... "Ἐμ, τότε, βρε παλητόμαρο,
ἀφοῦ ἔτρωγες φαῖ γιά σκύλο, πῶς θέλεις νά τά βάλεις μέ
μένανε τόν σκυλομοῦρη;

ΑΛΛΑΝ : Κι ἄλλες πολλές κατεργαριές ἔκανα σάν ἡμουν παιδί.
Τοῦς μαγέρους τοῦς ξεγέλαγα μέ κάτι κόλλα... "Ἐ, παιδιά,
κνιτᾶχτε. Δέν βλέπετε τήν ἀνοιξη; Τό πρῶτο χελιδόνι; "
Καί μόλις αὐτοί σηκῶναν τή ματιά τους, τσοῦπ ἐγώ, τοῦς ἄραξα
ἔνα κοφίδι.

W

O

441 ΑΛΛΑΝ : θά μαρτυρήσω πῶς ὁ παοῦ σου ἦταν ~~εὐνομιότης~~.

ΠΑΦ : Εἶσαι μασκαρᾶς ρέ. (

ΑΛΛΑΝ : ~~ἀπὸ τοῦ φραγμοῦ σου~~. (κι ἐσὺ ἀπατεῶνας.)

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Χτύπα τον λεβέντη μου.

ΠΑΦ : "Ἀχᾶχ, με δέρνουνε οἱ συνωμότες.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Χτύπα τον, χτύπα τον λεβέντικα. Βάρ' του στή κοιλιά, με
τις πατσές και τὰ λουκάνικά σου.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ 6

ΕΚΤΟ ΧΩΡΙΚΟ

6. ΧΟΡΟΣ : ὦ, κορμί εὐγενικό, φυχή ἀπ' ὄλες κάλλιστη

σωτήρας γιά τή πόλη ἡρθες

καί γιά μᾶς τό ἴδιο, τοῦς πολίτες.

Πῶσο καλά μ' αὐτόν τόν ἄντρα τὰ κατάφερες

μέ πόσους τρόπους στά λόγια τόν κατάβαλες.

Πῶς, λοιπόν, γιά σέκανε τό καινέμά μας

θάταν ὅπως ἡ χαρά μας;

ἡμῶν ἀρτίστες

ἴσως 6.

ΠΑΦ : "Ἀχ, με τή Δήμητρα." Ὅλα τοῦτα τᾶχα μυριστεῖ. ἄρα «
Τᾶβλεπα πού τὰ σκαρώνανε με κόλλα και καρφι.

ΑΛΛΑΝ : Σάμπως ἐγώ δέ ξέρω λές τί μαγειρεύεις πέρα κεῖ, στό "Ἄργος;
(στό κοινό) Μᾶς λέει, τᾶχα, πῶς πάει νά μᾶς κάνει φίλους με
τοῦς 'Ἀργεῖτες, ἀλλ' αὐτός, τὰ ~~καταφέρεις~~ ~~καταφέρεις~~ με τοῦς
λακεδαίμονιους και σουφρῶνει ὄωρα.

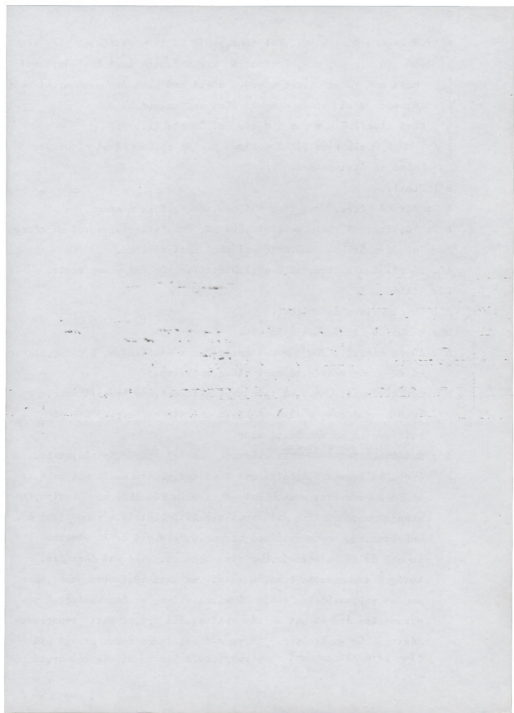
ΔΟΥΛΟΣ Α' : Μωρέ, πές πτου και σύ τίποτα γι αὐτό ποῦ σοῦπε: τό
"σκαρώνω."

ΑΛΛΑΝ : Φακελώνω... ἀνάπνευστή

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Αὐτό εἶναι. Μπράβο, παλληκάρι μου. Φακελώνω γιά τὸ σκαρώνω.

ΑΛΛΑΝ : Κι ἔχεις κι ἄλλους πού σέ βοηθᾶνε στό φακέλλωμα. Ἄλλά, στό
λέω: ἀκόμα κι ἂν μοῦ ἀσημι και χρυσό, ἀκόμα κι ἂν μοῦ στελλεῖς
φίλους γιά νά μοῦ μιλήσουν, δέ θά με πείθεις νά σωπάσω.
Σ' ὄλη τήν Ἄθῆνα θά σέ ξεμπροστιάσω.

ΠΑΦ : Καλά, λοιπόν... Κι ἐγώ, τρέχω τῶρ' ἀμέσως στή βουλή. Και θά τὰ πῶ
ὅλα... Γιά τίς συνωμοσίας σας, τὰ ~~καταφέρεις~~ ~~καταφέρεις~~ ~~καταφέρεις~~
ἀκόμη και γιά τή κατασκοπεῖα

ΚΕΙΜΕΝΟ 7

-20-

ΕΒΔΟΜΟ ΧΟΡΙΚΟ

178 7. ΧΟΡΟΣ : Πήγαινε, λοιπόν, ὅλος χαρά
 κι ὄλα νά σοῦρθουν βολικά
 ὅπως τό εὔχετ' ἡ δική μου καρδιά.
 Κι ὁ Ζεὺς Ἀγοραῖος νά σέ φυλάει
 καί πίσω πάλι νά μάς ἔρθεις νικητής
 μέ στεφάνια πολλά σκεπασμένος.

τὸ 7.

(στούς θεατές) ΑΡΙΣΤΕΡΗΝ (ΚΕΙΜΕΝΟ) 8
ΟΓΔΩΟ ΧΟΡΙΚΟ

8. Κι ἐσεῖς θεατές
πού τῆς κάθε μούσας τούς ἤχους
ἔχετ' ὡς τώρα γευτεῖ
ἀκουστε καλά τούς δικούς μας στίχους.

7+8

* "Ἄν κάποιος ἀπ' τούς παλιούς βασκάλους τῆς κωμωδίας, μᾶς
 ἀνάγκαζε ν' ἀπαγγελοῦμε στίχους στούς θεατές, κἀνοννας
 παράβαση, αὐτό εὐκόλα δέ θά τό πετύχαινε.

7+8

Τώρα ὅμως, ἔχουμ' ἄξιο ποιητή, πού μισεῖ τούς ἴδιους μ' ἐμᾶς
 ἀνθρώπους κι ἔχει τό θάρρος νά βροντοφωνάζει τά δίκια.
 Γενναῖα πηγαίνει ἐναντία στόν Τυφῶνα καί ποτέ δέν φοβᾶται
 κυκλῶνα.

"Ὅσο γιά τήν ἀπορία, πού ἔχετε μερικοί ἀπό σᾶς καί ρωτᾶτε
 διαρκῶς τόν ποιητή, γιατί, μέχρι σήμερα δέ ζήτησε ποτέ μέ
 τ' ὄνομά του χορηγία - ἀλλά πάντα ἀφινε ἄλλον ν' ἀνεβάζει
 τίς κωμωδίες του - ἀνάθεσε σ' ἐμᾶς νά σᾶς μιλήσουμε γι αὐτό.
 Μᾶς εἶπε, λοιπόν, ὁ ποιητής πῶς ἡ ἀργητά ἐτοιότη δέν ἔγινε ἀπό
 κοῦτουράδα, ἀλλ' ἐπειδή πιστεῖται πῶς τό ἀνέβασμα τῆς κωμωδίας,
 εἶναι τό πιό δύσκολο ἔργο ἀπ' ὄλα.

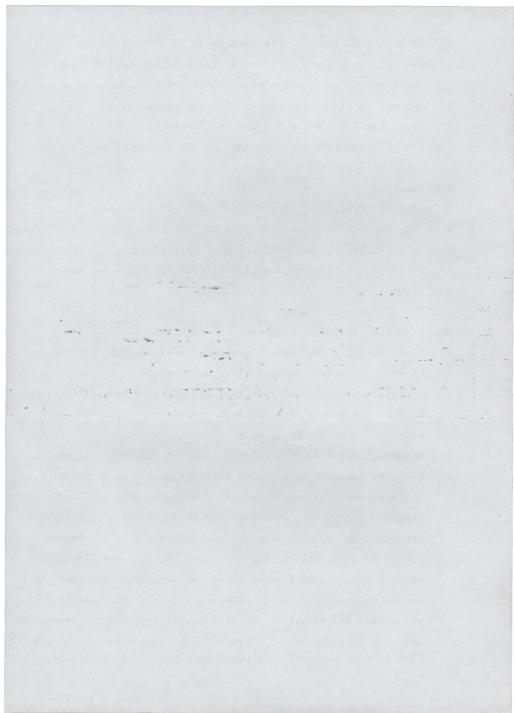
77.

Πολλοί μέχρι τώρα δοκίμασαν, ἀλλά λίγοι τά κατάφεραν.

77.

"Ὅσο γιά πᾶς, γνωρίζει καλά ὁ ποιητής, πόσο ἄστατοι εἴσαστε
 ἔαι τούς παλιούς τούς ποιητές, μόλις γεράσουν, τούς ξεχνᾶτε
 καί πᾶνε.

517

510

Αυτό έπαθε κι ο Μάγνης, σάν άσπρισαν τά μαλλιά του. Αύτός πού, έστησε τρώπαι πολλά από νίκες ενάντια σέ χορούς αντιπάλων. Τί πού σ'ας έφαλλε σ'όλους τόνους και τίς φωνές. Τί πού τραγοΰδια καινούργια σ'ας έφερε και φτερουγίσματα στή σκηνή.

π

Τί πού σ'ας έκανε τή πάπια και τό κουνουπι, τί πού βάφτηκε πρασινωπός σάν βατράχι... Μάταια όλα.

π

Σάν γέρασε και ξεκούτιανε -κι όχι σάν ήταν νέος - τόν πετάξετε έξω απ'τό θέατρο, γιατί πιά δέν μπορούσε μέ σάτιρα τό γέλοιο νά φέρει.

π

Κι έπειτα, θυμ'ατ'ό ποιητής τόν Κρατίνο, πού, πάλαι ποτέ, γεμάτοσθ έπαίνους, κύλαε σάν ποτάμι σ'άνθισμένους κάμπους, και παράσερνε στά νερά του πλατάνια και δρύς, μά κι αντίπαλους κομμένοσ άπ'τή ρίξα... Έ'δρα τά γλεντοκόπια δέν τραγουδοΰσαν, παρά δικά του τραγοΰδια: " Δωρά, συκοπέδιλη" ή τό άλλο " Τεχνίτες ύμνων καλοδουλεμένων". Τόσο μεγάλη ήταν ή δόξα του... Αλλά τώρα, έσπλαχνα στέκεστε και τόν κυτιάτε νά παραμιλάει. Τώρα, πού πιά, στή λύρα του δέν έχει χορδή, οί τόνου του σπάσαν κι οί άρμονίες του χάσκουν παράταιρες.

Κι αύτός, τριγύρίζει ο δόλιος ό γέρος, μέ μαραμένο στό μέτωπο στεφάνι, πεθαμένος στή δίψα, αύτός πού θάκρεπε, απ'τίς πολλές του τίς νίκες, νά ξεδιψάει στό πρυτανείο κι αντί νά μ'ας γεμίξει σάχλες, νά κάθεται δώ νά στό θέατρο, μέ τό πρόσωπο γελάτο, δίπλα στόν Διδύσο.

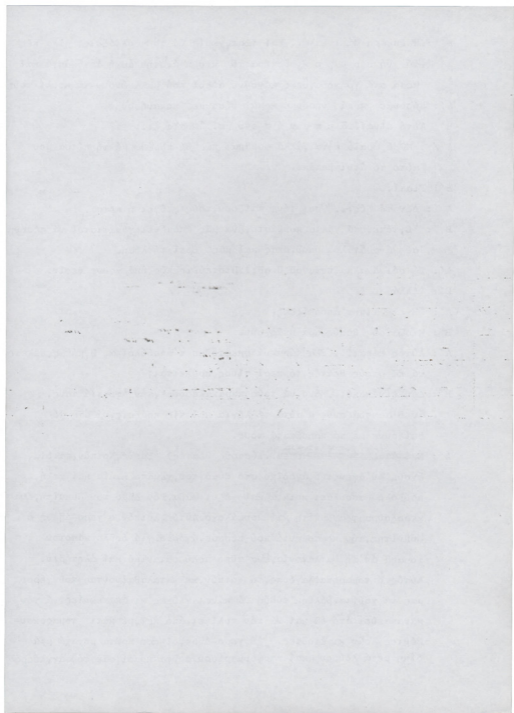
π

* Αλλά κι ο Κράτης, π'όση κάκιτα και π'όσα ρεζιλίκια δέ τράβηξ' από σ'ας. ⁽²⁰⁰⁾ Αύτός, πού μέ στόμα λαγαρό, έπλαθε για χάρη σ'ας, πανέξυπν'άστετα κι ύστερα έσεις, φιλεμένοι πτηνά και χορτιάτα, πηγαίνατε στό καλό.

540

* Αλλ' αύτός, πάλι καλά, ές πούμε π'ός κράτησε... Πότε πέφτοντας και πότε όχι.

* *από σ'ας αύτός πού με είδρα γαργαρό
αύτός πού με είδρα... ηρα...
αύτός πού για χάρη σας έηρα...*

541

Αλλά, λοιπόν, φοβότανε ὁ ποιητής μας κι ὅλα ἀνέβαλε.
 Ἄλλὰ, σκεφτόταν κι ὅλας πῶς, χρειάζεται πρῶτα κωπηλάτης νά
 γίνεи, πρὶν τὸ πηδάλιο πάει νά πιᾶσει. Καί μετὰ, στή πλώρη νά
 σταθεῖ, τὸ καιρὸ νά μελετήσει καί νά γίνεи κυβερνήτης αὐτοῦ
 τοῦ ἑαυτοῦ του.

Γιὰ ὅλ' αὐτά, λοιπόν, τὰ κατὰφερε ν' ἀνέβει σέ τούτη τή σκηνή
 ὅσν ἔξυπνος κι ὄχι ἀνόητος γιὰ νά πεῖ σαχάμαρες, χειροκροτήσε
 του μέ βροχή παλαμᾶκια κι ἀπ' τὰ Λήνιαια ἄς φύγει κάτω ἀπὸ
 χτυπήματα κουπιῶν. Καί φωνᾶχτε γι αὐτόν "ζήτω καί ζήτω", γιὰ
 νά φύγει ὁ ποιητής, ὡς τοῦ πρέπει, ~~πᾶράμα~~ καί μέ μέτωπο
 νά λάμπει πλατειά, μιά καί κατὰφερε ἀπὸ τοῦ λαχταροῦσε.

τις 8

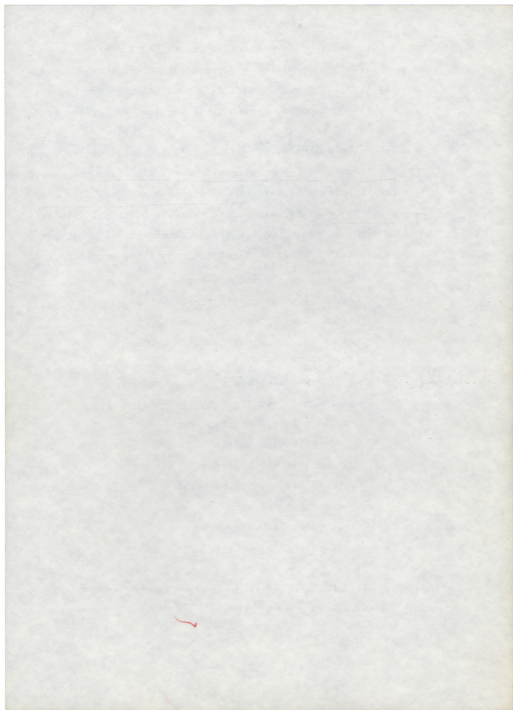
9. Ὡ, Ἰοσειδῶν, τῶν ἱππῶν ἀφέντη
 ἐσὺ, ποῦ ὁ χάλκινος χτύπος τῶν ἀλόγων ✓
 καί τὰ χλιμιντρίσματα, σ' εὐφραίνουν
 καί τὰ χρυσοφόρα καράβια π' ἀρμενίζουν ✓
 μέ τῆ γαλιζία τους πλώρη ✓
 κι οἱ ἀγῶνες ἐφήβων, σ' ἄρματα ἀστραφερά ✓
 -κόντρα στήν ἀντίζηση τύχη-
 ἔλα, ἔλα, σ' ἐμάς, ὦ χρυσοστράινε (2) ✓
 ὦ, τῶν δελφινῶν βασιλιά
 καί λατρευτῆ εὐθ' Σούνιου
 ὦ, Γεραστιε, τοῦ Κρόνου παιδί
 κι ἀγαπημένε θεέ τοῦ Φορμῶνα
 κι ὅλων τῶν Ἀθηναίων (2)] B
 τούτη τῆ κρῖσιμη στιγμή.

πῆρα

π + X

ὅτι τις 2.

(τὸ χειρὸ αὐτοῦ - εἰ τὸννο πανηγυρικό - πιδανῶς
 νὰ ἔπαινε - γὰρ καί σὸν γινᾶζε...)

ΔΕΚΑΤΟ ΧΟΡΙΚΟ

545

10. θέλουμε τώρα να παινέσουμε τους πατεράδες μας, που ήσαν
 άντρες άξιοι έτούτης τής γής και του πέπλου τής 'Αθηνάς.
 Άντοι, ~~μή~~ και στή στεριά, σέ μάχες σωμα με σωμα και στή θάλασσα,
 παντού νικητές βγήκανε ~~μή~~ πάντα.
 Αύτην έδω την πόλη την τιμησαν.

Π. Δ. Κ. Μ.

Γιατί, ποτέ, κανείς απ'αυτούς δεν κάθισε να μετρήσει τους
 έχθρους, αλλά στή μάχη ριχνόταν, με μόνο προστάτη τόν άρρος. ■
 Κι αν τύχαινε ο έμος κανενός να γλύψει τό χώμα από πέσιμο,
 άμέσως τό τίνανε κι άρνιόταν πως αυτός είχε πέσει κι εύθύς
 στή μάχη ριχνόταν.

Και κανείς ~~αποσταλάζει~~ από κείνους, ^{της στρατευτής} δέ ζήτησε ποτέ απ'τόν
 Κλεάνετο, να τον θρέφει στο τζάμπα ή πόλη. Άλλά τώρα, αν δεν
 τους δώσουν τή πρώτη θέση παντού και δέ τρώνε απ'τό δημόσιο,
 άρνούται να πάνε στή μάχη.

Όμως έμεις, γεναία και χωρίς ανταλλάγματα υπερασπιζόμαστε
 και τιμάμε τή πόλη και τους ντόπιους θεούς. Και γι αυτής μας
 τις πράξεις, δέ ζητάμε τέποτα, παρά μονάχα αυτό τό λίγο:
 αν ποτέ γενεϊ ειρήνη και σταματήσουν τά βάσανα, μη μας φθονείτε
 για τά μακρυνά τά μαλλιά μας, ουτε σαν μας βλέπετε να καθαρίζουμε
 τρίζοντας με καλάμι, τό κορμί μας.

τήν 10.

ΕΝΤΕΚΑΤΟ ΧΟΡΙΚΟ

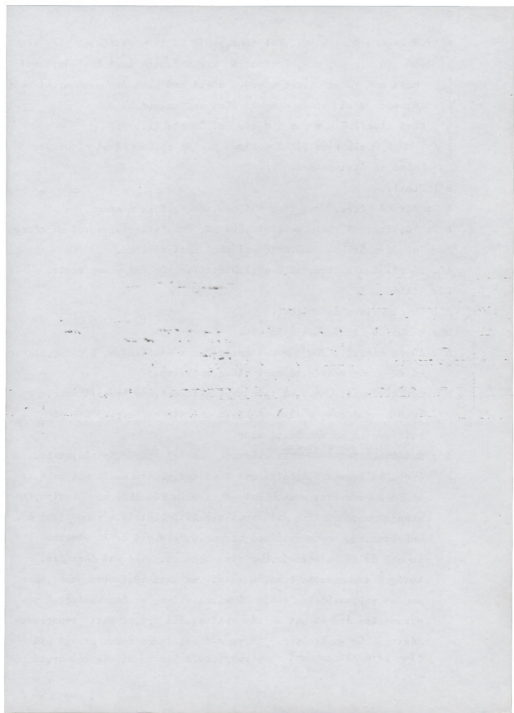
Π. Δ. Κ. Μ.

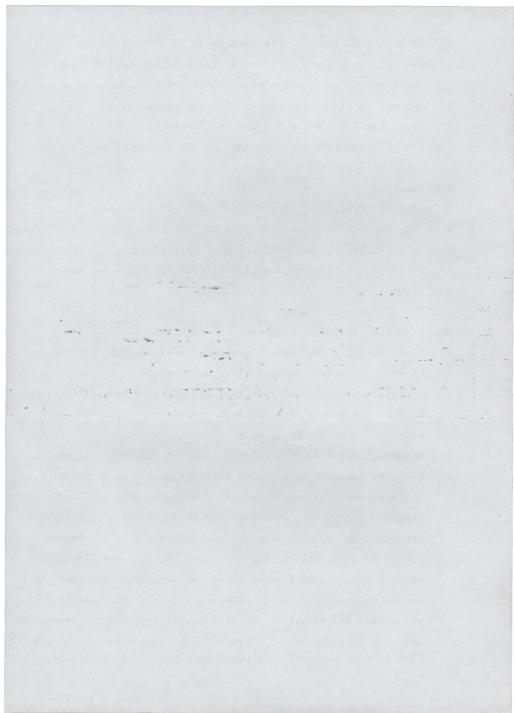
11. Ω, προστάτιδα Παλλάδα
 έσύ, που τήν πόλιν τήν ~~αυτή~~ ιερή κυβερνούς
 τήν πιο άξια στους ποιητές και σταν πόλεμο
 και στή δύναμη πρώτη

τήν 11.

Έλα, κοντά μας, και φέρε μαζί σου
 τή βοηθό μας σ'έκστρατείες και μάχες
 τή Νίκη
 να γίνει του χορού μας συντρόφισσα
 και τους έχθρους να χτυπήσει.
 Φανερώσου, λοιπόν, τώρα. Έλα. Γιατί πρέπει
 στους άντρες έμας να χαρίσεις, πάση θυσία,
 ή τώρα ή ποτέ, τή Νίκη.

544

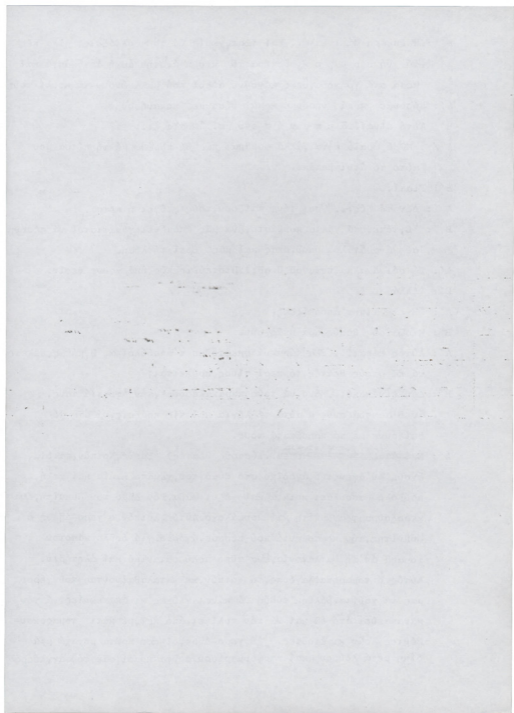

11

ΧΟΡΟΣ : ΑΞΙΖΕΙ,λοιπόν,τώρα νά ξεφωνίσουμε δλοι μας από χαρά.
 Ώ,έσ'ω, πού τόσο δμορφα μιλάς
 και κάνεις πράξεις κι απ'τά λόγια δμορφότερες
 πέστα μας δλα καθαρά.
 Δρόμο μακρύ θάκανα για νά σ'άκουσω.
 Μίλα,λοιπόν,μέ θάρρος άκριβέ μας
 και για σένα θ'άγαλλιάσουν οί φυχές μας.

ΑΛΛΑΝ : 'ΑΞΙΖΕΙ,άλήθεια,ν'άκούσετε πώς έγιναν τά πράγματα.
 Λοιπόν...Μόλις ~~ήταν~~^{ήταν} αυτός,ζοπίσω του έγώ τόν πήρα,
 ίσα μέσα στή βουλή,όπου τόν βρήκα νά σκίζει τά ρούχα του και
 νά φωνάζει κέντρα στους ίππετες,λόγια φοβερά και τρομερά.
 Στο γκρεμό τούς έριχνε,λέγοντάς τους συνωμότες και μάλιστα
 γινόντανε και πιστευτός.
 'Η βουλή όλη,καθώς ρούφαε τά φεύτικά του λόγια,πήρε μιά δφι
 λαχανίδας και τά μέτωπα άνασηκώθηκαν.
 Τότε έγώ,μόλις κατάλαβα πώς τούς πείθαν οί κουβέντες του
 και πώς έξαπατούσε τή βουλή μέ τίς κατεργαριές του,έίπα μέσα
 μου:" Ώ,έσ'ετες,δαίμονες τής άκολασίας και τής άπατεωνίας,τής
 βλακειάς,πανουργίας και ζετσιπωσιās,ώ έσ'άγορά,πού μέσα
 σου άνατρέφηκα από παιδί,δδστε μου τώρα θράσος και γλώσσα
 πού νά κοπανάει και φωνή ζετσιπωτη."
 'Εκεί πού τά σκεφτόμουνα αυτά,νάσου και κλάνει δίπλα μου
 μιά άδερφή.Καλδς οίωνδς,λέω γώ και προσκυνάω τή κλανιά.
 Και μετά,σπρώχνοντας μέ τά κωλιά μου,σπάω τό κιγκλίωμα και
 και μέ τή στοματάρα μου δλάνοιχτη φωνάζω: " Ώ,βουλή,σας
 φέρνω ένα καλό μαντάτο νά χαρείτε...πρώτα έμένανε ν'άφουγκρα-
 τεϊστε:"'Απ'τό καιρό πού ζέσπασε ό πόλεμος,ποτέ μου δέ ξανά-
 δα ...καλύτερες μαρβίβα σαρδέλες:"Και νάβλεπες τότε,πώς
 γαληνέφανη στή στιγμή τά πρόσωπά τους κι άρχισαν νά μέ στε-
 φανόνουνε για τή καλή τήν εΐδηση...Κι έγώ τούς λέω τότε πώς,
 άν θένε ν'άγοράσουνε φτηνές σαρδέλες,νά τό κρατήσουν μυστικό
 και νά τρέξουνε στά γρήγορα νά καπαρώσουνε δλες τίς κισέλες

150

13. ΧΟΡΟΣ : Τάβγαλες σ' ἄλα πέρα, ὅπως ταιριάζει σ' ἓναν τυχερό.

Βρῆκε τώρα ὁ πανοῦργος, ἄλλοινε, πιδ πονηρό

βρῆκε μάστορη, πολὺ πιδ δυνατὸ

βρῆκε τώρα ἡ ἄλεπού ~~πιδ πονηρὸ~~ τὸν μύθασον

βρῆκε ὁ κίδακας, τῆς ἀγορᾶς τὸν ~~πιδ πονηρὸ~~ τα-τανῶ.

' Ἀλλὰ πρόσεχε καὶ στ' ἄλλα

νά τὸν πᾶς ἐσὺ καβάλα

ἀριστα ν' ἀγωνιστεῖς

καὶ νά βγεῖς ὁ νικητής.

Ἔϊμαστε μεῖς οἱ συμαχοὶ σου

ἀπὸ παλῆά, τό ζέρεις, οἱ πιστοὶ σου.

(βγαίνει ὁ Πάφλαγονας) - Ἐρχεται κι' οὐρανόσφι!

ΑΛΛΑΝ : Νᾶτος ποῦρχεται μὲ φούρια

καὶ μὲ παραχῆ καινούργια

~~κῆμα ὑπόσφω κραταίει~~ ψῆφο καὶ κῆμα κραταίει

τά σαγόνια του χτυπάει

13. κι ἀπειλεῖ πὼς θά μὲ φάει.

Ρέ σὺ...ρέ θρασύτατο μορμολύνκειο!..

ΠΑΦ : Θά σέ αὐτοκτονήσω ρέ!.. Ἄν μοῦχει μείνει, ἔστω καὶ λιγούλακι
μπαιπεσιά, θά σ' ἀφανίσω!.. Εἰς' ἄλλως... θά μὲ σκίσω, ρέ!..

ΑΛΛΑΝ : Σιγά μὴ κλάσεις... Σιγά τὰ φούμαρα. Σέ βλέπω καὶ γαργαλιέμαι.
Σ' ἀκούω καὶ κᾶνω κούκου.

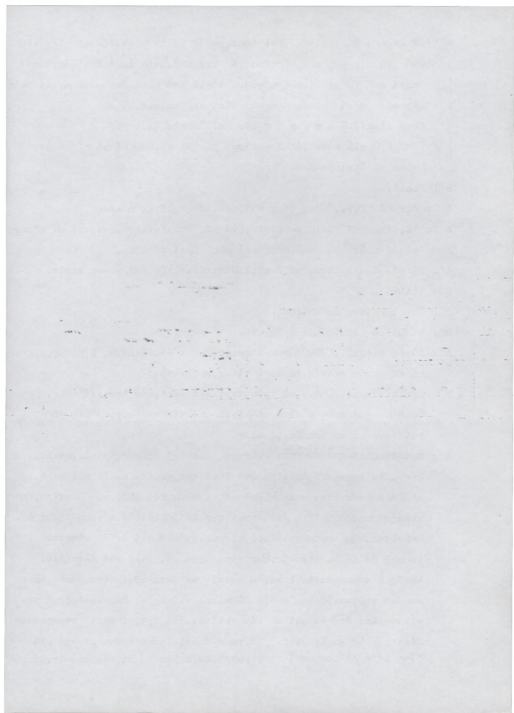
ΠΑΦ : Ρέ σὺ, μὰ τῆ Δήμητρα, ἂν δέ σέ φᾶω μαζί μὲ τὰ σκατά σου,
νά μὴ σώσω καὶ ζήσω, ρέ!

ΑΛΛΑΝ : Νά μὲ φᾶς;.. Κι ἐγὼ σοῦ λέω, πὼς θά σέ καταπιῶ. θά σέ ρουφήξω
κι ἔς πᾶω τοῦ σκασμοῦ.

ΠΑΦ : Μὰ τῆ θέση τῶν ἐπισήμων πού μοῦ δόσανε ρέ, μετὰ τῆ νίκη μου
στή Πύλο, θά σ' ἀφαλουκῶ!

ΑΛΛΑΝ : θέση ἐπισήμων, ἔ;.. Ἐέρεις ποῦ σέ βλέπω σέ λίγο, ἔ;.. Σά πάν
ἐκεῖ, στή τελευταία κερνίδα.

705 ΠΑΦ : Μὰ τοὺς Οὐρανοὺς, θά σέ βάλω στὸν φάλλαγα. Τῶρ' ἀμέσως!

ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΧΟΡΙΚΟ

756

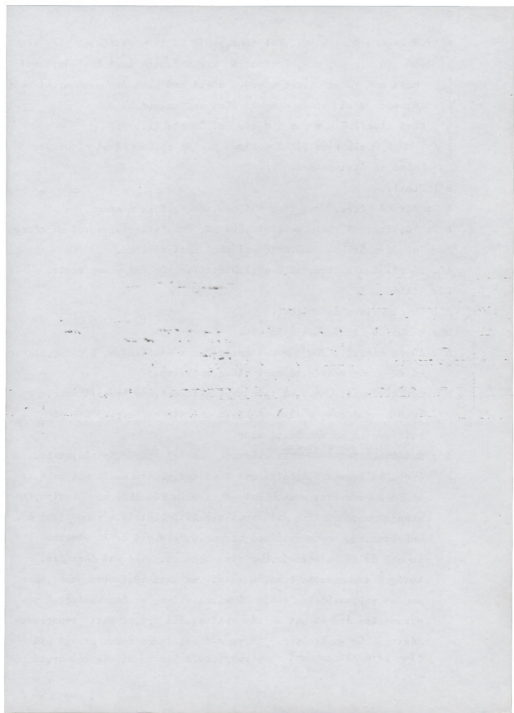
ΧΟΡΟΣ : Ἄφησε τώρα τὰ σχοινιά σοῦ χαλαρά
καί μ' ἀπόφαση γενναία ἀρματώσου
καί μέ λῶγια πού ἀρπάζουνε γερά
ἐτοιμάσου νά νικήσεις τόν ἐχθρό σου.
Ἕἵναι πανοῦργος, πολυμήχανος
Ἰδέες κατεβάζει ὁ νοῦς του
καί ποτέ δέν νιώθει ἀμήχανος.
Γι αὐτό καί πρέπει δυνατά νά τοῦ ὀρμήσεις
καί μέ λαμπρό παράστημα νά πολεμήσεις
Ἄλλά πρόσεξε καί πρὶν ἐκεῖνος σοῦ ριχτεῖ
πρῶτος ἐσύ νά ἔχεις πρέπει ἐπιτεθεῖ
τά ὄπλα στόν ἀέρα μά στριφογυρίσεις
καί τό πλοῖο του ἐσύ νά τό βυθίσεις.

N. 14

ΠΑΦ : Παρακαλῶ... παρακαλῶ...

Τήν ἀφέντισα τήν Ἀθηναῖα παρακαλῶ
αὐτήν πού κυβερνᾷ τή πόλη.
Ἄν εἴμ' ἐγώ ὁ ἀντρας ὁ καλύτερος ἐδῶ
κι ἂν τόν δῆμο Ἀθηναίων τόν ὠφέλησα ἐγώ
-ὅσο ὁ Λυσικλέας καί οἱ πόρνες Κύννα καί Σαλαβαγχώ-
τότε, νά τρώω στό ~~πρυτανεῖο~~ πρυτανεῖο τζάμπα, μιά ζωή
καί νά... κάθομαι.
Κι ἂν σέ μισῶ, δέ σ' ἀγαπῶ
κι ἂν γιά χατήρι σου μόνος ἐγώ δέν πολεμᾶω
τότε νά χαθῶ
τό πριόνι νά μοῦ κόψει τό κορμί στά δυό
λουρίδες, κομματάκια, νά κοπῶ.

768

ΣΙΣ ΠΑΦ : Χά..θά σ'άφησω θαρρείς
 μ'αυτό που λές νά χαρείς;..Χά.
 Ελέφτη θά σέ πῶ εὐτύς
 ἔκλεφες χιλιάδες τρεῖς:

ΑΛΛΑΝ : Γιατ'εἶσαι τόσο φαφλατᾶς
 καί τή θάλασσ'αἰμα μέ τό κουπί χτυπᾶς
 ἀφοῦ ἐσύ εἶσαι,γιά τόν δήμο 'Αθηναίων,ὁ πιό μέγας μασκαράς
 Νά τή Δήμητρα,στή φόρα θά τά βγάλω,θά σέ ξεφωνίσω
 ἄλλοιῶς γιατί νά ζήσω
 πῶς σέ λαδῶσαν οἱ Μυτιληνιοί μέ τό πέρ-πέρ
 μέ περισσότερες ἀπό σαράντα μνές.

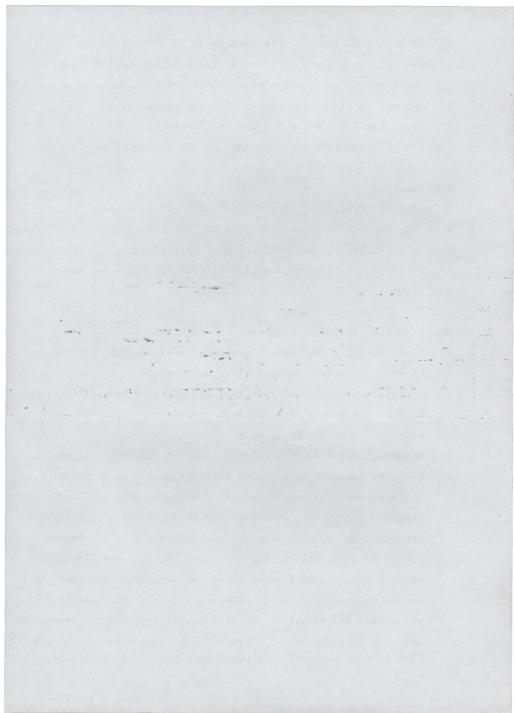
Nº 15
 (προσεγγίσεις)
 Διφ.
 πρ. 1-1/2/1/2

ΧΟΡΟΣ : ^{ΚΕΙΜΕΝΟ (2)}
^{ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΧΟΡΙΚΟ}
 'Εσένα,πού γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἶσαι μέγ'ἀπόκτημα
 πόσο σέ ζηλεύω γιά τήν εὐχέλεια σου.
 "Αν ἔτσι πάντα πολεμᾶς
 ὁ μέγας τῶν 'Ελλήνων κι ὁ τρανός θά γίνεις
 καί τή πόλη μας θά κυβερνᾶς
 καί τῶν συμμάχων ἄρχοντας θά γίνεις
 κρατῶντας τριαινα στό χέρι
 πού πλούσια ἔλεη θά σοῦ φέρει
 σάν τή κουνᾶς καί τή θάλασσα ταράξεις καί χτυπᾶς.
 Κι αὐτόν μή τόν ἀφίνεις."Ἐχεις γερὰ πλευρά ἐσὺ
 κι ἔτσι πού τότε ἔχεις τώρα ἀρπαγμένο
 εὐνοια θά τότε βάλλεις πλάτη.

107 15

ΠΑΦ : "Εεε,σιγάτε!..Δέ φτάσαμ'ὄς ἐκεῖ ἀκόμα!
 "Ἐχω ἐγώ στό ἐνεργητικό μου μιά τόσο σπουδαία πράξη
 πού ὅλους τοὺς ἔχθρους μου μπρῶ νά τοὺς ἀποστομῶσω.
 Νά,μά τόν Ποσειδῶνα,σᾶς μαῖῆς μιλάω!.."Ὅσο μένει κόγι κάθ
 ἀκόμη ἀπ'τίς ἀσπίδες πού ἔφερα ἀπό τήν Πύλο!..

ΑΛΛΑΝ : Γιά μιά στιγμή μέ τίς ἀσπίδες,γιά μιά στιγμή...Σ'ἔπιασα
 τώρα,φιλαράκο... 'Αφοῦ λές πῶς ἀγαπᾶς τόν δήμο,τότε δέ ἔπαρε
 πε ν'ἀφίσεις νά κρεμάσουν τίς ἀσπίδες στό ναό ἀπ'τά λουριά
 τους.

910 ΠΑΦ : Μή... "Όχι, άφεντικó, **παυσαδάχηρημέση**σέ παρακαλώ, μή τόν κάνεις αυτό άκόμα, πριν άκούσεις τί λέν για σένα οι χρησιμοι μου.

ΑΛΛΑΝ : "Έχω κι έγώ χρησιμούς.

ΠΑΦ : "Αν αυτόνε τόν πιστέφεις, θά γίνεις σάν τσουβάλι.

ΑΛΛΑΝ : Κι άν πās μ' αυτόνε δώ , θά σου τά ξυρίσουνε.

ΠΑΦ : Οι πρησιμοι μου λένε καθαρά πώς κυρίαρχος θά γίνεις σ' όλη τήν οικουμένη, στεφανωμένος μέ φόλλα ροδιάς.

ΑΛΛΑΝ : Κι οι δικοι μου πάλι λένε πώς φορώντας πλουμιστή πορφύρα και στεφάνι, πάνω σέ κατάχρυσο άρμα θά καταδιώξεις τήν κυρά Σμικήθη και τόν κύριό της.

ΔΗΜΟΣ : "Αντε, λοιπόν, πήγαινε φέρτους για νά τούς άκούσει κι αυτός.

ΑΛΛΑΝ : **επισημασσεφασσα** φίνα:

ΔΗΜΟΣ : Πήγαινε κι έσο βρέ.

ΠΑΦ : Νά... πάω.

ΑΛΛΑΝ : Πάω-κι έλόγου μου, γιατί, μά τόν Δία, δέ μέ μποδίζει τίποτα.
[ΚΕΙΜΕΝΟ 13 ΚΑ' 13Α]

ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ ΧΟΡΙΟΝ

11=16

ΧΟΡΟΣ : Τί γλυκό πού θά είναι
για τούς τωρινούς μα'κι αυτούς πού αβριο θαρβούνε
τό ροδοχάραμα της μέρας πού θά χαθεί ό Κλέωνας.

Κι άς άκουσα κάποια γερόντια νά λέν
στόν δικών τά διαλλείματα, γνώμη αντίθετη^(*)

πώς, άν λείι, δέν γινóταν ό Κλέωνας

μέσ στή πόλη τρανός^(*)

θά μās λείπανε δυό πολύτιμα σκεύη:

τό ψουδοχέρι κι ή ξυλοκουτάλα.

'Αλλ' αυτό πού θαυμάζω στόν Κλέωνα έγώ

είναι ή γουρουνίσια άνατροφή του.

Απαδάδ Άνε για αυτόν τά παιδιά, πού σπουδάσαν μαζί του,

πώς, στή λύρα 'του πάνω, μιá μοναχά άρμονία

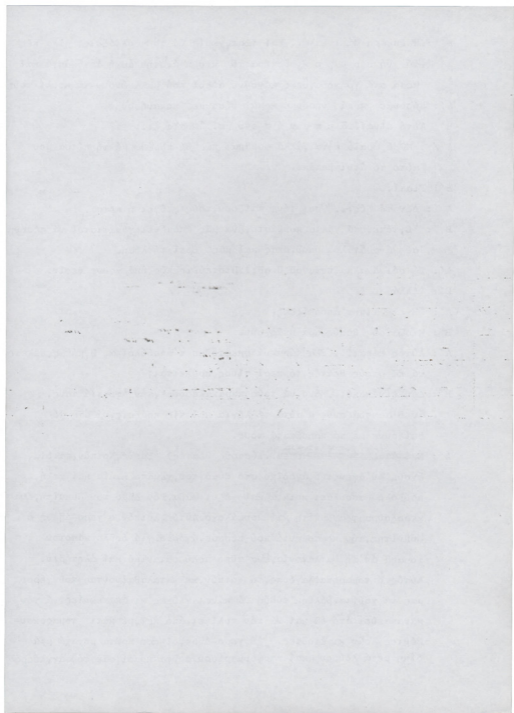
ήξερε νά παίζει: τήν Δωρική.

Κι έλλη καμμιά δέν ήθελε νά μάθει.

941

7.

71

994

Μικηλ

Κι όταν μιά μέρα ο ~~διδάσκαλος~~ του δργίστη
 τόν ξίδωξε κι εΐπε: "αυτό τό παιδί, δέν μπορεί νά μάθει
 παρά μιά μοναχά άρμονία: τήν Δωροδοκία."

τις 16

ΠΑΦ : 'Ορίστε, κύντα!..Κάλ δέν τούς Ξφερα κι δλους.

ΑΛΛΑΝ : 'Αμάν, θά χεστῶ!..Κάλ δέν τούς φέρνω κι δλους.

ΔΗΜΟΣ : Τ'εΐν'αυτά;

ΠΑΦ : Χρησμοί.

ΔΗΜΟΣ : "Όλοι;

ΠΑΦ : θανμάζεις, Ξ, θανμάζεις;..Κάλ πούσαι άκόμα!.."Ένα σεντοῦκι
γεμᾶτο Ξχω.

ΑΛΛΑΝ : 'Εγῶ 'χω φίσκα τό πατάρι καί δυδ άποθηκες.

ΔΗΜΟΣ : Για νά δῶ, για νά δῶ...Τίνος χρησμολόγου εΐναι;

ΠΑΦ : ΟΪ δικοί μου εΐναι τοῦ Βάκη.

ΔΗΜΟΣ : Κι ΟΪ δικοί σου;

ΑΛΛΑΝ : 'Εμένα εΐναι τοῦ...Γλάνη, τοῦ μεγάλυετρου άδελφου τοῦ Βάκη.

ΔΗΜΟΣ : Καί ~~πῶς~~ για ποιό πρᾶγμα μιλάνε;

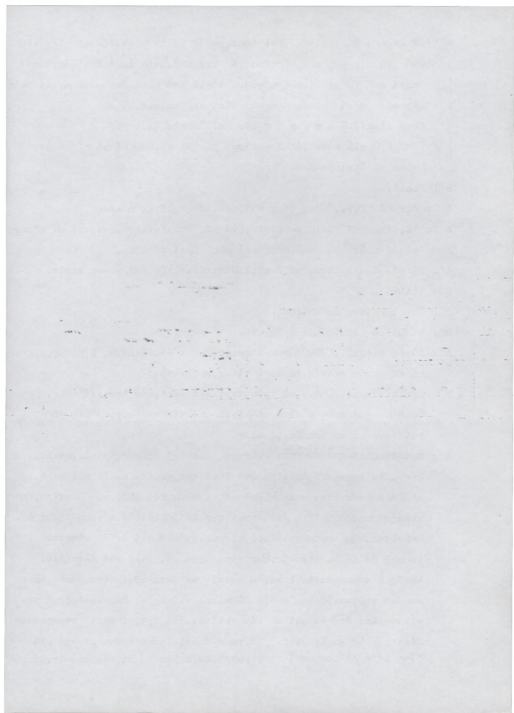
ΠΑΦ : Για τήν 'Αθήνα, για τήν Πύλο, για σένα , για μένα...για δλα
γενικῶς τά πράγματα.

ΔΗΜΟΣ : Κι ΟΪ δικοί σου;

ΑΛΛΑΝ : Για τήν 'Αθήνα, για τίς φακές, για τούς λακεδαιμόνιους, για
τά καινούργια σκουμπριά, για ὅσους κλέβουνε στήν άγορά τ'
άλεῦρι, μέ ζύκικο τό ζύγι, για σένα, για μένα...κι άστον αὐτόνε
νά βαγκῶνει τή φωλή του.

ΔΗΜΟΣ : "Άντε, μπρόδ...έτοιμαστεΐτε νά μοῦ τούς διαβλάσετε...Κάλ
πούστε: άπ'αὐτούς πού μ'άφοροῦν, θέλω νά μοῦ διαβᾶστε μοναχ
αὐτούς πού θά μ'εὔχαριστήσουν. Νά, ὅπως έκεινونه πού λέει:
"σάν άετόδ μέσα στά σύννεφα" θά γίνω.

1013

109α ΑΛΛΑΝ : 'Αμ'έγώ τί εἶδα!..Τήν 'Αθηναίαν τήν Ἰδία καί στόμ' ἄμο κικου-
βάγια, ποδυβαίνει ἀπ' τήν 'Ακρόπολι καί ἔχουε ἀπό μιᾶ στάμνα,
ἀμβροσία στό δικό σου τό κεφάλι καί σκορβαλιά στή κεφαλα
αὐτουνοῦ.

ΔΗΜΟΣ : Μπρέ, μπρέ... Οὐδέεις σοφώτερος τοῦ Γλάνιδος!.. Εἰδέ, μπράβο, Γλάνη!

Λοιπόν, ἀπό δῶ καί πέρα σοῦ ἀναθέτω τό γεροντοκομησά μου
καί τήν ἐκ νέου γεροντοδιαπαιδαγωγήσῃ μου.

ΠΑΦ : "Οχι!.. Μή, σέ ἱκετεύω!.. Περιμενε μιᾶ στάλα!.. Κάθε μέρα ἐγώ
κριθαράκι θά σοῦ βρισκω καί τό βιδό σου θά φροντίζω!

ΔΗΜΟΣ : Μή μοῦ μιλάς γιά τά κριθάρια, βρέ!.. Λίγες φορές μ' ἔχετε
γελάσει ἐλόγου σου καί ὁ ταμίας σου ὁ Θεοφάνης;

ΠΑΦ : Μά τώρα θά σ' ἐφοδιάζω μέ κριθάρι ἀλεσμένο!.. **ἠἠἠἠἠἠ**

ΑΛΛΑΝ : Πέξ ἀλευρι.

ΠΑΦ : Μέ ἀλευρι!

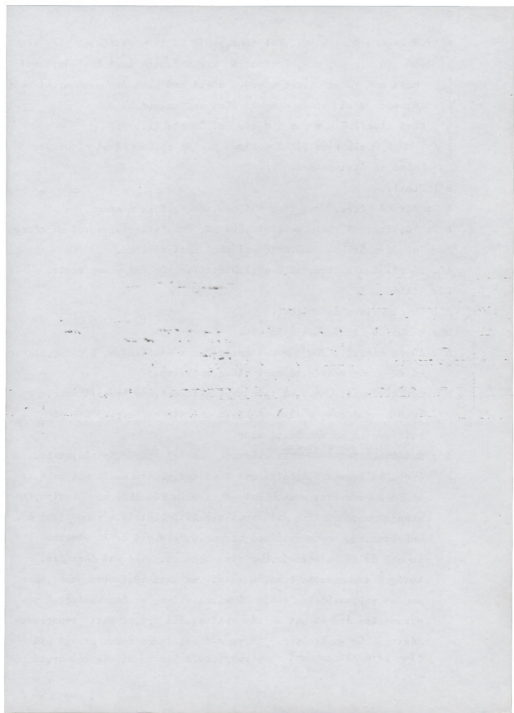
ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ φωμάκια θά σοῦ δίνω καλοζυμωμένα, μαζί μέ ἄλλα φαγη-
τούλια καλοφωμένα!.. Ἐσθ' μοναχά θά κάθουαι καί θά τρώς!

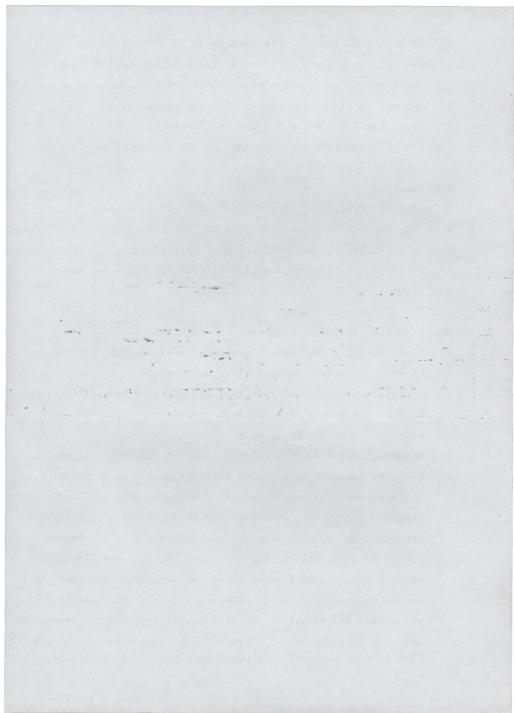
ΔΗΜΟΣ : Λοιπόν, κάντε ὅ, τι εἶναι νά κάνετε καί γρήγορα καί ἐγώ, μ'
σ' ὀποιον ἀπ' τοῦς δυό σας μέ περιποιηθεῖ τό πιό πολύ καί πιό
καλά, σ' αὐτόν θά δώσω νά κρατάει τά ἡνία τῆς πνύκας. (τοῦ δήμο)

ΠΑΦ : Πρῶτος τρέχω!

ΑΛΛΑΝ : Τί μάς λές!.. Ἐγώ προτρέχω!

ΧΟΡΟΣ : 1] ^{ΚΕΙΜΕΝΟ (14)}
^{ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΧΡΗΜΑ}
"Ω, δήμε, μεγάλη ἔχεις δύναμη
καί ὄλοι οἱ ἄνθρωπο **ἠἠἠἠἠἠ** τύραννο σέ τρέμουν.
"Ὅμως εὐκολα πού παρασέρνεσαι
καί πόσα εὐνοια ἀφήνεις νά σ' ἔξαπατοῦν
κάνοντάς σου χάδια πού σ' ἀρέσουν.
Καί πάντα στέκεσαι σάν χάχας
μπρός σ' αὐτούς πού ρητορεύουν.
Τά μυαλά σου εἶναι δῶ, μά καί δέν εἶναι
πέρα ταξιδεύουν.

1258 ΑΛΛΑΝ : 'Αγοράκριτος...Γιατί μεγάλωσα στήν άγορά και μεξ στήν 'Αγορά - κρήθηκε ή ζωή μου.

ΔΗΜΟΣ : Τόν έαυτό μου τώρα στόν 'Αγοράκριτο άφθνω άκόμα και τόν Παφλαγώνω του τόν παραδίνω.

ΑΛΛΑΝ : Ένοια σου, κύρ-Δήμη μου κι:έγώ θά σέ φροντίζω τό πώς πρέπει, έτσι πού θά όμολογήσεις πώς κανέναν άνθρωπο δέν συνάντησες καλύτερό μου, σ'αυτή έδώ τών χαζιοβόληδων τή πόλη.

16. ΧΟΡΟΣ :

3. οὐτ' (αὐτῶν) ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΩΟ ΧΟΡΙΚΟ (15) (194 + 20)

Τί πιό καλό, στήν άρχή και στό τέλος του έργου,
άπ'τό ν'άκούει κανεῖξ τό τραγουδι "οί καβαλλάρηδες
μέ τά γρήγορα κ τ'έλογα."
Κι οὔτε λέξη γιά τόν λυσίστρατο.
Και του άνέστιου θούμαντη τή καρδιά, μή λυπήσει κανείς.
Πάντα πεινάει αυτός, φίλε 'Απόλλωνα,

και δάκρυα χύνοντας θερμά
τή φαρέτρα σου άγγίζει στους Δελφούς
μήπως και πάφει νά πένεται.

ΚΕΙΜΕΝΟ (16)
ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΝΑΤΟ ΧΟΡΙΚΟ (194)
(198)
(197)

Σημειώσεις:
Ναί εγγράφω το
παρα και κεί τον
π' βλα. ο' προσέχει
παι' να μην αλληλ
στα δικά...

ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ (197)

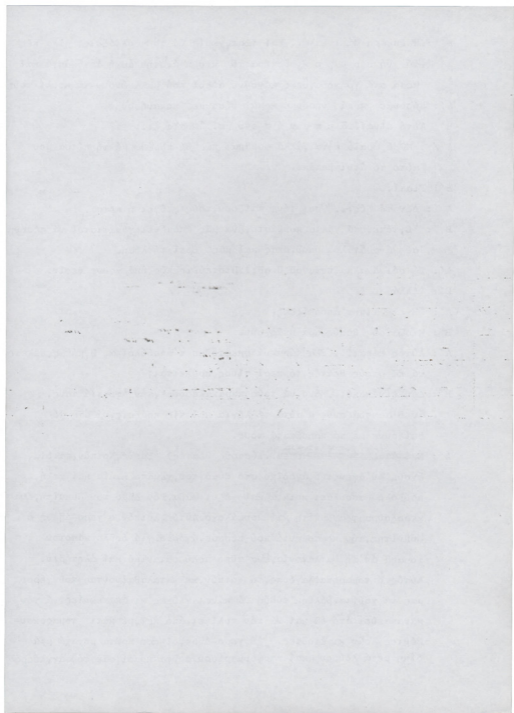
7 Τό να σατιρίζεις τους κακούς, δέν είναι πράγμα ζηλιάρικο και
φθονερό... 'Αντίθετα μάάλιστα, για όποιον σφοτά συλλογάται, είναι
τιμή για τους καλούς. Χορός: Μίμησ Μίμησ ανστα καζοί!

ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ

Κι αν αυτός ό άνθρωπος, πού σέ λίγο πολλά θ'άκούσει κακά νά του λέω, ήταν σέ όλους γνωστός ~~και~~, ποτέ δέν θ'άναφερνα τ'όνομα φίλου!
Γιατί, δέν υπάρχει κανείς πού νά μή γνωρίζει τόν 'Αρίγνωτο,
και νά μπορεί νά ξεχωρίζει τό μαύρο άπ'τ'έσπρο ή νάχει γνώση άρμονίας!.. Όμως ό 'Αρίγνωτος έχει έναν άδερφ πού πολύ διαφέρει άπ'αυτόν στους τρόπους... Είναι ό αίσχρος ό 'Αριφάρδης. Κι είναι αίσχρος, επειδή του άρέσει νά είναι.

Κι οὔτε πού θάκανα ποτέ κουβέντα για δαύτονε, όσο αίσχρος κι αν είναι, αν δέν εῖχ'έφευρει κάτι τίς τό φοβερό!.. Άκούστε το...
Νά πηγαίνει και νά λυμαινεται αίσχρες ήδονές μέ τή γλώσσα του! Μάλιστα... Στίς πόρνες πηγαίνει και ~~το~~ γλείφει τό σιχαμένο τους τριχωμά και βρωμίζει τά γένια του και αναταράζει τίς όρμές τους.

1286 7

1257

Και κάνει παρέα με τόν πόρνο Ολιώνιχο και συνθέτει τραγούδια για πόρνους, σάν τόν Πολύμηστο... "Οποιος, λοιπόν, από έσας τόν άντρα αυτόν δέν τόν σιχαινεσαι σάν τά σκατά του, ποτέ δε θα πιετ από τό ίδιο μ' έμας ποτηρι. (...της θεας μου ειναι) Τιτος 19.

19 (A)

Πολλές φορές τή νύχτα ξευυχτάω άπό ~~πρόβλημα~~ ^{πρόβλημα} που όλο μελετάω άναρωτιέμαι πώς και ~~από~~ που βρίσκει και τρώει ο Κλέωνας ή άλεπού. Λένε γι αυτόν πώς μία φορά σ' ένα πλουσιόσιπο βοήκε φαγητά και δε σηκωσε κεφάλι από τή μπουκιά. Κι αυτοί τόν παρακάλαγαν νά σηκωθεί "πάρε δρόμο, άρχοντά μου" τουλεγαν ψονατιστοί και τό τραπέζι τους, παρακαλούσαν του, νά λυπηθετ.

197
βρωμ
(και της θεας)
(...α.α.)

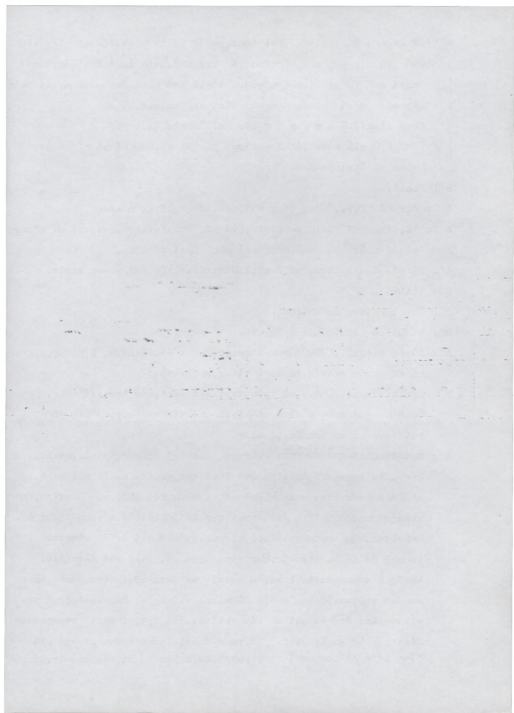
θ = Τενη
π = Δεσπο

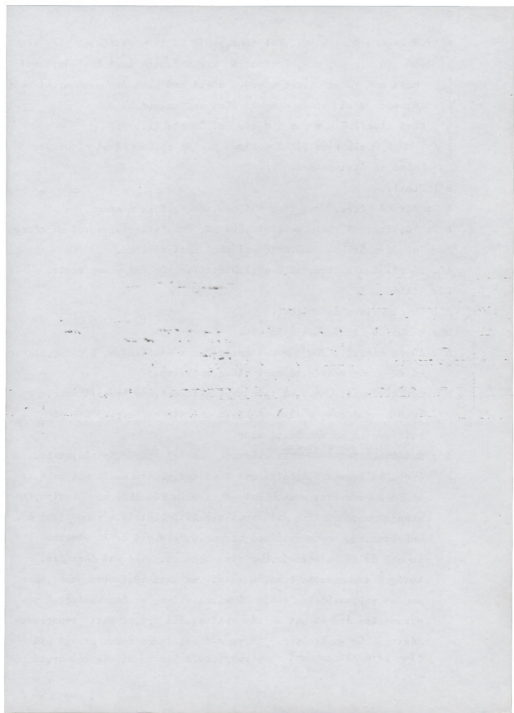
(B)

Λένε πώς κάποτε συνεδρίασαν οι τριήρεις και πώς ή πιό ταξιδεμένη άπ' αυτές τους ελεπε: " Δέν μάθατε, παρθένες μου, τι ήλινε στη πόλη; .. Κάποιος έζητησέ ~~αυτο~~ ^{αυτο} νά πών από εμάς στην Καρχηδόνα." Κι είναι πολίτης μοθηρός αυτός, είν' ο Ξυνός 'Η Υπέρβολος." Κι οι άλλες τό βρήκαν φοβερό αυτό κι άβάσταχτο, και μία τους, που ποτέ άπάνω της δε πάτησε άντρας, ελεπε: " Ώ, θε μου έσύ που αποδιώχνεις τό κακό, αξιώσέ με ποτέ νά μη κυβερνηθώ από αυτόν. Και στην άνάγκη, κάλλιο τόχω νά σαπίσω έδώ και γεροχούφταλο νά γίνω. Ουτε καν τόν Ναυφάντη, ελεπε, τόν γυιό της Ναύσωνας, δε θ' άφίσω νάρθει πάνω μου. Στ' όρκίζομαι στο πέυκο και στο ξύλο που με φτειάζανε. Κι αν αυτά άρκοκουνε σούς 'Αθηναίους, τότε στο θησετο ως πάμε έμεις ίκετισες παθ ή στο ιερó τών Σεβάσιμων θεών..." "Οχι... Δε θα γίνει στρατηγός μας αυτός, τήν πόλη για νά κορουδέψει... Στόν κόρακα και στά κομμάτια νά πάει, αν θέλει, νά ταξιδέψει μοναχός βτου, κάνοντας τις σκάφες του καράβια, εκείνες ποθε μεσα και πουλούσε τά λυχνάρια του.." (και της θεας ...α.α.)

1315

ΤΕΛΟΣ

1334

ΧΟΡΟΣ : Χαίρε, ὦ χαίρε, κυρίαρχε ἐσὺ τῶν Ἑλλήνων, λαέ.

Ἡ χαρὰ σου χαρὰ μας...Γιατὶ πράγματα ἄξια κάνεις τῆς
πόλης αὐτῆς καὶ τῆς Μαραθῶνιας ὁδοῦ.

ΔΗΜΟΣ : Ἀγοράκιτε, φίλιτάτῃ μου, καλύτερῃ μου ἀπ' ὄλους τοὺς ἄντρες,
ἔλα κατὰ δῶ, δεῦρο κοντά μου.

Πόσα καλά μοῦ πρόσφερες μ' αὐτὸ φήσιμο ποῦ μοῦκινες;

ΑΛΛΑΝ : Ἐγώ;..Καλέ μου ἄνθρωπε... Ἰδέα δέν ἔχεις τί ἦσουν πρὶν,
οὔτε τί ἔκινες, γι αὐτὸ καὶ μ' ἔκρινες γιὰ θεό.

ΔΗΜΟΣ : Μά γιὰ πές μου, τί ἤμουν πρὶν καὶ τί ἔκινες;..Πέστα μου μὲ
λεπτομέρειες.

ΑΛΛΑΝ : Πρῶτα-πρῶτα, ὅταν κάποιος μέσα στὴ βουλή σοῦ ἔλεγε:

" Δῆμε μου ἐσὺ, σ' ἀγαπῶ καὶ σέ λατρεύω καὶ γιὰ ψιὰ σέκανε
φροντίζω ἐγὼ μονάχα...καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ... μὲλις
ἐκδοῦ σου ἀκουγες κανέναν ν' ἀρχίζει τὸ τροπάρη, ἀμέσως
φούσκινες σάν κόκορας καὶ τέντωνες τὰ κέρατά σου, σάν
χαζοελάφι.

ΔΗΜΟΣ : Ἐγώ;

ΑΛΛΑΝ : Κι ὁ φίλος μας, ἀφοῦ σέ ξεγελοῦσε μὲ τὰ λόγια αὐτά, γινότανε
μετὰ καπνός.

ΔΗΜΟΣ : Τί λέες;..Μοῦκιναν τέτοια πράγματα κι ἐγὼ δέν ἔπαιρνα εἰδηση

ΑΛΛΑΝ : Μά τὸν Δία, σοῦ λέω...Τ' αὐτιά σου, μιὰ ἀνοίγαν, μιὰ ἔκιναν,
σὰ νῆσανε ὀμπρέλλες.

ΔΗΜΟΣ : Τόσο, λοιπόν, ἀνόητος ἤμουν καὶ γεροξεκουτιάρης;

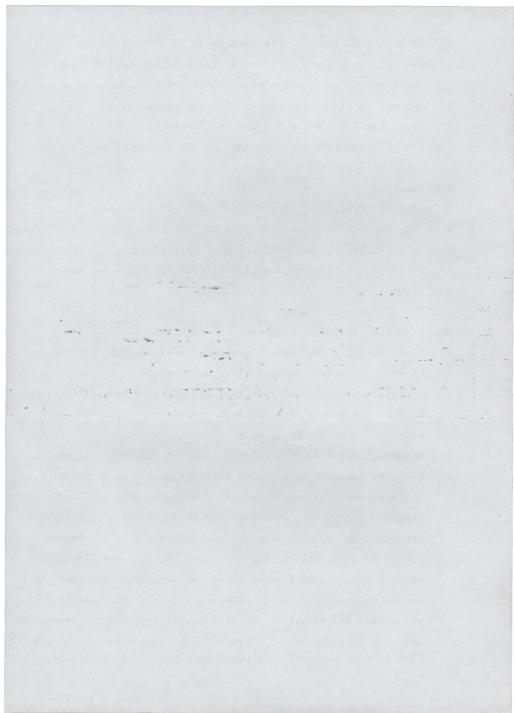
ΑΛΛΑΝ : Καὶ βάλει...Σάν μιλούσανε δυὸ ρήτορες κι ὁ ἕνας ἔλεγε νά
ναυπηγήσουμε καράβια τοῦ πολέμου κι ὁ ἄλλος ἔλεγε νά σπα-
ταλήσουμε τὰ χρήματα σέ πληρωμές, ἐσὺ-σάν ἡλίθιος λαός ποῦ
ἦσουν-προτίμαγες αὐτόν ποῦ ~~μῆχανε~~ πρότεινε σπατάλες.

"Ἐ, φσσ, τί σκύβεις τὸ κεφάλι;.. Ἰσα τὸ κορμί.."

ΔΗΜΟΣ : Ντρέπομαι καὶ κοκκινίζω γιὰ τίς παλιές μου ἀμαρτίες.

ΑΛΛΑΝ : Μὴ χολοσιᾶς, δέν ἔφταιγες ἐσὺ γιὰ δὲν αὐτά, μά κεῖνα τὰ σαῖνια
ποῦ σοῦ τὴν ἔφερναν πισώπλατα...Γιὰ πές μου κάτι: ἂν κάποιος
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κατεργάρηδες τοὺς δικαίους ἔλεγε:

1356

1357

" Δικαστές, δέν θά πάρετε δράμι άλευρι, άν δέν βγάλετε άπό-
φαση καταδικαστική σ' αυτή τή δίκη"... τί θά τοΰκανεσ
αΰτουνοΰ τοΰ δικακίδρου, πές μου.

ΔΗΜΟΣ : θά τόν σήκωνα ψηλά και θά τόν πετοΰσα στόν γυρεμό, άφοΰ
πρώτα κρεμοΰσα στό λαιμό του τόν συνωμότη 'Υπερβολο.

ΑΛΛΑΝ : Τώρα μάλιστα!.. Μιλᾶς σωστά και πρόσβαρα. 'Αλλά, για πές μου
και για τ'άλλα, ποιά θᾶναι ή πολιτική σου;.

ΔΗΜΟΣ : Πρώταν και κύριον σ'όσους άπ'τούς ναΰτες μας ταξιδεΰουν
μακρυά, μδλεις γυρίσουν, θά τοΰς δώσω τόν σωστό μισθό τους.

ΑΛΛΑΝ : "Ε, ρε, χαρά που θά πάρουνε τά τριμένα κωλαράκια τους;".

ΔΗΜΟΣ : Δεύτερον, κάθε όπλίτης που θά γραφτεί σ'έναν κατάλογο, δε θά
μπορεϊ νά μεταγράφεται άλλοΰ άπό ρουσφέτι, αλλά θά μένει
έκει που πρωτογράφηκε.

ΑΛΛΑΝ : Πολύ κακό αυτό για τόν Κλεώνυμο.

ΔΗΜΟΣ : Κι οΰτε άγοράκαι άμοβτακα δέν θά βολτάρουν πιά στην άγορά.

ΑΛΛΑΝ : Και που θά κάνουν πιάτσα ό Κλεισθένης και ό Στράτωνας;

ΔΗΜΟΣ : Λέω για κείνα τά βουτυρόπαιδα που γεμάτα άρώματα, που χαζο-
κουβεντιάζουνε, λέγοντας; " Πολύ σαΐνι αυτός ^{σοφιστής ο} ~~ο~~ Φαίλακας;".

Γάτωση τόν θάνατο με κόλπο!.. Τί συμπερασματιστής, τί γνωμι-
τιστής, τί αντιρρηστής, τί συλλογισμιστής, τί προοδευτικιστής,
τί πρακτικιστής, τί έπιθετικιστής σε όσους τών διακόπτουν;.

ΑΛΛΑΝ : Και γιατί δε γίνεσαι έσύ χειροτονιστής αΰτουνοΰ τοΰ φαφλα-
τιστή;..

ΔΗΜΟΣ : Μωρέ , θά τοΰς κνηγήσω βλους αΰτους και θά πᾶν περίπατο
κι αΰτοι και τά ψηφισματά τους.

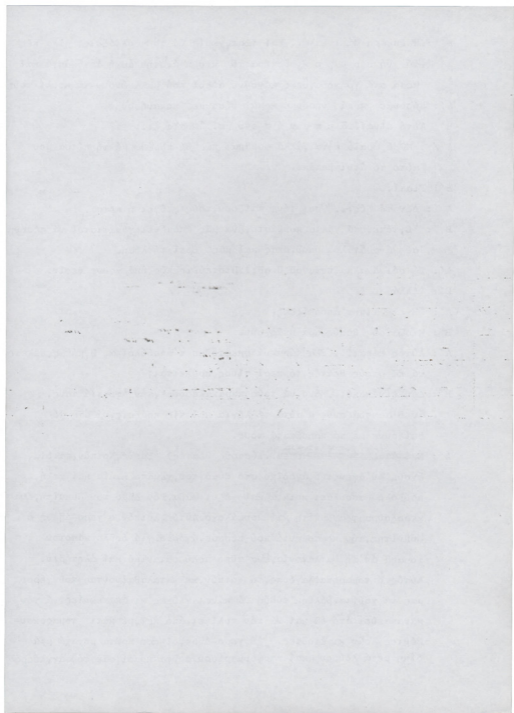
ΑΛΛΑΝ : "Ελα τώρα, πάρε τοΰτο τό σκαμνάκι κι αΰτόν τόν άρχιδάτο
παιδαρο νά στό κρατάει... Κι όταν σου κάνει κέφι, σήκω άπ'
τό σκαμνι και κάτσε πάνω στόν παιδαρο..

ΔΗΜΟΣ : "Αχ, τί εΰτυχια, νά ξαναγίνω όπως ήμουνα παλιά.

ΑΛΛΑΝ : Αυτό θά τό πεΐς, μονάχα ήμ σαν σου παραδώσω τήν τριαντάχρονη
Ειρήνη... Νάρθει έξω ή Ειρήνη, γρήγορα... Ειρήνη!.. "Ελα, μονοΰλι
μου έσύ, έλα!..

20E

1384

255

ΠΑΦ. : Ἐ,σεῖς,γερόντια δικαστές,ἀδέρφια στό τρίωβρολο,πού δουλειά
σας βρίσκω,μέ τις δικαίες κι ἀδικίες δίκες πού σπαρώνω,
βοηθάτε με...Πισώπλατα χτυπᾶν'οἱ συνωμότες.

ΠΑΦΛΑΓΩΝΑΣ :

ΠΑΦΛΑΓ. :

Πισώπλατα χτυπᾶν'οἱ συνωμότες

ΧΟΡΟΣ : Κι ἔχουνε δίκηο.

Χορὸς →

Τόν δημόσιο πλοῦτο,πρὶν σοῦ κληρωθεῖ,καταβροχθίζεις
κι αὐτούς ποῦχουνε τά πρόστα,σάν σῆκα τούς ζουλαῖς καί τούς
ζουπίζεις

νά βρεῖς ποιός ἀπ'αὐτούς εἶν'ἀγουρος καί ποιός ὁ γινομένος.
Τούς πολίτες ~~ποῦ σὺ ποῦ~~ παρακολουθεῖς
σέ πλοῦσιος κι ἀκίνδυνους,σέ πρόβατα καί σέ δειλοῦς
ταξινομεῖς.

Κι ἂν δεῖς νά εἶν'ἀρχάριος κανεῖς καί μπουνταλάς
τόν ἀρπάξεις μέ λαβή καί μετά τρικλοποδιά
τόνε στρίβεις ἀπ'τόν ὦμο κι ὕστερα τόν καρβαλαῖς.

ΝΑΙ

→ ΠΑΦ

ΠΑΦ. : Κι ἔσεῖς,λοιπόν, ^{ἀντίμαχ} ~~ἀντίμαχ~~ μοῖ; Κι ἐγώ,γενηταῖο μοῦ,πού τώρα (γιά ^{δέρνονο}
σας κι ἤμουνα ἔτοιμος,νά πῶ ὅτι ἀξίζετε μνημεῖο μέσ στή πόλι,
σ'ἐνδειξη τῆς παλληκαριᾶς σας..

Χορὸς

ΧΟ. : Ἄ,τόν ^{ἀλλοτρίοι!} ~~ἀλλοτρίοι!~~ τόν ^{τὸν ἀγαπῶν!} ~~ἀγαπῶν!~~ Ἄ, ~~τὸν ἀγαπῶν!~~

Εὔττα γλύψιμο πού κάνει καί μολαγανιές
νά μᾶς τουμπᾶρει θέλει,σά νάμαστε τίποτα γριές.

τὸς 1.

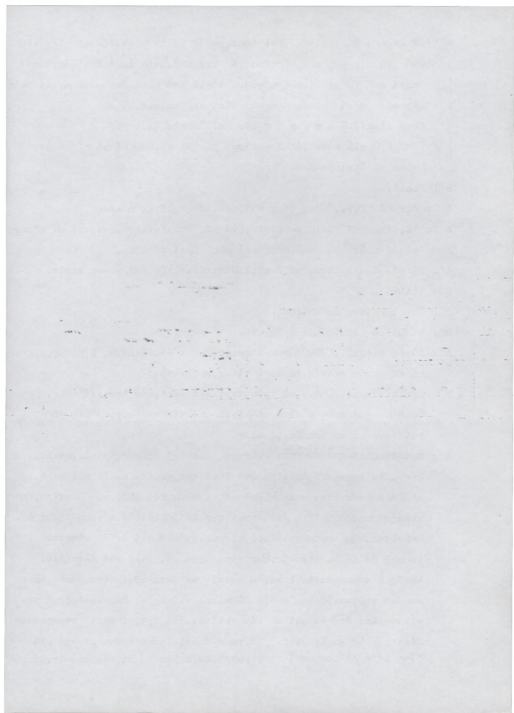
ΠΑΦ : ὦ,πολιτεία. ὦ,Δῆμε.. Ἀπό τί θεριά κοιλοχτυπιέμαι.
ΔΟΥΛΟΣ Α' : Φωνάζεις κιδλας,ἔ; Ἐσὸ πού πάντα σου τῆ πόλη χαντακάνεις
ΑΛΛΑΝ. : Ἄν πάει μέ τῆ βία νά νικήσει,βία κι ἐγώ στή βία.

Κι ἂν πάει νά τῆ κοπανίσει,ἐδῶ,στό πόδι,θά χτυπήσει.

ΠΑΦ. : Ἐσένα μοναχά μέ τῆ φωνή μου,θά σέ σ'ἀρχίσω στό κυνήγι.

ΧΟΡΟΣ : Ἐμπρός,λοιπόν!. Ἄν τόν νικήσεις μέ φωνές,γειά σου καί
μπράβο σου. Ἄν ὅμως σέ νικήσει στή παληανθρωπιά,δικὸ μας
τό βραβεῖο.

277

133 ΠΑΦ. : Αὐτόν ἐδῶ τόν ἄνθρωπο, ἐγὼ τόν καταγγέλλω δημόσια
κι ὑποστηρίζω πῶς στέλνει στούς Σπαρτιάτες σοῦπες καί ζωμοῦς

ΑΛΛΑΝ. : Κι ἐγὼ κατηγορῶ αὐτόνε, πῶς μπαίνει μ' ἄδεια τῆ κοιλιὰ στό
πρυτανεῖο καί βγαίνει ἔπιτα, φουσκωμένος τοῦ σκασμοῦ.)

ΔΟΥΛΟΣ Α': Ἀλήθεια εἶναι, μὰ τόν Δία. Βγάζει ἀπ' τὸ πρυτανεῖο ὄλα
τὰ πράγματα ποῦ εἶναι ἀπ' τὸ νόμο ἀπαγορευμένα: φωμί, κρέας,
φάρια παστά. Οὔτε ὁ Περικλῆς δέν τ' ἀξιώθηκε ποτές.

ΠΑΦ. : Θά πεθάνετε κι οἱ δυὸ σας στὴ στιγμή.

ΑΛΛΑΝ. : Τρεῖς φορές πιὸ δυνατὴ θά βγάλω ἐγὼ φωνή.

ΠΑΦ. : Μὲ τὴ βοή μου θά σέ καταβουήσω.

ΑΛΛΑΝ. : Μὲ τὴ πελώρια κραυγὴ μου θά σέ ξεφθόνισω.

ΠΑΦ. : Σάν γίνεις στρατηγός, θά σέ συκοφαντήσω.

ΑΛΛΑΝ. : Σάν τὸ σκυλί, θά σέ ζυλοκοπήσω.

ΠΑΦ. : Μὲ μαλαγανιές θά σέ τυλίξω.

ΑΛΛΑΝ. : Ὅλα τὰ μονοπάτια θά σοῦ κλείσω.

ΠΑΦ. : Στά μάτια κῦτταξέ με, ἂν κοῦᾶς.

ΑΛΛΑΝ. : Εἶμαι κι ἐγὼ γέννημα ἐρέμα ἀγορᾶς.

ΠΑΦ. : Ἄν κάνεις γρῦ, στά δυὸ θά σέ χωρίσω.

ΑΛΛΑΝ. : Ἄν πεῖς μιὰ λέξη, θά σέ κατουρήσω.

ΠΑΦ. : Ὅμολογῶ πῶς εἶμαι φέβτης, ἐσὺ ὅμως ὄχι.

ΑΛΛΑΝ. : Κι ἐγὼ τ' ὁμολογῶ, ~~καὶ ἐγὼ τ' ὁμολογῶ~~ πῶς ὄχι;

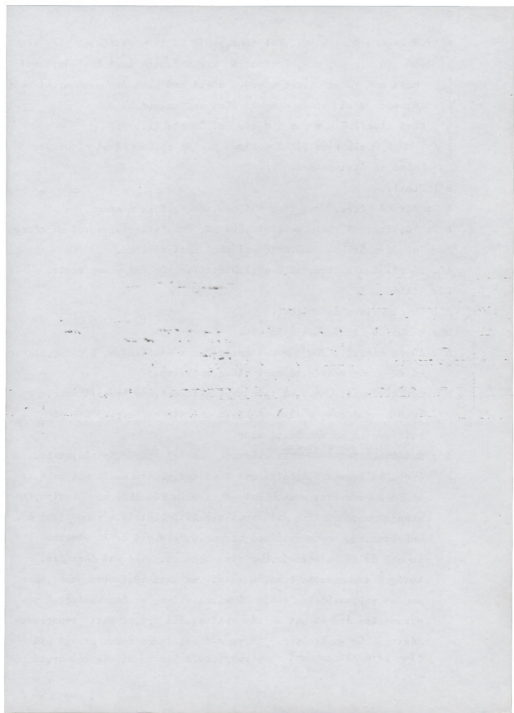
ΠΑΦ. : Γίνουμαι ἐπίσκοπος, ὅταν μὲ κάνουν τσακωτό.

ΑΛΛΑΝ. : Τώρα περηφανεύεσαι μ' ἄλλουνοῦ σκατό.

ΠΑΦ. : Θά σέ καταγγεῖλω στούς πρυτάνεις, πῶς δέν τοὺς δίνεις τὸ
μερίδιό τους ἀπ' τίς πατρώες ποῦ θυσιάζεις ἄτοῦς θεοῦς.

ΔΕΥΤΕΡ. ΧΟΡΟΣ (ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ) ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

2. ΧΟΡΟΣ : ὦ, σίχαιμα τῆς κοινωσίας καί βρωμιάρη φωνακλᾶ
μέ τὸ θράσος σου γεμίζεις πᾶσα γῆ καί τὴ βουλή
δικαστήρια, γραφεῖα καί δημόσια ταμεῖα.
ὦ, ~~καὶ ἐγὼ~~ ^{ὁ πόρ}ταραξία, ποῦ τὴν πόλη μας τὴν κάνεις
ἄνω-κάτω, φασαρία
ποῦ ξεκούφανες τ' αὐτιά μας, μὲ τίς γαῖουροφωνάρες
κι ἀπὸ τὴ βουλή τσιμπᾶς τοὺς φόρους
σάν τὰ φάρια οἱ φαράδες.

314 ΠΑΦ : "Βουνοια σας καί ξερω γώ, πότε μπηκε στο καλαπόδι αὐτή ἡ
συνωμοσία.

ΑΛΛΑΝ : 'Εμβέβαια;. "Αν δέν ἤξερες ἐσύ ἀπό καλαπόδια, πῶς θαῖξερα ἐγώ
ἀπό λουκάνικα. "Εσὺ δέν ἤσουνα ποὺ πουλοῦσες παληοβοῦδοπά-
πουτσα στοὺς χωρικούς;. .Καί τᾶκοβες, ~~πορτοφολο~~, τὰ δέρματα
ἔτσι, ^{τις νύκτες} ποὺ νά φαίνονται χοντρά-χοντρά, ἀλλά πρὶν τελειώσει
ἡ μέρα, ξεχυλῶναν κάνα δυο παλάμες.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Καί, μά τόν Δία. Κι ἐμένα μοῦ τήν ἔσκασε. Καί μ' ἔκανε δημό-
σιο ρεῖλι στοὺς φίλους μου καί συντοπίτες. .Δέκα βήματα
δξω ἀπ' τήν 'Αθήνα, τὰ παροῦσια -μου, γεννήμανε σά βάρκες.

*ΑΙΣΧΡΟΝΟΣ 3) ΚΑΡΟΓΡΑΦΗ
ΤΡΙΤΟ ΧΑΡΙΚΟ*

3. ΧΟΡΟΣ : Γιατί, λοιπόν, δέν μᾶς φανέρωνες ἀπ' τήν ἀρχή
τήν ζετσειπωσιά σου, τή μόνη τῶν ρητόρων ἀρετή;
Ἐ'αὐτή μονάχα ἐσύ πιστεύεις. Καί ἀρμέγεις, πρῶτος-πρῶτος
τοὺς πιδ πλοῦσιους ἀπ' τοὺς συμμάχους ~~μας~~
καί κάνεις τοὺς ἐχθρούς σου, ἀπό λύπηση, νά λυώνουν.
'Αλλά νά, ποὺ ἐφάνη ἄντρας, πιδ κανάγιας ἀπό σένα
καί πολύ τό φχαριστιέμαι
κι εἶναι φανερό πᾶς ὄχι μόνο θά σέ φτάσει
στό θρᾶσος, στήν ἀπάτη καί στά κόλπα
ἀλλά καί θά σέ ξεπεράσει.

(τόν 'Αλλαντοπάλη.)

"Ἐλα, λοιπόν, ἐσύ ποὺ φῦτρωσες καί τράφημες στήν ἀγορά
ποὺ βγάζει τοὺς μεγάλους ἄντρες
δεῖξε μας τώρα, πᾶς δέ μετράει τίποτα ἡ καλή ἀνατροφή.)

τοπος 3.

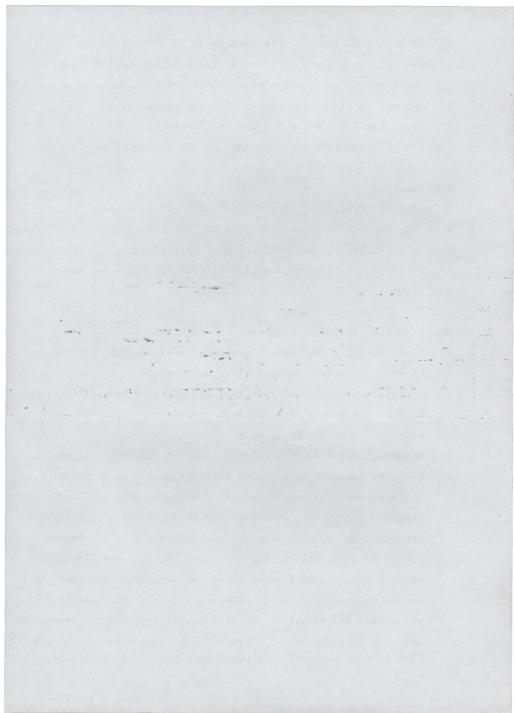
ΑΛΛΑΝ : 'Ακοῦστε, τό λοιπό, τί σοῖ κουμάσι ἄνθρωπος, εἶναι τοῦτος ὁ
ὁ πολίτης 'Αθηναῖος.

ΠΑΦ : 'Αφησέ με νά μιλήσω;

ΑΛΛΑΝ : Τί μᾶς λές;. .Ξέρεις τί μᾶρκα εἶμ' ἐλόγου μου;

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Κι ἀν δέν τοῦ φτάνει ἡ λέξη "μάρκα", πές του "κι ἀπό μάνα
σκῦλα."

338 ΠΑΦ : θά μ' ἀφίσεις νά μιλήσω;.

240

ΑΛΛΑΝ : Όχι.

ΠΑΦ : Ναί.

ΑΛΛΑΝ : Μά τόν Ποσειδῶνα,θά παλάιψουμε,γιά τῶ, ποιός πρῶτος
θά μιλήσει.

ΠΑΦ : Άλλοί μου,θά σκιστῶ: θά σκάσω:

ΑΛΛΑΝ : Μωρέ,δέ σ'άφινω,σου τό λέω.

ΔΟΥΛΟΣ Α': Μωρέ,ἄστονε νά σκάσει καί νά κλαντάξει.

ΠΑΦ : Ποῦ,στό ~~ἐπίτανο~~^{ἐπίτανο},πατῆς καί μιλάς ἐνάντιά μου;

ΑΛΛΑΝ : Φτειάχν'ώρατα μεζεκλίκια,ἄρα θά μιλῶ κι ὠρατα.

ΠΑΦ : Μωρέ,ρήτορας,νά σου πετύχει!..Έσύ 'σαι καλός,μονάχα γιά
τίποτα κοφίδια.Σ'αὐτά,μάλιστα,τά καταφέρνεις.Ξέρεις τί ἔχεις
πάθει,ἔ;..Αὐτό πού παθαίνουν ὄλοι οἱ βλάκες: θά τᾶβγαλες πέρα
μέ καμμιά δικοῦλα ἐνάντια σέ κάνα περαστικό καί ἀπό τότε θά
παραμιλάς κοιμισμένος καί ζυπνός,θά πίνεις συνέχεια νερό-
ἔπως οἱ ρήτορες -θά κουράζεις τοὺς φίλους σου μέ τή πολύ ηῆ
παρλαπίπα σου κι ἔτσι νομίζεις πῶς ἀπόκτησες τό χάρισμα τοῦ
λόγου...Τέτοιος μαλάκας εἶσαι.

ΔΟΥΛΟΣ Α': Έσύ,ἄραγε,τί πίνεις κι ἔχεις ζαλίσει τήν 'Αθήνα μέ τά
φουσκωμένα σου.τά λόγια,ἔτσι πού κιά τήν ἐπρηξες καί σώπασε.

ΠΑΦ : Χά!..Νόμισες κι ἐσύ πῶς μοῦ βρήμες τᾶχ'ἀντίπαλο!..Έμένα,πού
ἔτσι καί περιδρομιάσω ζεστό τόνο καί πιῶ μετά ἕνα τόνο ~~πυρ~~^{πυρ}
καθαρό κρασί,μάνω σκόνη ὄλους τοὺς στρατηγούς τῆς Πύλου.

ΑΛΛΑΝ : 'Αμ'ἐγώ;..Έτσι καί φάω βοδινό πατσά καί μπάνα γουρουνίσια
καί κατεβάσω τό ζουμί τους,χωρίς νάν νά σκουπιστῶ,βουβαίλω
ὄλους τοὺς ρήτορες καί τόν Νικία τόν κάνω νά πάθει ταραχή.

ΔΟΥΛΟΣ Α': Όλα καλά καί πρόσβαρα,μόνά ἕνα δέ μοῦ καλοφάνη:πῶς,βρέ
παιδάκι μου,θά πιεῖς μονάχος ὄλο τό ζουμί;

ΠΑΦ : Κι ἐγώ θά φάω μοναχός μου,ὄλα τά λαυράκια τῆς Μιλήτου.

ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ τῆμ μαρίδα τῆς Κορίνθου.

ΠΑΦ : Έγώ μπουκάρω στή βουλή καί τήν ἀνακατώνω.

ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ τόν πάτο σου,σάν φούσκα,τόν φουσκώνω.

264

XIUNA TON

365

ΠΑΦ : 'Από τὰ κλωμέρια θά σέ σούρω δξω ,μέ τό κεφάλι σου στά πόδια.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Μά τόν Ποσειδῶνα, ἄν αὐτό πετύχει, θέλω νάχω ἴδια τύχη.

ΠΑΦ : Στή φάλαγγα θά σέ λιανίσω.

ΑΛΛΑΝ : Γιά δειλό θά σέ μηνύσω.

ΠΑΦ : Θά σ' ἀργάσω τό τομάρι.

ΑΛΛΑΝ : 'Από τό πετόι σου, θά φτειάσω καί ταγάρι.

ΠΑΦ : Θά σέ βάλω ξάτω, νά σέ ξεκολιάσω.

ΑΛΛΑΝ : Τό κορμί σου θά τό κομματιάσω.

ΠΑΦ : Τίς βλεφαρίδες σου θά τίς μαδήσω.

ΑΛΛΑΝ : Τόν καταπιῶνα σου θά στόν τρυπήσω.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Καί μετά, θά τοῦ χώσουμε μιᾶ σούβλα ἀπ' τό στόμα, θά τοῦ τραβήξουμ' ὄξω τή βρωμύγλωσσα κι ὅπως θά χάσκει ἔτσι αὐτός, ἐμεῖς θά τοῦ 'ξετάσουμε καλά κι ἀντρίκια τῆ ^{ὀπίσθιον} ~~ὀπίσθια~~ του, νά δοῦμε μπᾶς κι ἔχει κοντυλώματα.

ΧΟΡΟΣ : 'Απ' τή φωτιά, ὑπάρχουν ἄλλα, πιό καφτά
κι ἀπ' τὰ λόγια τὰ ξετσίπωτα, ἄλλα, πιό αἰσχρά.
Κι αὐτό δέν εἶναι εὐκολη κι ἀπλή δουλειά.

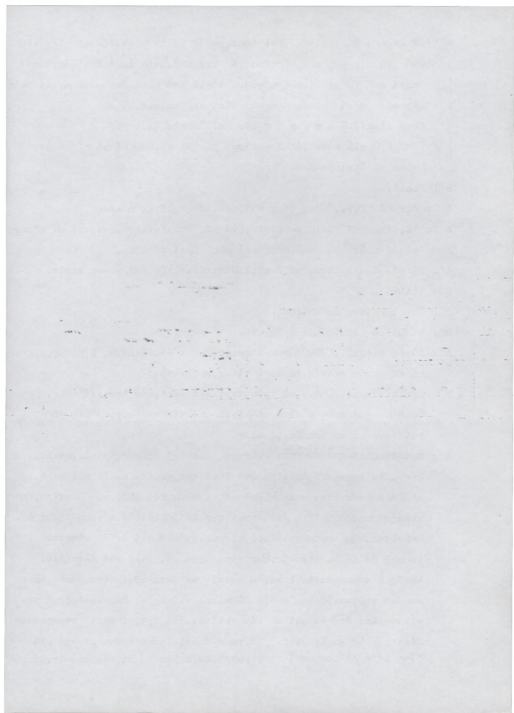
(στόν 'Αλλαντοπόλη)

'Αλλά, μπρός, ἀπάνου του, γύρνα τον στριψιά
τώρα πού τόν ἔχεις ἀπ' τή μέση, χτύπα δυνατά
Κι ἄν μέ τήν ἐπίθεσή σου, τώρα τόν ζαλίσεις
νά τό ξέρεις, φοβιτσιάρη θά τόν βρεῖς, θά τόν νικήσεις.
Τά ξέρω 'γώ τὰ κόλπα του, τά ξέρω.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Κι ὅμως, ἄν καί τέτοιο κάθαρμα ^{πῶς δὲ τῶν} ~~καί ἄλλοι πιάσανε~~ μιᾶ ζωῆ,
μᾶς τή ~~βγαίνει~~ βγαίνει τώρα γιά καλλημαρᾶς, μέ τό νά μνημονεῖ με
ξένα κόλλυβα. Τούς αἰχμάλωτους Σπαρτιᾶτες, πού ἄλλοι πιάσανε
στή Πύλο, τοῦς ἔβαλε αὐτός στή φάλαγγα καί στή νηστεία καί
τώρα τοῦς παζαρεύει γιά τή πάρτη του.

ΠΑΦ : Ρέ, δέ σᾶς φοβᾶμαι, ρέ... Ρέ, ὅσο θά ὑπάρχει ἡ βουλή κι αὐτοί ἐδῶ
οἱ μαλάκες πού μέ 'ποστηρίζουν, δέ σᾶς φοβᾶμαι ρέ!

396

377

ΧΟΡΟΣ : Τί ζετσειπωσιά σέ δλα.Κι ουτε ποῦ κοκκινίζει καθδλου.

"Αχ..."Αν δέ σέ μισῶ ἢ πολὺ

κατάρα νά μοῦ ριζουν οἱ θεοί
στὸν ὕπνο μου νά κατουριέμαι
καί μέ τίς κωμωδίες μου νά κλαίμε
ἂν δέν σέ μισῶ.

'Εσένα, ποῦ πάντα, ἀπό καθένα καί γιά κάθε τι
δωροδοκεῖσαι καί στρογγυλοιάθεσαι πάνω στ'ἀγαθά
ἄμποτε, ἔτσι ἄτιμα, ὅπως τὰ βρῆκες, ἄτιμα καί νά τὰ
χάσεις τὰ καλά.

Καί τότε πιά, ἕνα μοναχά θά τραγουδῶ σκοπό:

"Πίνε, πίνε, ποῦ ἐχάθη τό καιρό."

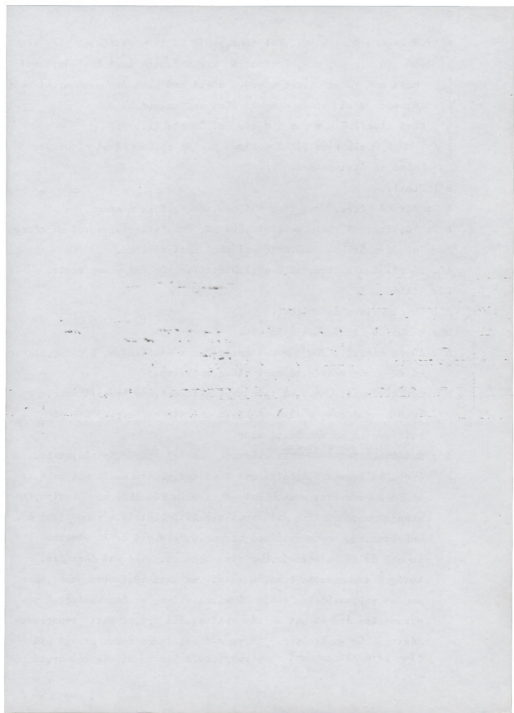
Κι ὄλοι αὐτοί ποῦ κυνηγᾶς θά παιανίσουν
καί τραγοῦδι βαγχικό θά τραγουδήσουν.

ΠΑΦ : "Ε, ὄχι, μά τόν Ποσειδῶνα, δέ θά ἀφήσω νά μέ ξεπεράσετε στή
προστυχιά... 'Αλλοιῶς, τ' ὀρκίζομαι, θ' ἀπόσχῶ ἀπό τή μᾶσα
καί τή μοιρασά.

ΑΛΛΑΝ : Μά τίς τόσες φᾶρες καί κατραπακιές
ποῦ ἔχω φάει ἀπό παιδί
μά τίς πληγές πᾶ ἀπό μαχαίρια στό κορμί
ὀρκίζομαι στή προστυχιά νά σέ περάσω
εἰδάλλως τί σὸι ~~ἄντρας~~ ἄντρας ἔγινα
γλύφοντας πάντα κόκκια γιά τό σκυλί;

ΠΑΦ : "Ἐγλυφες κόκκια γιά τό σκυλί, ἔ/.. 'Εμ, τότε, βρέ παληοτόμαρο,
ἀφοῦ ἔτρωγες φαῖ γιά σκύλο, πῶς θέλεις νά τὰ βάλλεις μέ
μένανε τόν σκυλομούρη;

ΑΛΛΑΝ : Κι ἄλλες πολλεῖς κατεργαριές ἔκανα σάν ἡμῶνα παιδί.
Τοῦς μαγέρους τοῦς ξεγέλαγα μέ κάτι κόλπα!.." "Ε, παιδιά,
κυττάχτε!.. Δέν βλέπετε τήν ἀνοιξη; Τό πρῶτο χελιδόνι; "
Καί μόλις αὐτοί σηκῶναν τή ματιά τους, τσοῦπ ἐγώ, τοῦς ἄρπαζα
ἕνα κοφίδι.

421 ΔΟΥΛΟΣ Α': Πουτσαρᾶ μου ἐσύ καί τσίφτη μου!.. Πολύ καλό τό κλόπο σου, μωρέ!.. Όπως, μικρά, παιδιά, μασουλάγαμε τίς τρυφερές τσουκνίδες τοῦ Φλεβάρη, ἔτσι κι ἐσύ ἄρπαζες κοφίδια πρὶν νά μπεῖ ἡ ἄνοιξη.

ΑΛΛΑΝ : Καί τόκανα αὐτό, δίχως νά μέ κάνουν τσακωτό. Κι ἄν, καμμιά φορά, μ' ἔπαιρνε κανενός τό μάτι, ἔχωνα τό κοφίδι μέσ στά σκέλια μου κι ἄρχιζα νά ὀρkiζομαι ἀράδα στούς θεούς. Στήν ἐπιορκία ἤμουνα σαῖνι. Ἄφου, μιά μέρα, πού ἕνας ρήτορας μέ εἶδε νά τό κάνω, εἶπε: " Ἐδῶ εἶσαι κι ἐδῶ εἶμαι, πῶς τοῦτο τό παιδί κάποτε θά κυβερνήσει."

ΔΟΥΛΟΣ Α': Καί νά πού βγῆν' ἀληθινός. Ἐ, βέβαια, φαινότανε τό πρᾶμμα. Ἄπό τή μιά εἶχες στό κῶλο τό κοφίδι κι ἀπ' τήν ἄλλη ὀρkiζόσουν στούς θεούς στά φέμματα. Σκέτος κυβερνήτης.

ΠΑΦ : Ἄμ, θά στόν κόψω ἐγώ τόν βῆχα... καί τῶν δυσῶν σας. Ἄπάνω σου θά πέσω, ἄγριος καί λαμπερός τῆ γῆ θά συνταράξω καί στή θάλασσα θά γενῆ σεισμός.

ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ μέ μαζεμένο τό... ἰστίο μου, στόν οὐριο ἀγέρα θ' ἀφεθῶ καί θά σέ ξεφωνίσω: σκάσε καί κολύμπα.

ΔΟΥΛΟΣ Α': Ἐγώ θ' ἄχω τό νοῦ μου, μπᾶς καί φουντάrouμε.

ΠΑΦ : Ὁχι, μά τῆ Δήμητρα, δέν τῆ γλυτώνεις κλεφταρᾶ πού ἔκλεφες ἀπό τούς Ἀθηναίους τάλαμτα πολλά.

ΔΟΥΛΟΣ Α': Πρόσεχε, πρόσεχε... Καί λάσκα τά πανιά γιὰτί ἄνεμος συκοφαντίας ἀρχίζει νά φυσῶ.

ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ τό ζέρω δά πολύ καλά, πῶς σοῦφρωσε ἀπ' τήν Ποτιβαία δέκα τάλαντα σωστά.

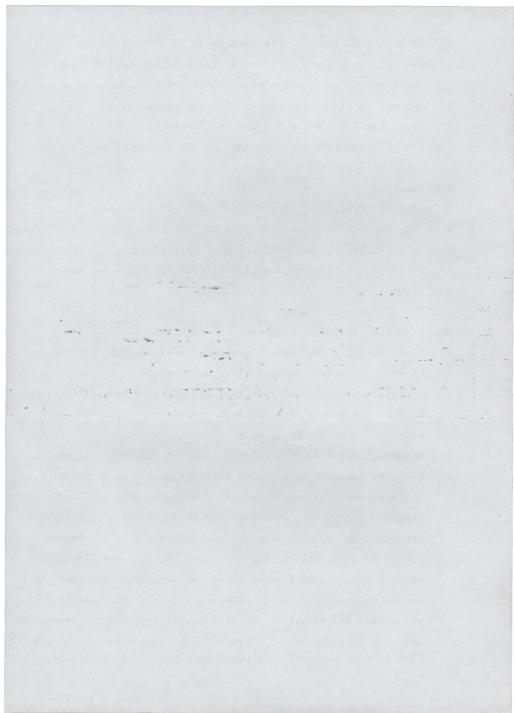
ΠΑΦ : Κι ἔπειτα;... Δέ μοῦ λές ρέ σύ, ἄν σοῦ δώσω τό ἔμα ἀπ' τά δέκα, ~~.....~~ γιάί ναι ἔωπε; εἶεις;

ΔΟΥΛΟΣ Α': Εὐχαρίστως... Μόλα τά σκοινιά, μαλάκωσ' ὁ ἄερας.

ΠΑΦ : θά σέ περάσω δέκα δίκες, φουκαρᾶ μου, μέ πρόστιμο ἑκατό τάλαντα.

ΑΛΛΑΝ : Καί σένα εἴκοσι γιά λιποταξία καί πάνω ἀπό χίλιες γιά κλοπή.

445 ΠΑΦ : θά σέ συκοφαντήσω πῶς ~~.....~~ ἡ γιαγιά σου ἦταν ἱερδούλη.

441 ΑΛΛΑΝ : Θά μαρτυρήσω πώς ό παπού σου ήταν ^{ευνοημένος} ~~μαρτυρημένος~~.

ΠΑΦ : Είσαι μασκαράς ρέ. (

ΑΛΛΑΝ : ~~Είσαι μασκαράς ρέ.~~ (Κι εσύ άπατεώνας.)

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Χτύπα τον λεβέντη μου.

ΠΑΦ : "Αχάχ, με δέρνουνε οί συνωμότες.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Χτύπα τον, χτύπα τον λεβέντικα. Βάρ' του στή κοιλιιά, με
τις πατσές και τά λουκάνικά σου.

ΧΟΡΟΣ : "Ω, κορμί εύγενικό, φυχή άπ' όλες κάλλιστη
σωτήρας για τή πόλη ήρθες
και για μās τό ίδιο, τούς πολίτες.
Πόσο καλά μ' αυτόν τόν άντρα τά κατάφερες
με πόσους τρόπους στά λόγια τόν κατάβαλες.
Πώς, λοιπόν, για σέκανε τό παίμεμά μας
θάταν όπως ή χαρά μας;

ΠΑΦ : "Αχ, μά τή Δήμητρα." Όλα τούτα τάχα μυριστεί. ^{ήπια} ~~ήπια~~
Τάβλεπα πού τά σκαρώνανε με κόλλα και καρφι.

ΑΛΛΑΝ : Σάμπως έγώ δε ξέρω λές τί μαγειρεύεις πέρα κεϊ, στό "Αργος;
(στό κοινό) Μās λέει, τάχα, πώς πάει νά μās κάνει φίλους με
τούς "Αργεΐτες, άλλ' αυτός, τά ~~κατασκευάζει~~ ^{κενδεντίζει} με τούς
λακεδαιμόνιους και σουφρύνει δώρα.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Μωρέ, πές πτου και σύ τίποτα γι αυτό πού σοΰπε: τό
"σκαρώνω."

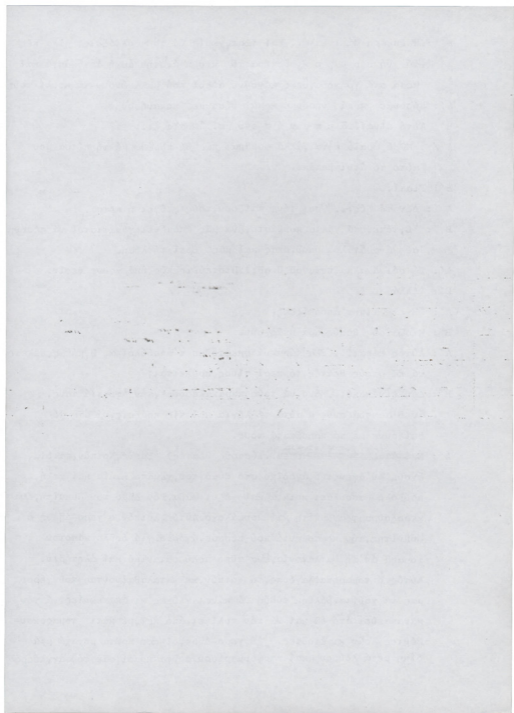
ΑΛΛΑΝ : Φανελώνω... ~~άπαθήρωσθήω~~

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Αυτό είναι. Μπράβο, καλλημάρι μου. Φανελώνω για τό σκαρώνω.

ΑΛΛΑΝ : Κι έχεις κι άλλους πού σε βοηθάνε στό φακέλωμα. 'Αλλά, στό
λέω: άκόμα κι άν μου άσῆμι και χρυσό, άκόμα κι άν μου στείλλεις
φίλους για νά μου μιλήσουν, δε θά με πείθεις νά σωπάσω.
Σ' όλη τήν 'Αθήνα θά σε ξεμπροστιάσω.

ΠΑΦ : Καλά, λοιπόν... Κι έγώ, τρέχω τάρ' άμέσως στή βουλή. Και θά τά πώ
όλα... Για τίς συνομοσΐας σας, τά ^{νυχτοφρυγοπρίπητά μω' τω' βαλ} ~~κατασκευάζει~~
^{μεί στην πόλη} ~~κατασκευάζει~~, άκόμα και για τή κατασκοπεία

447

478

μέ τούς Πέρσες καί τόν βασιλιά τους. "Όλα θά τά πῶ.
'Ακόμη καί γιατί τουλομοτύρι πού πήξατε μέ τούς ἐχθρούς
τούς Βοιωτούς.

ΑΛΛΑΝ : 'Αλήθεια, μπάς καί ξέρεις πόσο πουλιέται τό τυρί στή Βοιωτία;

ΠΑΦ : Μά τόν 'Ηρακλή, θά σέ τσακίσω!.. θά σέ σκίσω!.. (φεύγει...)

ΔΟΥΛΟΣ Α' : "Αντε τώρα καί θά δοῦμε ἄν ἔχεις τό νιονιό πού λές.

Τώρα θά φανεῖ, ἄν εἶν' ἀλήθεια, πῶς εἶχεσ κρύφει τό κοφίδι
μέσ στά σκέλια. 'Αμολύσου στή βουλή, γιατί ὁ Παφλαγόνας θά
μπουηάρει μέσα μέ φωνές καί θά μᾶς κρᾶζει ὄλους μας, μέ τίς
συκοφαντίες του καί τίς φευτιές του.

ΑΛΛΑΝ : "Εφυγα!.. 'Αλλά, πρῶτα, ν' ἀφήσω ἐδῶ νά, ἔτούτες τίς πατσές καί
τά χασαπομάχαιρα.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Στάσου... "Αλοιφε μ' αὐτό τό ξύγκι τό λαιμό σου, νά
ζεγλιστράς ἀπ' τίς συκοφαντίες του.

ΑΛΛΑΝ : Μωρέ, καλά τό λές. Ἐἴπα Σάν παλαιστή προπονητής εἶσαι
στίς συμβουλές.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Στάσου μωρέ... Χᾶφε κι αὐτό τό σκόρβο.

ΑΛΛΑΝ : Γιατί;

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Μωρ' ἄκου πού σοῦ λέω. Ερωμῶντας σκόρβο, θά τόν πολεμήσεις
καλύτερα... Καί ποῦσαι, :σιγά -σιγά... κι ὀργήγορα!.

ΑΛΛΑΝ : "Εφυγα!..

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Νά θυμηθεῖς νά τόν δαγκώσεις, νά τόν συκοφαντήσεις,
τήν κοῦτρα του νά τή μαδήσεις καί μόνο σάν τοῦ φᾶς
καί τό λειρί, τότε νά γυρίσεις.

479

✕ Άντα φεση

Διηγήσεως Κραυγῶ
Ἀετῆρος Ἐπιπέδου
Φρασεολογίου
820
Ἔργα - Τραγῶδι

418

ΧΟΡΟΣ : Πήγαινε,λοιπόν, ὅλος χαρά
κι ὄλα νά σοῦρθουν βολικά
ὅπως τό εὔχετ' ἡ δική μου καρδιά.
Κι ὁ Ζεὺς Ἄγορατος νά σέ φυλάει
καί πίσω πάλι νά μᾶς ἔρθεις νικητής
μέ στεφάνια πολλά σκεπασμένους.

(στούς θεατές)

Κι ἐσεῖς θεατές
πού τῆς κάθε μούσας τούς ἤχους
ἔχετ' ὡς τώρα γευτεῖ
ἀκοῦστε καλά τούς δικούς μας στίχους.

Χρῆστος Ἀναχριστοφ
6422513

Repetiti
no għali
għara
- 199

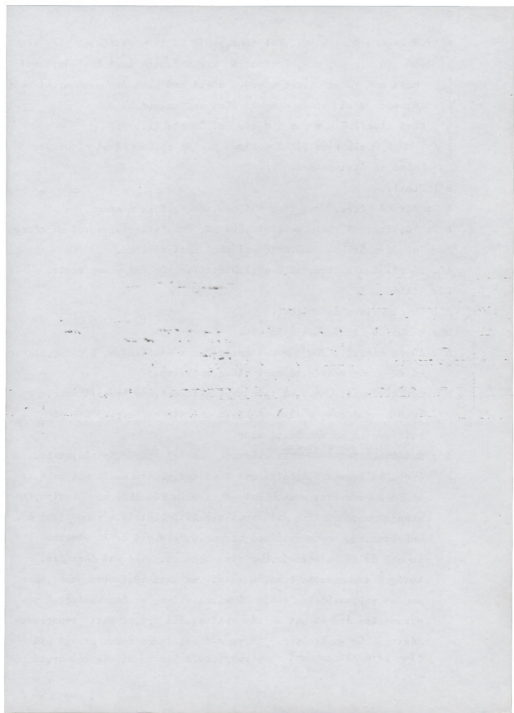
"Ἄν κάποιος ἀπ' τούς καληούς δασκάλους τῆς κωμῶδιας, μᾶς
ἀνάγκαζε ν' ἀπαγγεῖλουμε στίχους στούς θεατές, κάνοντας
παράβαση; αὐτό εὐκολα δέ θά τό πετύχαινε.

Τώρα ὅμως, ἄχουμ' ἄξιο ποιητή, πού μισεῖ τούς ἴδιους μ' ἐμᾶς
ἀνθρώπους κι ἔχει τό θάρρος νά βροντοφωνάζει τά δίκια.
Γενναῖα πηγαίνει ἐνάντια στόν Τυφῶνα καί ποτέ δέν φοβάται
κυκλῶνα.

"Ὅσο γιά τήν ἀπορία, πού ἔχετε μερικοί ἀπό σᾶς καί ρωτᾶτε
διαρκῶς τόν ποιητή, γιατί, μέχρι σήμερα δέ ζήτησε ποτέ μέ
τ' ὄνομά του χορηγία - ἀλλά πάντα ἔφινε ἕλλον ν' ἀνεβάζει
τίς κωμῶδιες του - ἀνάθεσε σ' ἐμᾶς νά σᾶς μιλήσουμε γι αὐτό.
Μᾶς εἶπε, λοιπόν, ὁ ποιητής πῶς ἡ ἀργητά ἐτούτη δέν ἔγινε ἀπό
κοῦτουράδα, ἀλλ' ἐπειδή πιστεύει πῶς τό ἀνέβασμα τῆς κωμῶδιας,
εἶναι τό πιό δύσκολο ἔργο ἀπ' ὅλα.

Πολλοί μέχρι τώρα δοκίμασαν, ἀλλά λίγοι τά κατάφεραν.

"Ὅσο γιά ρᾶς, γνωρίζεις καλά ὁ ποιητής, πόσο ἀστατοί εἴσαστε
καί τούς καληούς τούς ποιητές, μόλις γεράσουν, τούς ξεχνᾶτε
καί πᾶνε.

520

Αυτό έπαθε κι ο Μάγνης, σάν άσπρίσαν τά μαλλιά του. Αύτός πού, έστησε τρώπαι πολλά από νίκες ένάντια σέ χορούς άντιπάλων. Τί πού σ'ας έφαλλε σ'όλους τούς τόνους και τίς φωνές. Τί πού τραγούδια καινούργια σ'ας έφερε και φτερουγίσματα στη σκηνή. Τί πού σ'ας έκανε τή πάπια και τό κουνουπι, τί πού βράφτηκε πρασινωπός σάν βατράχι... Μάταια όλα.

Σάν γέρασε και ξεκούτιανε -κι όχι σάν ήταν νέος - τόν πετάζετε έξω άπ'τό θέατρο, γιατί πιά δέν μπορούσε μέ σάτιρα τό γέλοιο νά φέρει.

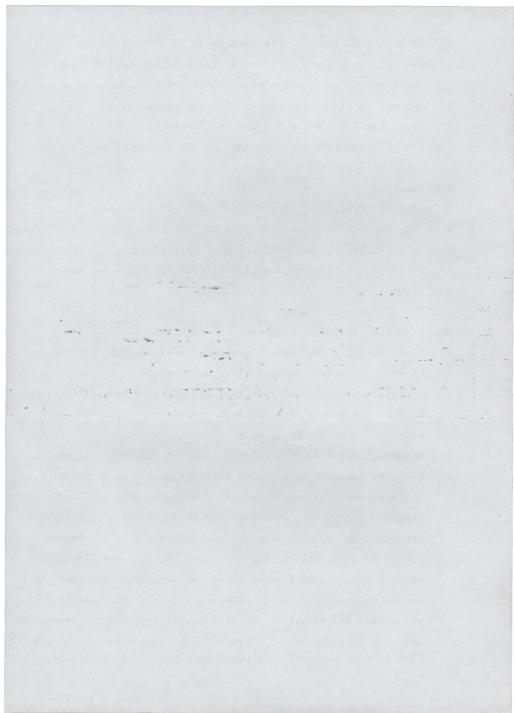
Κι έπειτα, θυμάτ'ό ποιητής τόν Κρατίνο, πού, πάλαι ποτέ, γεμάτος έπαίνους, κύλαε σάν ποτάμι σ'άνθισμένους κάμπους, και παράσερνε στά νερά του πλατάνια και δρύς, μά κι άντίπαλους κομμένος άπ'τή ρίζα... Έ'όλα τά γλεντοκόπια δέν τραγουδούσαν, παρά δικά του τραγούδια: " Δωρά, συκοπέδιλη" ή τό άλλο " Τεχνίτες ύμνων καλοδουλεμένων". Τόσο μεγάλη ήταν ή δόξα του... 'Αλλά τώρα, άσπλαχνα στέκεστε και τόν κυτιάτε νά παραμιλάει. Τώρα, πού πιά, στή λύρα του δέν έχει χορδή, οί τόνου του σπασαν κι οί άρμονίες του χάσκουν παράταιρες.

Κι αύτός, τριγυρίζει ο δόλιος ο γέρος, μέ μαραμένο στό μέτωπο στεφάνι, πεθαμένος στή δίψα, αύτός πού άπρεπε, άπ'τίς πολλές του τίς νίκες, νά ξεδιψάει στό πρυτανείο κι άντί νά μ'ας γεμίξει σάχλες, νά κάθεται δώ νά στό θέατρο, μέ τό πρόσωπο γελατό, δίπλα στόν Διόνυσο. //

'Αλλά κι ο Κράτης, πόση κάκιτα και πόσα ρεζιλίκια δέ τράβηξ' από σ'ας. Αύτός, πού μέ στόμα λαγαρό, έπλαθε για χάρη σας, πανέξυπν'άστετα κι ύστερα έσεΐς, φιλεμένοι πτηνά και χορτιάτα, πηγαίνατε στό καλό.

'Αλλ' αύτός, πάλι καλά, άς πούμε πώς κράτησε... Πότε πέφτοντας και πότε όχι.

540

541

Αἰτᾶ, λοιπόν, φοβότανε ὁ ποιητής μας κι ὄλα ἀνέβαλε.
 Ἄλλα, σκεφτόταν κι ὄλας πῶς, χρειάζεται πρῶτα κωπηλάτης νά
 γίνει, πρὶν τό πηδάλιο πᾶει νά πιάσει. Καί μετά, στή πλώρη νά
 σταθεῖ, τό καιρὸ νά μελετήσῃ καί νά γίνει κυβερνήτης αὐτός
 τοῦ ἑαυτοῦ του.

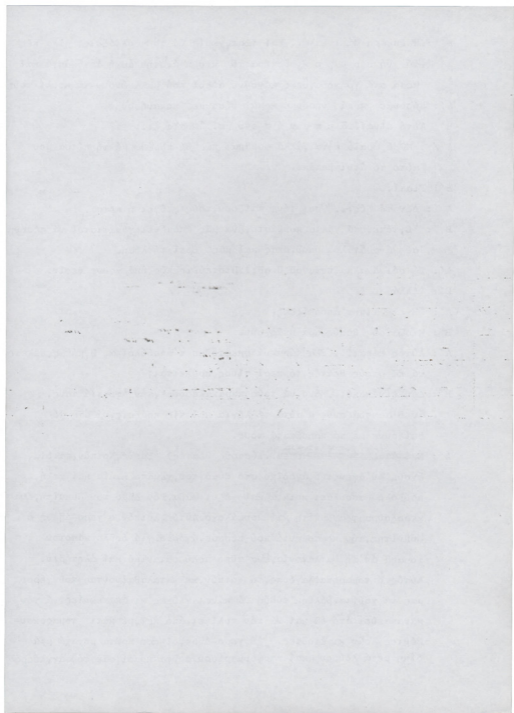
κι ἐπειδὴ
 Γιά ὄλ' αὐτά, λοιπόν, τὰ κατάφερε ν' ἀνέβει σέ τούτη τή σκηνή
 σάν ἔξυπνος κι ὄχι ἀνόητος γιά νά πεῖ σαχάμαρες, χειροκροτήστε
 τον μὲ βροχή παλαμάκια κι ἀπ' τὰ Ἀθηναία ἄς φύγει κάτω ἀπὸ
 χτυπήματα κουπιῶν. Καί φωνᾶχτε γι αὐτόν "ζήτω καί ζήτω", γιά
 νά φύγει ὁ ποιητής, ὡς τοῦ πρέπει, ~~πᾶν πᾶν~~ καί μὲ μέτωπο
 νά λάμπει πλατειά, μιά καί κατάφερε αὐτό πού λαχταροῦσε.

Αἰγώνος

Ἦρσε Ἰοσειδῶν, τῶν ἵππων ἀφέντη
 ἔσθ, πού ὁ χάλκινος χτύπος τῶν ἀλόγων
 καί τὰ χλιμιντρίσματα, σ' εὐφραίνου
 καί τὰ χρυσοφόρα καφάβια π' ἀρμενίζου
 μὲ τή γαλάζια τους πλώρη
 κι οἱ ἀγῶνες ἐφήβων, σ' ἄρματα ἀστραφερά
 -κόντρα στήν ἀντίζηση τύχη-
 ἔλα, ἔλα, σ' ἐμᾶς, ὦ χρυσοτρίαινε
 ὦ, τῶν δελφινιῶν βασιλιά
 καί λατρευτέ πῶθ Σουνίου
 ὦ, Γεραίστιε, τοῦ Κρόνου παιδί
 κι ἀγαπημένε θεέ τοῦ Φορμώνα
 κι ὄλων τῶν Ἀθηναίων
 τούτη τή κρίσιμη στιγμή.

541

(τὸ χοριφὸ αὐτὸ - εἶ τίννο Παναγιώτικο - Πιδανῶς
 νὰ ἔπαιζαν γὰρ εἰ καὶ οἶν γινώσκω..)

Αθήνη

515

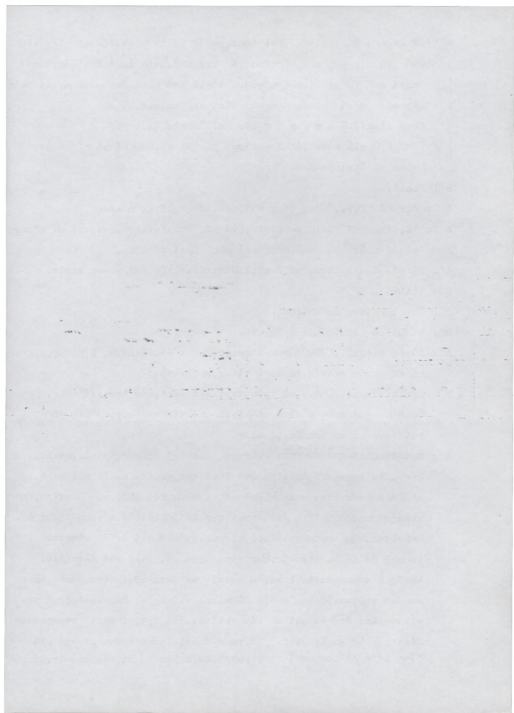
Θέλουμε τώρα νά παινέσουμε τούς πατεράδες μας, πού ήσανε
 άντρες αξιοί ετούτης τής γής και του πέπλου τής 'Αθηνᾶς.
 Αύτοί, πᾶ και στή στεριά, σέ μάχες σῶμα μέ σῶμα και στή θάλασσα,
 παντοῦ νικητές βγήκανε και πάντα.
 Κι αὐτήν ἐδῶ τή πόλη τήν τίμησαν.
 Γιατί, ποτέ, κανείς ἀπ' αὐτούς δέν κάθισε νά μετρήσει τούς
 ἐχθρούς, ἀλλά στή μάχη ριχνόταν, μέ μόνο προστάτη τὸ θάρρος. ■
 Κι ἂν τύχαινε ὁ ὄμος κανενός νά γλύφει τὸ χῶμα ἀπὸ πέσιμο,
 ἀμέσως τὸ τίναζε κι ἀρνιόταν πῶς αὐτός εἶχε πέσει κι ἐθύς
 στή μάχη ριχνόταν.
 Και κανείς στρατηγούς ἀπὸ κείνους, δέ ζήησε ποτέ ἀπ' τόν
 Κλεαίνετο, νά τόν θρέφει στὸ τζάμπα ἢ πόλη. Ἄλλὰ τώρα, ἂν δέν
 τούς δώσουν τή πρώτη θέση παντοῦ και δέ τῶνε ἀπ' τὸ δημόσιο,
 ἀρνοῦνται νά πᾶνε στή μάχη.
 "Ὅμως ἐμεῖς, γεναῖα και χωρὶς ἀνταλλάγματα ὑπερασιζόμεστε
 και τιμᾶμε τή πόλη και τούς ντόπιους θεούς. Και γι αὐτῆς μας
 τίς πράξεις, δέ ζητᾶμε τέποτα, παρά μονάχα αὐτὸ τὸ λίγο:
 ἂν ποτέ γενεῖ εἰρήνη και σταματήσουν τὰ βάσανα, μὴ μᾶς φθονεῖτε
 γιὰ τὰ μακρὰ τὰ μαλλιά μας, οὔτε σάν μᾶς βλέπετε νά καθαρίζουμε
 τρίβοντας μέ καλάμι, τὸ κορμί μας.

Δούραμος
Μις ἔχθρη

Ὡ, προστάτιδα Παλλάδα
 ἐσύ, πού τῶν πόλεων ^{αὐτῶν τῶν} ἐπὶ ἱερῆ κυβερνήσας
 τήν πιδ ἄξια στούς ποιητές και στὸ πόλεμο
 και στή δύναμη πρώτη
 ἔλα, κοντά μας, και φέρε μαζί σου
 τή βοηθὸ μας σ' ἐκστρατεῖες και μάχες
 τῆ Νίκη
 νά γίνει τοῦ χοροῦ μας συντρόφισσα
 και τούς ἐχθρούς νά χτυπήσει.
 Φανερώσου, λοιπόν, τώρα. Ἐλα. Γιατί πρέπει
 στούς άντρες ἐμᾶς νά χαρίσεις, πάση θυσία,
 ἢ τώρα ἢ ποτέ, τή Νίκη.

544

540

Και τώρα,τά καλά πού ξέρουμε γιά τ'κλόγά μας,θέλουμε
νά τά παινέσουμε...κι εἶναι ἄξια γιά τόν ἔπαινο.Γιατί,
πολλά περάσανε μαζί μας,σέ μάχες καί σ'ἐπιδρομές.
'Αλλά,ἔσα κατορθώσαν στή στεριά,δέν τά θαυμάζουμε καί τόσο,
ἔσο,ἔταν πηδήξανε ,σάν ἄντρες,στ'ἀλογοκάρβα -ἀφού πρωτύερ'
ἀγοράσανε κρεμύδια καί σκόρδα καί παγούρια -πίάσανε κατόπι
τά κουπιά,σά νῆσανε ὅπως ἐμεῖς,θητοί-κι ὀρμήσαν ἀλαλλάζο-
ντας:" "Αλογα μπρός!..Κουπί τραβᾶτε,κάρβα!..~~ἄλλο~~ Τί
στεκόμαστε,λοιπόν;..Τραβᾶτε!..Σαφόρα,δέ τραβᾶς;.."
Καί βγήκανε μετά στή Κόρινθο,σάν τό λεφοῦσι.
Καί τά πιό νέα ἀπ'αὐτά,μέ τίς ὀπλές τους,βαλθήκανε νά
σιάφουνε κρεβάτια καί τρέξανε κατόπι γιά τροφές.
Καί τρώγανε,ἀντί τριφύλλι,τά καθούρια,πού ξεμυτάγαν ἔξω ἀπ'
τό νερό-ἀκόμα κι ἀπ'τό βυθό τ'ἀρπάζαν.
"Ἔτσι,πού ὁ θέωρος ὁ κολλητός τοῦ Παφλαγῶνα,λέει πῶς τοῦ
εἶπε ἄν ἕνα Κορίνθιο καθούρι: " ὦ,Ποσειδῶνα,τί τρομερό! "
Μήτε στό ■ βυθό,μήτε στή θάλασσα,μήτε στή ξηρά,δέ μπορούμε
νά ξεφύγουμε'ἀπ'τούς ἰππεῖς."

(μπαίνει ὁ Ἄλλαντοπῶλης.)

ὦ,φίλε μας ἐσύ,ἀγαπημένε
κι ἀπ'τούς ἄλλους ἔλους πιό ἀγαπημένε
ἢ ἀπουσία σου μᾶς ἔβαλε σέ ἔγνοιες.
Μά νά πού ξαναγύρισες γερός
πές μας,λοιπόν,πῶς πάλαιφες γιά τήν ὑπόθεση,ἐμπρός.

615

ΑΛΛΑΝ : Τί ἄλλο θέτε νά σᾶς πῶ,παρά πῶς γένημα Νικό...βουλος.

ПАРБАТ

411

ΧΟΡΟΣ : 'Αξιζει,λοιπόν,τώρα νά ξεφωνίσουμε ὄλοι μας ἀπό χαρά.

᾽Ω,ἐσὺ,πού τόσο ὁμορφα μιλάς
καί κάνεις πράξεις κι ἀπ'τά λόγια ὁμορφότερες
πέστα μας ὄλα καθαρά.

Ἄρδο μο μακρὸ θάκανα γιὰ νά σ'ἀκούσω.

Μίλα,λοιπόν,μὲ θάρρος ἀκριβέ μας

καί γιὰ σένα θ'ἀγαλλιᾶσουν οἱ φυχές μας.

ἈΛΛΑΝ : 'Αξιζει,ἀλήθεια,ν'ἀκούσετε πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα.

Λοιπόν...Μόλις ~~ἔπειτα~~^{ἔπειτα} αὐτός,ξοπίσω του ἐγὼ τὸν πήρα,
ἴσα μέσα στή βουλή,ὅπου τὸν βρήκα νά σιζίζει τὰ ρούχα του καί
νά φωνάζει κέντρα στούς ἰππεῖς,λόγια φοβερά καί τρομερά.
Στὸ γκρεμὸ τοῦς ἔριχνε,λέγοντάς τους συνωμότες καί μάλιστα
γινόντανε καί πιστευτός.

Ἢ βουλή ὄλη,καθῶς ρούφαε τὰ φεύτινά του λόγια,πήρε μιά ὄφι
λαχανίδας καί τὰ μέτωπα ἀνασηκώθηκαν.

Τότε ἐγὼ,μόλις κατάλαβα πῶς τοῦς πείθαν οἱ κουβέντες του
καί πῶς ἐξαπατοῦσε τή βουλή μὲ τίς κατεργαριές του,ἔῴπα μέσα
μου:" ᾽Ω,ἐσεῖς,δαίμονες τῆς ἀκολασίας καί τῆς ἀπατεωνίας,τῆς
βλακειᾶς,πανουργίας καί ζετσιπωσιᾶς,ὦ ἐσὺ'ἀγορά,πού μέσα
σου ἀνατρέφηκα ἀπὸ παιδί,δόστε μου τώρα θράσος καί γλῶσσα
πού νά κοπανᾶει καί φωνή ζετσιπωτη."

Ἔκει πού τὰ σκεφτόμουνα αὐτά,νᾶσου καί κλάνει δίπλα μου
μιά ἀδερφή.Καλὸς οἰωνός,λέω γὼ καί προσκυνῶ τή κλανιά.
Καί μετὰ,σπρώχνοντας μὲ τὰ κωλιά μου,σπάω τὸ κιγκλιδωμα καί
καί μὲ τή στοματᾶρα μου ὀλάνοιχτη φωνάζω: " ᾽Ω,βουλή,σᾶς
φέρνω ἕνα καλὸ μαντάτο νά χαρεῖτε...πρῶτα ἐμένανε ν'ἀφουγκρα-
τεῖτε:"'Απ'τὸ καιρὸ πού ζέσπασε ὁ πόλεμος,ποτέ μου δέ ξανά-
δα ...καλύτερες ~~μαρτίες~~^{μαρτίες} σαρδέλες:"Καί νᾶβλεpes τότε,πῶς
γαληνέφανε στή στιγμή τὰ πρόσωπά τους κι ἀρχίσαν νά μὲ στε-
φανώνουνε γιὰ τή καλή τήν εἴδηση...Κι ἐγὼ τοῦς λέω τότε πῶς,
ἂν θένε ν'ἀγοράσουνε φτηνές σαρδέλες,νά τὸ κρατήσουν μυστικὸ
καί νά τρέξουνε στὰ γρήγορα νά καπαρῶσουνε ὄλες τίς κασέλες

150

MAPA BAWA

των φαραδων.

651

Τότε αυτοί, ξεσπάσαν σε χειροκροτήματα και στάθηκαν να με κυττάζουσε σάν χάχες.

'Αλλ'αυτός ο πονηρός ο Παφλαγδνας, με φιλιίστικε και ξέροντας με τί λογάκια τήν τουμπέρνει τή βουλή, λέει: "Αντρες, βουλευτές αφού ήρθανε τόσο καλές ειδήσεις, μου φαίνεται σωστό να σφάζουμε στην 'Αθηνά βόδια εκατό, θυσία στο καλό μαντάτο."

Και νάσου ή βουλή πού πάλι λέει "ναί" στον κατεργάρη.

Βλέποντας εγώ, τή κοπριά εκατό βοδιών να με νικαίει, έγκρινω κι έπαυξάνω τά βόδια σε διακόσα και κάνω πρόταση να υποσχεθούμε ~~ημεσ~~ χίλια κατσίκια γι αβριο, θυσία στην "Αρτεμη, αν οι σαρδέλες πέσουν πιό φτηνά.

Και νάμαι πάλι, μ'όλη τή βουλή να κρέμετ'άπ'τά χείληα μου.

Και μόλις τ'έκουσε αυτό ο Παφλαγδνας αρχίζει να παρλαπιπίζειι μπουρδες, όποτε τον άρπάζουν η οι τοξότες κι οι πρυτάνεις και τον σέρνουν κάτω από τό βήμα, ένω οι βουλευτές, όρθιοι, ξεφωνίζανε για τίς σαρδέλες.

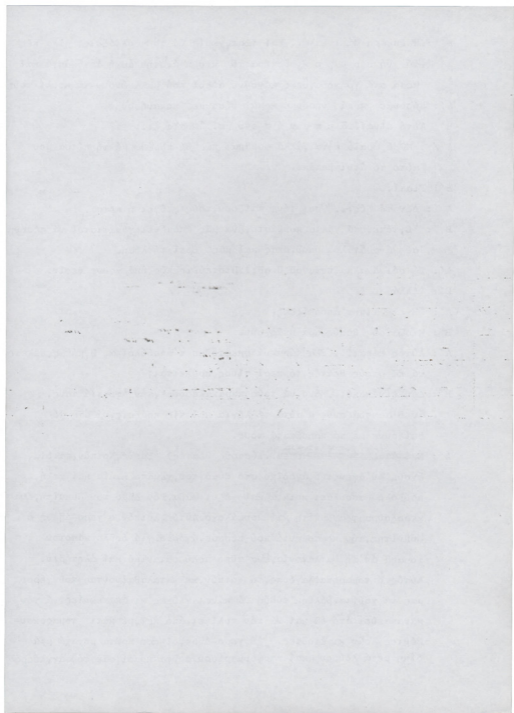
Κι ο Παφλαγδνας, παρακάλαε να τον άφίσοινε να μείνει λιγο άκόμα, λέγοντας: "Σταθείτε, μωρέ, ν'άκουσετε τον Κήρυκα πού ήρθε από τή Σπάρτη... Μας ήρθε για άνακωχή."

"Ε, τότε ήτανε πού έγινε της ...Φρόνης. "Όλοι οι παριστάμενοι φωνάξανε με μία φωνή. "Ανακωχή;.. Τώρ' άνακωχή;.. Δέ θάσαι καλά!.. Επειδή, βρέ κακομοίρη, μάθανε πώς έχουμε φτηνές σαρδέλες;.. Δέ γουστάρουμε άνακωχή." Ας συνεχίσει ο πόλεμος."

Και τσιρίζανε να διαλύθουνε τή συνεδρία οι πρυτάνεις και πηδάγανε άπ'όλες τίς μεριές τά κάγκελα και τή κοπάναγαν.

Τότε εγώ, άπολάω καλοϋμπα, κόβω δρόμο κι άγοράζω όλα τά μαρούλια και τά πράσσα πού βρισκόσανε στην άγορά κι ύστερα, πού αυτοί δέν βρισκαν άλλα, τους τά τάδινα στο τζάμπα, χάρισμα, για να τά φχαριστηθούν με τίς σαρδέλες και πολύ τους υποχρέωσα, τόσο πού μ'άρχισαν στα χαιδολογήματα και στα γλυφιματα, έτσι πού, μ'έναν όβολο μαρούλια, τσουβάλιασα όλη τή βουλή και... ήρθα.

652

654

ΧΟΡΟΣ : Τᾶβγαλες σ' ἄλα πέρα, ὅπως ταιριάζει σ' ἕναν τυχερό.
 Βρῆκε τᾶρα ὁ πανουργος, ἄλλον, πιδ πονηρό
 βρῆκε μάστορη, πολὺ πιδ δυνατὸ
 βρῆκε τᾶρα ἢ ἄλεπού ~~τὸν μαινάρου~~ τὸν μαινάρου
 βρῆκε ὁ κλάκακας, τῆς ἀγορᾶς τὸν ~~καταναυ~~ καταναυ.
 Ἄλλὰ πρόσεχε καὶ στ' ἄλλα
 νά τὸν πᾶς ἐσύ καβάλα
 ἄριστα ν' ἀγωνιστεῖς
 καὶ νά βγεῖς ὁ νικητής.
 Εἴμαστε μεῖς οἱ συμαχοὶ σου
 ἀπὸ παληά, τὸ ξέρεις, οἱ πιστοὶ σου.

(βγαίνει ὁ Παφλαγδνας.)

Παφλαγδνας

ΑΛΛΑΝ : Νᾶτος ποῦρχεται μὲ φόβρια
 καὶ μὲ ταραχὴ καινούργια
 κῦμα ὑπόκωφο κρατάει
 τὰ σαγόνια του χτυπάει
 κι ἀπειλεῖ πῶς θά μὲ φάει.

Ρέ σὺ... ρέ θρασύτατο μορμολύκειο!..

ΠΑΦ : Θά σέ αὐτοκτονήσω ρέ!.. Ἄν μοῦχει μείνει, ἔστω καὶ λιγούλακι
 μπαμπεσιά, θά σ' ἀφανίσω!.. Εἶδ' ἄλλως... θά μὲ σκίσω, ρέ!..

ΑΛΛΑΝ : Σιγὰ μὴ κλάσεις... Σιγὰ τὰ φόμαρα. Σέ βλέπω καὶ γαργαλιέμαι.
 Σ' ἀκούω καὶ κἀνω κούκου.

ΠΑΦ : Ρέ σὺ, μὰ τῆ Δήμητρα, ἂν δέ σέ φάω μαζί μὲ τὰ σκατά σου,
 νά μὴ σώσω καὶ ζήσω, ρέ!

ΑΛΛΑΝ : Νά μὲ φᾶς;.. Κι ἐγὼ σοῦ λέω, πῶς θά σέ καταπιῶ. θά σέ ρουφήξω
 κι ἄς πάω τοῦ σκασμοῦ.

ΠΑΦ : Μὰ τῆ θέση τῶν ἐπισήμων ποῦ μοῦ δώσανε ρέ, μετὰ τῆ νίκη μου
 στὴ Πόλο, θά σ' ἀφαλουκόψω!

ΑΛΛΑΝ : Θέση ἐπισήμων, ἔ;.. Ἐβρεις ποῦ σέ βλέπω σέ λίγο, ἔ;.. Σά πάν
 ἐκεῖ, στὴ τελευταία κερκίδα.

705

ΠΑΦ : Μὰ τοὺς Οὐρανοὺς, θά σέ βάλω στὸν φέλλαγα. Τῶρ' ἀμέσως!

T' ABTANB
Σ OHA NEPA

706

ΑΛΛΑΝ : 'Αρπάζεσαι κι εύκολα, βλέπω...θές νά σοῦ φέρω τίποτα νά μπαγλα
ρώσεις, ἔ;..Τί θά σοῦκανε εύχαρίστηση νά καταβρόχθιζες τώρα, ἔ;
Κανένα...χρηματοκιβώτιο;..

ΠΑΦ : Μέ τά νύχια μου τ'άντερά σου θά τά βγάλω.

ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ μέ τά δικά μου,τά κλεμμένα φαγητά τοῦ πρυτανεῦου...
θά στά βγάλω.

ΠΑΦ :Γιά τιμωρία σου,στό Δῆμο θά σέ σούρω.

ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ τό ἴδιο καί μπροστά του θά στά σούρω.

ΠΑΦ : "Ἐ,χε χε χε,κακομοιράκο μου'.

'Από σένα δέ πιστεύει οὔτε λέξη.

Μονάχα γώ τόν κοροῦδεύω,ἑφτά φορές στίς ἔξι.

ΑΛΛΑΝ: Κύττα,φίλε μου,πώς τό πιστεύει
πώς τόν λαό τόν κάνει ὄ,τι θέλει.

ΠΑΦ: 'Αλλά'..Μονάχα γώ τότε φωνίζω
κι ὄ,τι γουστάρει τόν ταῖζω.

ΑΛΛΑΝ : Σάν τίς παραμάνες τά παιδιά,κακά τόν ἀνατρέφεις
τοῦ πουλιοῦ τό γάλα ἐσθ,κι αὐτόνε κόκκαλα τόν τρέφεις
γι αὐτό καί φούσκωμα τριπλάσιο ἀπό αὐτόνε ἔχεις.

ΠΑΦ: Μάλιστα,μάλιστα,πολύ σωστά..

Τόσο σοῦ εἶμαι κολπατζῆς

πού τά λουριά-τά σφίγγω καί τόν Δῆμο τόνε κάνω νάναι
τῆ μιά στενός,τῆ μιά φαρθός.

ΑΛΛΑΝ : Αὐτό τό πετυχαίνει καί ὁ κῶλος μου.

ΠΑΦ : "Οχι,φιλαράκο...Νομίζεις πώς θά μέ σκυλοβρίσεις πάλι,ὅπως
στή βουλή;... 'Ἐμπρός,πᾶμε στό Δῆμο.

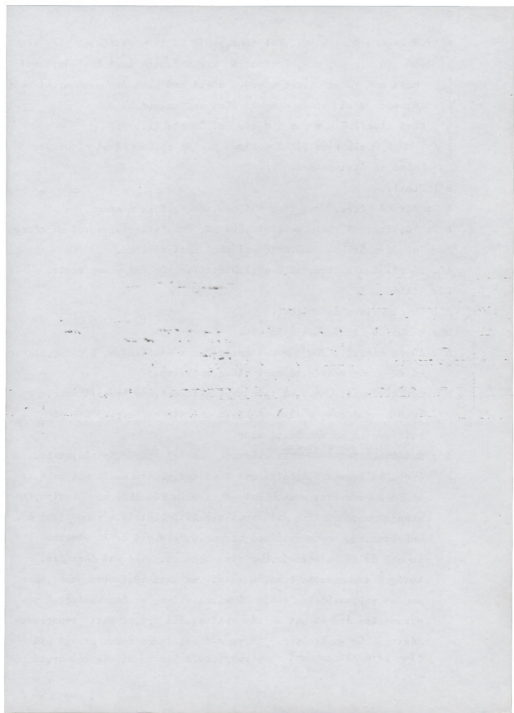
ΑΛΛΑΝ :Καμμιά ἀντίρρηση... 'Ἐμπρός...προχώρα σύ μπροστά...δέ μάς
μόδιζεις τίποτα:

ΠΑΦ : Δῆμε,δῆμε...δεύρο ἔξω,ἔξελθε.

ΑΛΛΑΝ : Πατεροῦλη...Δημάκο...Ἐβγα ντέ,Δημοῦλη μου,ἀγαπημένε.

717

ΠΑΦ : "Ἐβγα νά δεῖς πώς μέ σκυλοβρίζουνε:

725

ΔΗΜΟΣ : Ποιοί τή πόρτα μου χτυπούν;.. 'Αντείτε στά τσακίδια!.. 'Ορίστε!
Μου χαλάσαρε τό στεφανάκι μου...Ποιός σ'άδινεϊ,Παφλαγόνα μο

ΠΑΦ : Γιά χάρη σου άπ'αύτόνα κι άπό κεινούς τούς νεανίσκους.

ΔΗΜΟΣ : Τί!..Γιατί;

ΠΑΦ : 'Επειδή σ'άγαπώ... 'Επειδή σέ λατρεύω.

ΔΗΜΟΣ: Κι έσύ ποιός είσαι;

ΑΛΛΑΝ : 'Εγώ;.. 'Αντίζηλός του είμαι...Χρόνια τώρα σ'άγαπώ κι ήθελα
πάντα τó καλό σου,όπως κι άλλοι πολλοί,καλοί και άφραθοί.
'Αλλά δέν τά καταφέρνουνε,Δημῆκο μου,έξ αιτίας αúτουνοῦ έδῶ.
Γιατί,έλόγου σου κύρ Δῆμε,είσαι σάν τά παθιάρικα τεκνά,πού
δέ γουστάρουνε ήαλούς και τίμιους άντρες,άλλά πάνε και
δίνουν τó κορμί τους σέ λυχναράδες,σέ παπουτοσηδες,μπαλωμα-
τήδες και τομαράδες.

ΠΑΦ : Είμαι πού τόν άγαπώ έγώ τόν Δῆμο.

ΑΛΛΑΝ : Και δέ μοῦ λές...πῶς;

ΠΑΦ : Πῶς;..Μόλις τó σιάσανε οί στρατιῶγοί άπό τή Πύλο,έτρεξα άμέ-
σως μέ τó πλοτο κι έφερα αίχμαλώτους τούς Σπαρτιάτες.

ΑΛΛΑΝ : Ναί;...Κι έγώ...βγήκα τσάρκα άπό τó μαγαζί μου κι άρπαξα τή
χύτρα ναποικιοῦ πού έφενε..(όπως έσύ έφερες αίχμαλώτους
στρατιῶτες,πού είχαν άλλοι πιάσμε..)

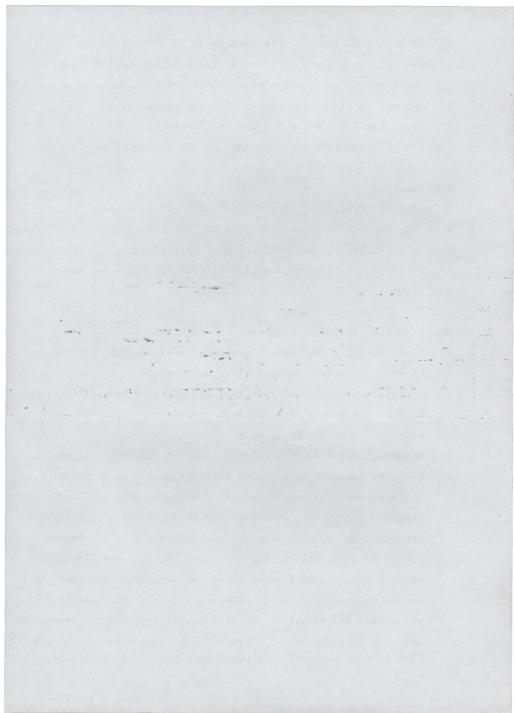
ΠΑΦ : Δῆμε...Τῶρ'άμέσως νά συγκαλέσεις συνελευση,γιά νά δεῖς ποιό
άπό τούς δυό μας σοῦ είναι ὁ πιό πιστός,νά τó ζέρεις και πιά
ν'άγαπής αúτονε μοναχά.

ΑΛΛΑΝ : 'Ευτάξει,νά μᾶς κρίνεις,άλλ'όχι πάνω κεῖ στή Πνύκα.

ΔΗΜΟΣ : Δέ μπορῶ έγώ ή νά συνεβριάζω σ'έλλο μέρος... 'Αντε,μπρός,
πρέπει νά πᾶμε στή Πνύκα.

ΑΛΛΑΝ : 'Ω,ρέ,άλλοι και τρισάλλοι μου ὁ κακομοίρης!..Χάθηκα...Αúτός
ὁ γέρος,όταν είναι σπίτι του είναι σκέτο κοράκι,έτσι και
κωλοαβθήσει πάνω στό βράχο τῆς Πνύκας,γίνεται ένας κουτό-
βλακας,σάν κι αúτουνοῦς πού άραδιάζονε συνεχεια σῦκα,μέσα
στίς κασέλες.

755

756

ΧΟΡΟΣ : Ἄφησε τώρα τά σχοινιά σοθ χαλαρά

καί μ' ἀπόφαση γεναία ἀρματώσου
καί μέ λόγια πού ἀρπάζουνε γερά
ἐτοιμάσου νά νικήσεις τόν ἐχθρό σου.

Εἶναι πανοῦργος, πολυμήχανος
ἰδέες κατεβάζει ὁ νοῦς του
καί ποτέ δέν νιώθει ἀμήχανος.

Γι αὐτό καί πρέπει δυνατά νά τοῦ ὀρμήσεις
καί μέ λαμπρό παράστημα νά πολεμήσεις
'Αλλά πρόσεξε καί πρὶν ἐκεῖνος σοῦ ριχτεῖ
πρῶτος ἐσύ νά ἔχεις πρέπει ἐπιτεθεῖ
τά ὄπλα στὸν ἀέρα μά στριφουργίσεις
καί τό πλοῖο του ἐσύ νά τό βυθίσεις.

ΠΑΦ : Παρακαλῶ... παρακαλῶ...

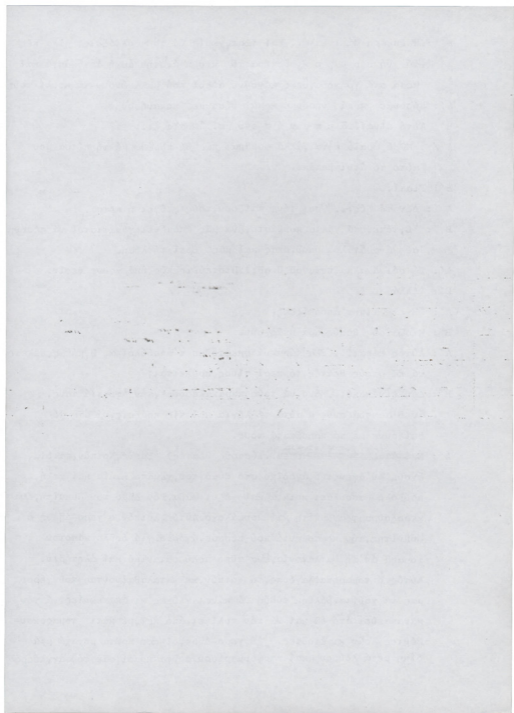
Παφ

Τὴν ἀφέντισα τὴν Ἀθηναῖα παρακαλῶ
αὐτὴν πού κυβερνᾷ τὴ πόλη.

"Ἄν εἶμ' ἐγὼ ὁ ἀντρας ὁ καλύτερος ἐδῶ
κι ἂν τόν δῆμο Ἀθηναίων τόν ὠφέλησα ἐγὼ
-ὄσο ὁ Λυσικλέας καί οἱ πόρνες Κύννα καί Σαλαβαργῶ-
τότε, νά τρώω στὸ ~~πρωτανεῖο τζάμπα, μιά-ξωή~~
καί νά... κάθομαι.

Κι ἂν σέ μισῶ, δέ σ' ἀγαπῶ
κι ἂν γιὰ χατήρι σου μόνος ἐγὼ δέν πολεμῶ
τότε νά χαθῶ
τό πριόνι νά μοῦ κβφει τό κορμί στή δυό
λουρίδες, κομματάκια, νά κοπῶ.

768

Handwritten scribbles and lines in the top right corner.

764

ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ, Δημῖό μου, ἄν δέν σ' ἀγαπῶ
 κι ἄν στή καρδιά μου ἐγώ δέν σέ κρατῶ
 κομματάκια νά μέ κόβουνε-ματάκια μου
 καί σάν κοφίδι νά ξεροψηθῶ.
 Κι ἄν τά λόγι 'αὐτά δέν τά πιστεθεῖς
 σ' αὐτή τή πέτρα νά μέ κόβουνε λιανά
 μέ τυρί νά γίνω σκορδαλιά
 καί στίς πουτάνες νά μέ σύρουν τοῦ Κεραμεικοῦ
 μέ τ' ἀρχιδάκια μου πεασμένα μέ...τσιγκέλι.

ΠΑΦ : Δῆμε!.. Πές μου, Δῆμε, πῶς μπορεῖ νά ὑπάρξει ἄλλος πολίτης,
 πού νά σ' ἀγαπάει περισσότερο ἀπό μένα, ἔ;.. Γίνεται αὐτό;..
 θυμᾶσαι τότε, πού ἤμουν βουλευτής;.. Σοῦ φούσκωσα τό δημόσιο
 παγνᾶρι μέ λεφτά... Ἄλλους στραμπόλογα, ἄλλους κρεμοῦσα,
 ἄλλους βασάνιζα... Καρφάκι δέ μᾶς ^{καί} γιότανε γιά τόν κοσμάκη
 φτάνει μόνο νά γινόσαν τά χατήρια σου.

ΑΛΛΑΝ : Ἐμπερ σιγά τό κατόρθωμα!.. Κι ἐγώ, Δημούλη μου, μπόρῶ νά σοῦ κά-
 νω πλούσιο τραπέζι, ἔμ κλέβω τά καρβέλια ἄλλονῶν... Ἄλλ' ἔσο
 τώρα, νά σ' ἀποδείξω πρῶτα-πρῶτα, πῶς αὐτός οὔτε σ' ἀγαπάει,
 οὔτε τό καλό σου ἐπιζητεῖ, ἀλλά πῶς παίζει θέατρο, κάνει τή
 πολιτική του ὁ ἄνθρωπος, κατάλαβες, μόνο καί μόνο γιά νά
 ζεσταίνεται στήν ἀνθρακιά σου.

Γιά σένα, γερο Δῆμε, πού σήκωσες σπαθί ἐνάντια στούς Πέρσες
 καί γιά τή χώρα μας νίκησες στόν Μαραθῶνα καί μᾶς ἔκανες
 περήφανους στά λόγια μέ τή νίκη σου, δυάρα δέ δίνει, ἔτσι
 πού δέ βλέπει νά κάθεται σέ τούτη τή σκληρή τή πέτρα... ἀλλά
 ἐγώ, νά, γοῦ ἔφερα τοῦτο τό μαξιλαράκι πούραφα μέ τά χερᾶκια
 μου. Ἀνασήκω λίγο καί κάτσε μετά στά μαλακά, μή τρίβεις τόν
 κωλαράκο σου πού ^{ἔγγραφο} ~~ἔγραφο~~ ὡς τή Σαλαμίνα!

ΔΗΜΟΣ : Ποιός εἶσαι, ἀνθρώπέ μου;.. Μήπως κατάγεσαι ἀπ' τή γενιά τοῦ
 Ἄρμύδιου;.. Γιατί, αὐτή σου ἡ πράξη, δεῖχνε καθαρά ἄνθρωπο
 γεναῖο καί φίλο τοῦ λαοῦ.

757

(*) АРХИВ ТУРА
ТА КАРТИНКА

755

ΠΑΦ : Πώ πώ πώ, μέ τί φτηνές μαλαγανιές κέρδισες τήν ευνοιά του.

ΑΛΑΑΝ : Κι έσύ μ' άκόμα πιό φτηνά θελώματα τόν είχες τσιμπημένο,.

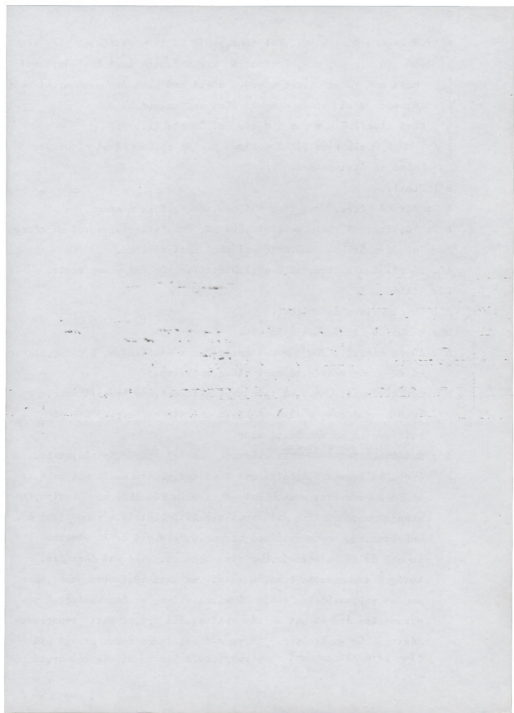
ΠΑΦ : Έ, λοιπόν, βάζω στοίχημα τό κεφαλάκι μου, άν άλλος άντρας άγωνίστηκε για τό λαό, όπως έγώ ή άν σ' άγαπάει άλλος, πιό πολύ άπό έμένα.

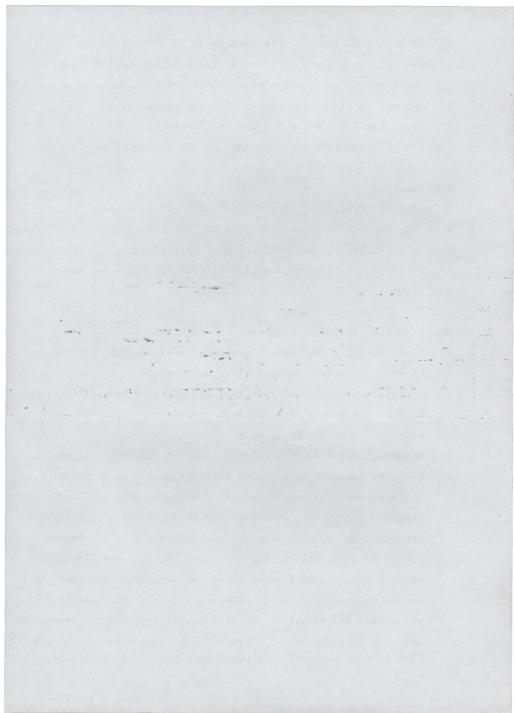
ΑΛΑΑΝ : Σοβαρά;. Καί πώς τόν άγαπās, μου λές;. Όχτώ χρονάκια τώρα- άπό τότε που άρχισε ό πόλεμος- τότε βλέπεις νά στριμώχνεται μές στά κοτέτσια, στίς φωλιές και μές σέ παλιοφορούρια κι ούτε που τότε λυπāsαι μιιά σταλιά. Μόν' τόν έχεις φυλακίσει κι τοϋ ρουφās τό αίμα. Τήν ειρήνη που έφερε ό Άρχεπτόλεμος, τή σκόρπισες στους πέντε άμέμους και τίς πρεσβείτες που μās φέρνουνε όρους για άνακωχή, τίς πετās έξω άπό τήν πόλη, μέ τίς κλωτσές.

ΠΑΦ : Γι αυτόν τό κάνω;. Για νά γίνει αυτός κυρίαρχος όλων τών Έλλήνων;. Τό λέει κι ό χρησμός: " άν άναμείνει κι έπιμείνει, ήλιαστής στήν Άρκαδία, μέ πέντε όβολούς μισθό, θά γίνει. " Όπως και νάχει τό πρᾶγμα, έγώ θά τότε τρέφο και θά τόν προσέχω, βρίσκοντας τό τριώβολό του για μέ τό καλό, για μέ τό άγριο.

ΑΛΑΑΝ' : Όχι, μά τόν Δία, όχι,;. Έσύ δε φροντίζεις πώς νά γενεϊ κυρίαρχος τής Άρκαδίας, αλλά πώς ν' άρπάξεις πιό πολλά και πώς νά σέ λαδόςουνε μέ δωροδοκίες οι άλλες πόλεις;. Κι ό φουκαρās ό Δήμος, μές στή φουρτούνα τοϋ πολέμου και τόν κοινορτό, δε παίρνει χαμπάρι τίς άτιμιες σου, άλλ' άπ' άνάγκη κι άπό κόψιμο στέκεται σά χαζός και περιμένει άπό σένα τό μισθό του. Άν όμως δόσουν οι θεοί και πάει ξανά ό Δήμος στά χωράφια του και ζήσει ειρηνικά και πάρει κουράγιο, τρώγοντας τό χλωρό τό σιταράκι και μέ τή μούργα τοϋ λαδιού, άφου πεϊ δυό κουβε- ντοϋλες, τότε θά κατάλάβει άπό ποιά άγαθά τόν είχες στερημένο μέ τέτοιο μισθό που τούδινες. Κι άγριος τότε, σάν χωριάταρος, θάρθεε κατά πάνω σου κι ένάντιά σου τή φήφο του θά ρίξει. Τά ξέρεις έσύ αυτά, κατεργαράκο, γι αυτό και τώρα βάλθηκες νά τοϋ στήσεις παγανιά και ζητās με φευτικά όνειρα νά τόν εξαπατήσεις.

804

818 ΠΑΦ : Χά..θά σ'άφησω θαρρείς
μ'αυτό που λές νά χαρείς;..Χά.
Ελέφτη θά σέ πῶ εὐτύς
Ξιλεφες χιλιάδες τρεῖς:

ΑΛΛΑΝ : Γιατ'εἶσαι τόσο φαφλατάς
καί τή θάλασσ'ἄδικα μέ τό κουπί χτυπᾶς
ἀφοῦ ἐσύ εἶσαι,γιά τόν δῆμο Ἀθηναίων,ὁ πιό μέγας μασκαράς;
Νά τή Δήμητρα,στή φῶρα θά τά βγάλω,θά σέ ξεφωνίσω
ἀλλοιῶς γιατί νά ζήσω
πῶς σέ λαδῶσαν οἱ Μυτιληνιοί μέ τό πές-πές
μέ περισσότερες ἀπό σαράντα μνές.

ΧΟΡΟΣ : Ἐσένα,πού γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἶσαι μέγ'ἀπόκτημα
πόσο σέ ζηλεύω γιά τήν εὐτυχία σου.
Ἄν ἔτσι πάντα πολεμᾶς
ὁ μέγας τῶν Ἑλλήνων κι ὁ τρανός θά γίνεις
καί τή πόλη μας θά κυβερνᾶς
καί τῶν συμμάχων ἀρχοντας θά γίνεις
κρατῶντας τριαινα στό χέρι
πού πλούσια ἐλέη θά σοῦ φέρει
σάν τή κουνᾶς καί τή θάλασσα ταραζεῖς καί χτυπᾶς.
Κι αὐτόν μή τόν ἀφίνεις. Ἐχεις γερὰ πλευρά ἐσύ
κι ἔτσι πού τότε ἔχεις τώρα ἀρπαγμένο
εὐκόλα θά τότε βάλ्लεις πλάτη.

ΠΑΦ : Ἐεε,σιγᾶτε!..Δέ φτάσαμ'ὡς ἐκεῖ ἀκόμα!
Ἐχω ἐγώ στό ἐνεργητικό μου μιά τόσο σπουδαία πράξη
πού ὅλους τοὺς ἐχθρούς μου μπρῶ νά τοὺς ἀποστομῶσω.
Νά,μά τόν Ποσειδῶνα,σᾶς μιλάω!.. Ὅσο μένει κἀγὼ κἀὸ
ἀκόμη ἀπ'τίς ἀσπίδες πού ἔφερα ἀπό τήν Πύλο!..

ΑΛΛΑΝ : Γιά μιά στιγμή μέ τίς ἀσπίδες,γιά μιά στιγμή!..Σ'ἔπιασα
τώρα,φιλαράκο!.. Ἀφοῦ λές πῶς ἀγαπᾶς τόν δῆμο,τότε δέ θάπρε-
πε ν'ἀφίσεις νά κρεμάσουν τίς ἀσπίδες στό ναό ἀπ'τά λουριά
τους.

Ergebnis für das
im Auftrags

§ 50

'Αλλ' αὐτό ἀκριβῶς, κύρ Δῆμε μου, εἶναι κόλπο πονηρό τοῦ Παφλαγῶνα. Γιατί, πέρς ὅτι ἤθελες ἐσὺ κάποια στιγμή νά τόνε τιμωρήσεις. "Ἐ, λοιπόν, θάταν ἀδύνατον. Γιατί ρίξε μιά ματιά νά δεῖς τί συρφετός ἀπό τζογλάνια τομαρᾶδες τόν περιστοιχίζουσε καί δίπλα σ' αὐτουνοῦς κρατᾶν τά μπόσια οἱ πουλητάδες τοῦ μελιοῦ καί οἱ τυρέμποροι. "Ἡ σάρα καί ἡ μάρα κι ὄλοι μαζί μᾶς κάνουν τό κακό τό συναπάντημα." Ὡστε, ἂν κάποτε ἐλόγου σου ἀγανακτήσεις καί σκεφετεῖς νά τόν ἐξοστρακίσσεις, νύχτα θά ὀρμήσουν τά λυκόνρια, θ' ἀρπάξουσε τίς ἔτοιμες ἀσπίδες καί θά μπλοκάρουσε τίς πόρτες τῶν ἀποθηκῶν μέ τό κριθάρι.

ΔΗΜΟΣ : 'Αλλόδιμόν μου ὁ φουκαρᾶς. "Ὡστε εἶναι μέ τά λουριά τους οἱ ἀσπίδες, ἔ;. " Ἄ, παμπόνηρε, πόσο καιρό μέ χτύπαγες πισώπλατα μέ τέτοια κόλπα.

ΠΑΦ : Μή τόν πιστευεις, φουκαρᾶ μου. Καί μή φανταστεῖς πῶς θάβρεις ἄλλο φίλο καλύτερο ἀπό ἐμένα. 'Ἐγώ, ~~ὄν κι εἶμαι~~ ἴσως μου, ἐξόντωσα τούς συνωμότες. Κι ὅ, τι κρυφομιλήματα κακά συμβαίνουσε στή πόλη, ἀμέσως τό μυρίζομαι καί βάζω τίς φωνές.

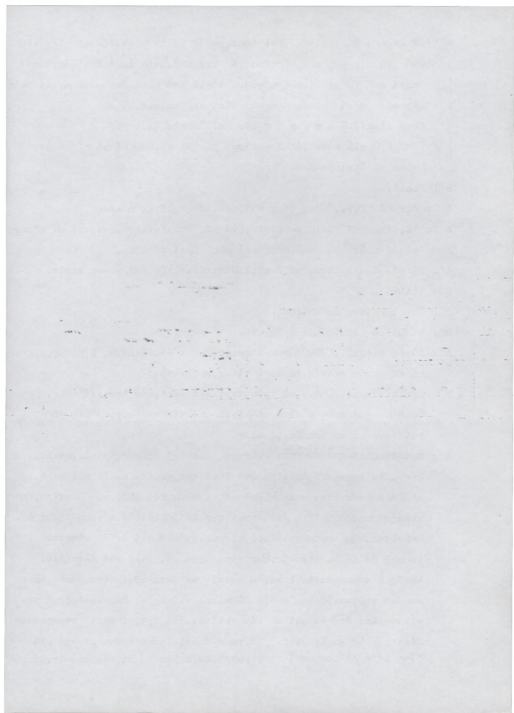
ΑΛΛΑΝ : Αὐτό πού λές τό κάνουν κι οἱ φαραδες τῶν χελιδῶνε. "Ὅταν ἡ λίμνη εἶναι κατακαθισμένη, χέλι τίποτα. Νόλις μῆ ταραξουσε τό βοῦρκο της, γεμίζουν χέλια. "Ἔτσι κι ἐσύ: ὄφελεῖσαι μονάχα ὅταν κάνεις τή πόλη ἄνω-κάτω. "Ὅχι, πέρς μου ρέ; πέρς μου αὐτό μονάχα: ποῦλεις τόσα δέρματα, ἔτσι;. "Ἐθώσεε ποτέ στό Δῆμο κἀνα πετοῖ γιά σόλα στά παπούτσια του, ἐσὺ πού λές πῶς τόν λατρεύεις;

ΔΗΜΟΣ : "Ὅχι, μά τόν 'ἀπόλλωνα, ποτές του.

ΑΛΛΑΝ : Τώρα, λοιπόν, κατάλαβε τί σόῦ κουμάσι εἶναι. Κόττα ὅμως ἐγώ, σοῦφερα αὐτό τό ζευγαράκι τά ποθήματα γιά νά τά βάλλεις.

ΔΗΜΟΣ : Λοιπόν, σ' ἀναγνωρίζω τόν πιό καλό καί τίμιο ἄνθρωπο τῶν δήμου, καί τόν μεγαλύτερο εὐεργέτη τῆς πόλης καί τῶν δαχτυλιῶν μου.

874

835 ΠΑΦ : Είναι τρομερό..Δέν είναι τρομερό;..Είναι τρομερό νά λές γι αυτά τά κωλοπάπουσα τώσες φανφάρες και γιά μένα,πού τόσα καλά σου έχω κάνει,ούτε λέξη!..’Ως και τούς δημοφιλούς κυνήγησα και διεγράφα απ’τά μητρώα τόν κουνιστό τόν Γρύττο.

ΑΛΛΑΝ : Πολύ μεγάλο και τρανό κατόρθωμα,στ’άληθεια,νά επιθεωρείς και νά βυθομετράς τούς κώλους και νά διαγράφεις τούς δημοφιλούς!..’Αλλά κι αυτό τό έκανες από τή ζήλεια σου,μπάς και γίνουνε μιά μέρα ρήτορες αντίπαλοι σου.

“Όμως,αυτόν τόν γεροντάκο,τόνε βλέπεις σέ τέτοια ηλικία χωρίς χιτώνα,μές στό καταχείμωνο και ποτέ σου δέν πήμα λογάριασες πώς τοῦ άξίζει κι αὐτουνοῦ ένα μακρυμάνικο παλτό.

“Όμως έγώ,νά,σου δίνω τό δικό μου.

ΔΗΜΟΣ : Οὔτε ὁ θεμιστοκλής δέ σκέφτηκε ποτές κάτι παρόμοιο,μολοντί ητανε σοφό έκ μέρους του νά δχυρώσει τόν Περσία. ’Αλλά τί τά θές,έμένανε μοῦ φαίνεται πώς τίποτα σοφό δέν παραβγαίνει σέ τοῦτο “τό χοντροπαλτό.

ΠΑΦ : ‘Αλλοί μου,μέ κάτι γαλιφιές πού μέ νικάς!

ΑΛΛΑΝ : “Ε,δχι πού νά τό παινευτώ...Τό ίδιο γίνετ’άκριβώς και μ’αυτό πού πίνει σέ συμπόσιο ξεπαπουτωμένος και ξάφνου...χέζεται. Πάνω στή βιάση του,φοράει παπούτσια ξένα...Πήρα,βλέπεις,τά δικά σου κόλλα.

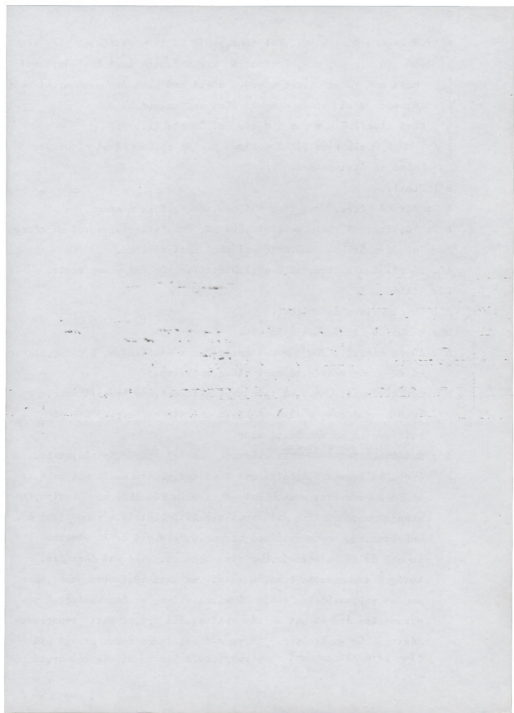
ΠΑΦ : Δέ θά μέ νικήσεις μέ χαϊδέματα.Κύατα τί θά τοῦ φορέσω έγώ! (τοῦ βάζει τόν χιτώνα του) Χά...παληγονατέργαρε,τσιρίξε τώρα.

ΔΗΜΟΣ : Πούφου σου,βρωμιάρη!..”Λει στό κόρακα μ’αυτή τή παλητομαρλά

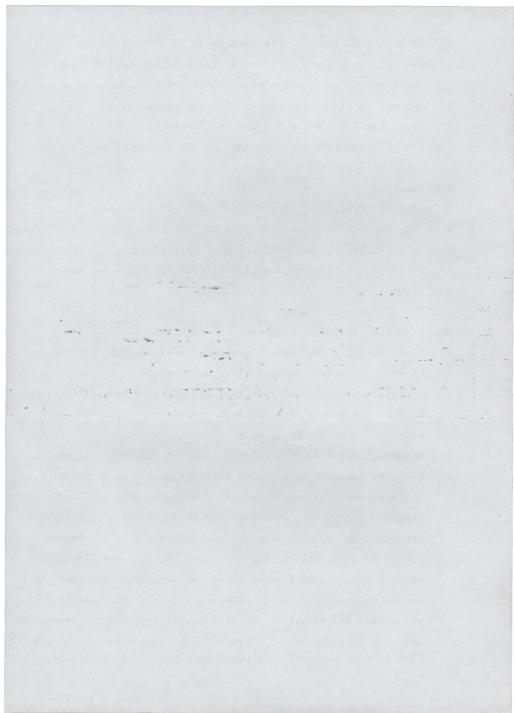
ΑΛΛΑΝ : Ξεπίτηδες τόκανε κι αυτό,γιά νά θέ πνίξει μέ τήν μπόχα του. Πρώτη φορά θάναι;..Θυμάσαι κάποτε πούχε φτυνήνει τό καθαρίσιο πολύ;

ΔΗΜΟΣ : “Ε,βέβαια,τό θυμάμαι!

ΑΛΛΑΝ : Τ’έφισε ξεπίτηδες γιά νά φτυνήνει,νά τή αγοράζετε,νά τό κατεβάζετε κι έπειτα σάν δικαστές στήν ‘Ηλιαία,νά έξοντώσει ὁ ένας τόν άλλον μέ...κλανιές.

- § 99 ΔΗΜΟΣ : Μά τόν Ποσειδάνα, μου τ'επε αυτό κι Ένας Κωλοκραινίτης.
- ΑΛΛΑΝ : Σάν σφιγγεστε γιά τίς κλανιές, δέν κοκκινίζετε σά νάστε θυμωμένοι;
- ΔΗΜΟΣ : Πώ πώ κόλπο πού μάς σκάρωσε ό μασκαρές;
- ΠΑΦ : "Α, βρέ, κατεργάρη, πώς με ταράξεις με τίς βρωμοκουβέντες σου;
- ΑΛΛΑΝ : Μέ πρόσταξε ή 'Αθηνά νά σε νικήσω με παληανθρωπιές.
- ΠΑΦ : Πρίτς, πού θά με νικήσεις. 'Εγώ, Δημόλη μου, σοῦ ὑπόσχομαι, δίχως νά κάνεις τίποτα, νά ρουφήξεις μιὰ κουπα γεμάτη μισθοῦς.
- ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ σοῦ δίνω ἐτοῦτο τό βαζάκι με τό φάρμακο, ν'ἀλείφεις τίς πληγίτσες σου ἀπόστά ποδαράκια σου.
- ΠΑΦ : Κι ἐγώ τίς τρίχες σου τίς άσπρες θά σοῦ κλέψω και νεο θά σε κάνω.
- ΑΛΛΑΝ : Νά, νά.. πᾶρε αὐτή τήν ούρά ἀπό λαγό, νά σκουπίζεις τά ματάκια σου.
- ΠΑΦ : 'Ορίστε τό κεφάλι μου. Βγάλε τίς μύξες σου και σκουπίσε τες ~~πίσω~~ στά μαλλιά μου.
- ΑΛΛΑΝ : "Οχι, ὄχι, στά δικά μου. ~~πάρα πολλά~~
- ΠΑΦ : Στά δικά μου:
- Χειρῶν* (στόν 'Αλλαντοπῶλη)
- Τριήραρχος θά πῶ νά γίνεις σ'Ένα σαπιοκάραβο και νά ξεδέψεις ό ἕλιος νά τό φτειάζεις τόσα ὄσα θά σοῦ κόστιζε καινούργιο και μετά νά πᾶς γιά φοῦντο.
- Κι ὄλα τά κόλπα θά μηχανευτῶ ἰστία σάπια νά σοῦ δώσουν.
- ΑΛΛΑΝ : Βρέ, άντράκι, πᾶψε νά παφλάξεις και νά παραβράξεις. Τή φωτιά σου θά στή λιγοστεψῶ και τίς φοβέρες σου θά στις κουρέψω.
- ΠΑΦ : θά σε φλομάσω στη φορολογία. θά πῶ ἀμέσως νά σε γράφουνε μές στῶν πλουσίων τά βιβλία.

947 ΑΛΛΑΝ : 'Εγώ άπαξιῶ νά σ'άπεικίησω. 'Αλλά μέ μία εύχη θά σ'άπαντήσω.
Νά ἔχεις τό τηγάνι σου γεμάτο καλαμάρια
'κι ὅπως εἶς' ἔτοιμος στή Πύθια πρόταση νά κάνεις
γιά τούς Κιλήσιους
καί νά κερδίσεις ἕνα τάλαντο ἂν τό πετύχεις
ἐκεῖ, λοιπόν, πού βιάζεσαι νά φᾶς τά καλαμάρια
ἀλλά καί γρήγορα νά πᾶς στή συνεδρίαση
τσούπ, νά σοῦρθει κάποιος γιά νά σέ φωνάξει
κι ἐσύ, πού ἀπ'τή μία θά θῆές τό τάλαντο νά τό σουφρώσεις
κι ἀπ'τήν ἄλλη μέ καλαμάρια πᾶ τό στόμα νά μπουκώσεις
μές στή πολύ βιασύνη νά... πνιγεῖς.

ΧΘΡΟΣ : Μπράβο σου, μάτόν Δία καί τή Δήμητρα καί τόν 'Απόλλωνα.

ΔΗΜΟΣ : Κι ἐγώ μαζί σου... Μά καί σ' ὄλα του εἶναι καλός καί τίμιος
πολίτης, τέτοιος πού ποτέ μέχρι σήμερα δέν ἔχει φανεῖ στή
φωροκώσταινα. 'Εσύ, βρέ, Παφλαγόνα, πού φωνάζεις καί τσιρίζεις
ὅτι μ'ἀγαπᾶς μ' ἔκανες μέ τό γούδοχέρι. "Αντε μπρός, δός μου
τό δαχτυλίδι πίσω, γιὰτι σέ παῶ ἀπό ἐπίτροπο.

ΠΑΦ : Καλά... Πᾶρτο... 'Αλλά, νά ξέρεις πώς ἂν μέ πάψεις ἀπό ἐπίτροπό
σου, θᾶρθει ἄλλος πιό ἄτιμος καί πιό καληάνθρωπος ἀφ' ἐμένα.

ΔΗΜΟΣ : Σάμπως μοῦ φαίνεται πώς αὐτό ἐδῶ τό δαχτυλίδι, δέν εἶναι τό
δικό μου... Ἐάν κάτι ἄλλο νά δείχνει τό σημάδι. "Ἡ μήπως
δέν καλοβλέπω;

ΑΛΛΑΝ : Γιά νά δῶ... Ποιό ἦταν τό σημάδι σου;

ΔΗΜΟΣ : Εὐγχι βωδινό, φημένο μέσα σέ φύλλο συκιάς.

ΑΛΛΑΝ : "Α, μπᾶ, δέν εἶν' αὐτό.

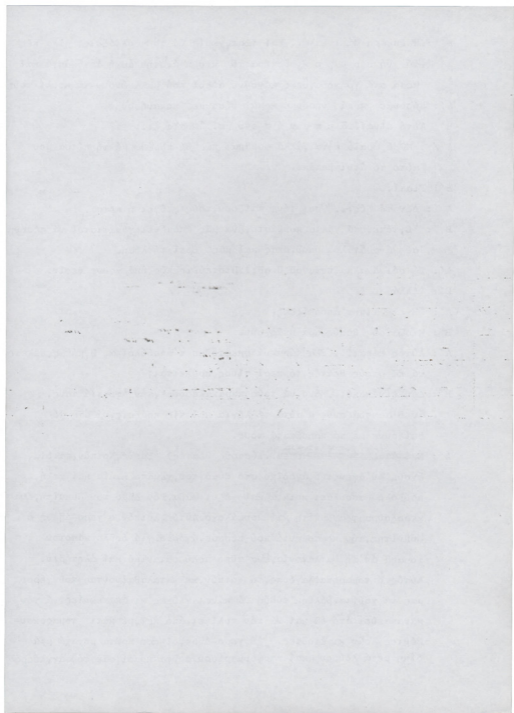
ΔΗΜΟΣ : Δέν εἶναι τό φύλλο;.. Τότε τ'εἶναι;

ΑΛΛΑΝ : "Ενας γλάρος πού βγάζει λόγο πάνω σ' ἕνα βράχο.

ΔΗΜΟΣ : 'Αλλοῖμονό μου ὁ φουκαρᾶς.

ΑΛΛΑΝ : Τί τρέχει;

ΔΗΜΟΣ : Πᾶρ' ἀπό δῶ... Δέν εἶναι τό δικό μου δαχτυλίδι, εἶναι τοῦ
Κλεάνθμου, τῆς ἀδερφῆς. "Ἐλα δῶ... νά, πᾶρε αὐτό ἐδῶ καί στό
ἐξῆς θά εἶσαι σύ ὁ ἐπίτροπός μου.

910

ΠΑΦ : Μή?... "Οχι, άφεντικ6, σου φυλάξω μιά σέ παρακαλώ, μή τ6ν κάνεις
αυτό άκόμα, πριν άκούσεις τι λέν για σένα οι χρησιμοι μου.

ΑΛΛΑΝ : "Έχω κι εγώ χρησιμ6ς.

ΠΑΦ : "Αν αὐτ6νε τ6ν πιστέφεις, θά γίνεις σάν τσουβάλι.

ΑΛΛΑΝ : Κι αν π6ς μ'αὐτ6νε δ6 , θά σου τά ξυρίσουε.

ΠΑΦ : Οι χρησιμοι μου λένε καθαρά π6ς κυριαρχ6ς θά γίνεις σ'δλη
τὴν οίκουμένη, στεφανωμένος με φύλλα ροδι6ς.

ΑΛΛΑΝ : Κι οι δικ6ι μου πάλι λένε π6ς φορ6ντας πλουμιστὴ πορφύρα
καί στεφάνι, πάνω σε κατάχρυσο ἄρμα θά καταδιώξεις τὴν
κυρά Σμικύθη καί τ6ν κύριό της.

ΔΗΜΟΣ : "Αντε, λοιπόν, πήγαινε φέρτους για νά τ6ς άκούσει κι αὐτ6ς.

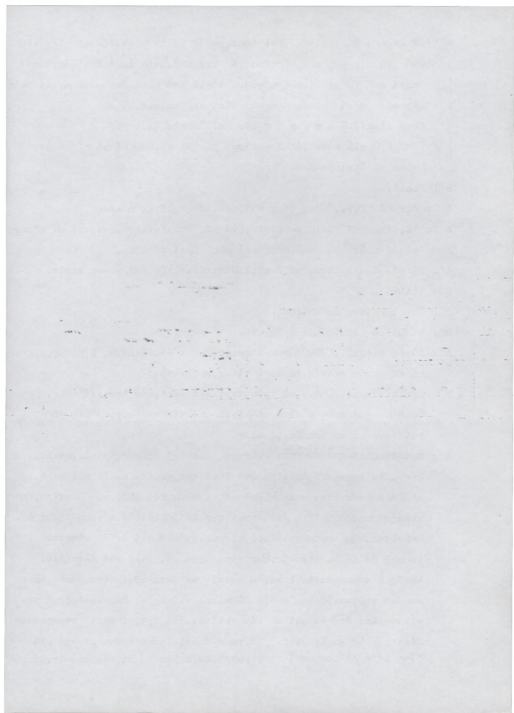
ΑΛΛΑΝ : ~~αὐτ6ς αὐτ6ς αὐτ6ς~~ Φίνα!

ΔΗΜΟΣ : Πήγαινε κι εσ6 βρέ.

ΠΑΦ : Νά.. π6ω.

ΑΛΛΑΝ : Π6ω κι ελδγου μου, γιατί, μ6 τ6ν Δία, δέ με μποδίζει τίποτα.

ΧΟΡΟΣ : Τί γλυκό πού θά εἶναι
για τ6ς τωριν6ς μα'κι αὐτ6ς πού αὐριο βαρθοῦνε
τ6 ροδοχάραμα τὴς μέρας πού θά χαθεἶ ὁ Κλέωνας.
Κι ἄς δικουσα κάποια γερόντια νά λέν
στῶν δικῶν τά διαλλεἶματα, γνώμη αντίθετη
π6ς, αν λέει, δέν γιν6ταν ὁ Κλέωνας
μές στὴ πόλη τρανδ6
θά μῆς λείπανε δυ6 πολύτιμα σκεῆθι:
τ6 φουδοχέρι κι ἡ ξυλοκουτάλα.
'Αλλ'αὐτ6 πού θαυμάζω στ6ν Κλέωνα εγώ
εἶναι ἡ γουρουνίσαι ἀνατροφή του.
~~αὐτ6ς αὐτ6ς~~ Δνε γι αὐτ6ν τά παιδι6, πού σπουδ6σαν μαζι του,
π6ς, στὴ λύρα τσῶ πάνω, μι6 μοναχά ἄρμονια
ἤξερε νά παίζει: τὴν Δωρικὴ.
94) Κι ἄλλη καμμιά δέν ἤθελε νά μάθει.

994

Κι όταν μιά μέρα ὁ δάσκαλό του ὀργιστῆ
 τὸν ἐδίωξε κι εἶπε: "αὐτὸ τὸ παιδί, δέν μπορεῖ νά μάθει
 παρὰ μιά μοναχὰ ἄρμονια: τὴν Δωροδοκία."

ΠΑΦ : 'Ὀρίστε, κῦρτα!..Καὶ δέν τοὺς ἔφερα κι ὄλους.

ΑΛΛΑΝ : 'Αμάν, θά χεστῶ!..Καὶ δέν τοὺς φέρνω κι ὄλους.

ΔΗΜΟΣ : Τ' εἶν' αὐτά;

ΠΑΦ : Χρησιμοί.

ΔΗΜΟΣ : "Ὀλοι;

ΠΑΦ : Θαυμάζεις, ἔ, θαυμάζεις;..Καὶ ποῦσαι ἀκόμα!.."Ἐνα σεντοῦκι
 γεμᾶτο ἔχω.

ΑΛΛΑΝ : 'Εγὼ 'χω φῖσκα τὸ πατᾶρι καὶ δυὸ ἀποθηκῆς.

ΔΗΜΟΣ : Γιὰ νά δῶ, γιὰ νά δῶ...Τίνος χρησιμολόγου εἶναι;

ΠΑΦ : Οἱ δικοί μου εἶναι τοῦ Βάκη.

ΔΗΜΟΣ : Κι Οἱ δικοί σου;

ΑΛΛΑΝ : 'Εμένα εἶναι τοῦ...Γιάννη, τοῦ μεγάλυτροῦ ἀδελφοῦ τοῦ Βάκη.

ΔΗΜΟΣ : Καὶ πᾶπῶς γιὰ ποῖο πρᾶγμα μιλάνε;

ΠΑΦ : Γιὰ τὴν 'Αθήνα, γιὰ τὴν Πόλο, γιὰ σένα, γιὰ μένα...γιὰ ὄλα
 γενικῶς τὰ πράγματα.

ΔΗΜΟΣ : Κι Οἱ δικοί σου;

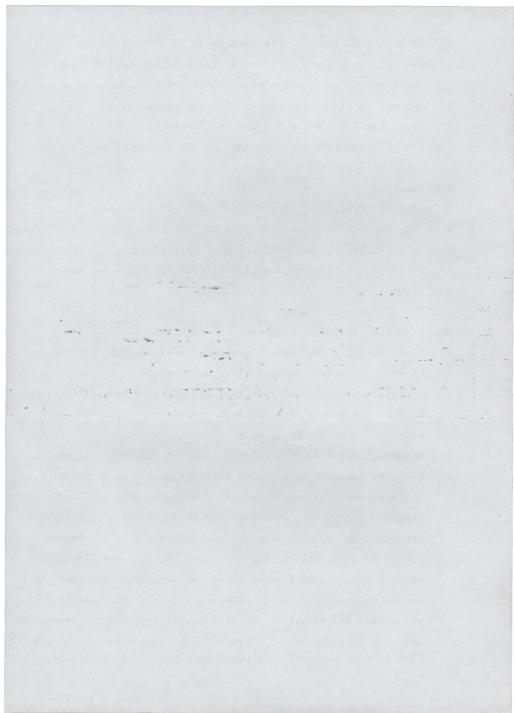
ΑΛΛΑΝ : Γιὰ τὴν 'Αθήνα, γιὰ τρεῖς φακές, γιὰ τοὺς Λακεδαιμόνιους, γιὰ
 τὰ καινούργια σκουμπριά, γιὰ ὄσους κλέβουνε πτὴν ἀγορά τ'
 ἄλεῦρι, μὲ ζύγκιο τὸ ζύγι, γιὰ σένα, γιὰ μένα...κι ἄστον αὐτόνε
 νά σαγκῶνει τὴ φωλὴ του.

ΔΗΜΟΣ : "Ἄντε, μπρὸς...ἐτοιμαστεῖτε νά μοῦ τοὺς διαβλάσετε...Καὶ
 ποῦστε: ἀπ' αὐτοὺς ποῦ μ' ἀφοροῦν, θέλω νά μοῦ διαβᾶστε μοναχὸ
 αὐτοῦσ ποῦ θά μ' εὐχαριστήσουν. Νά, ὅπως ἐκείνουε ποῦ λέει:
 "ὄαν ἄετὸς μέσα στά σύννεφα" θά γίνω.

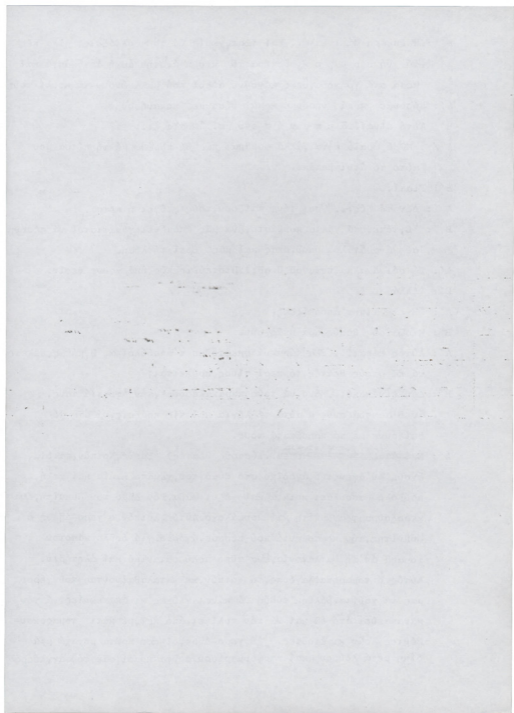
1013

* TI FAKES AND SA BINA

- 1011 ΠΑΦ : "Ακουσε,λοιπόν και ὥσε βάση σ'αὐτά που θά διαβάσω.
"Πρόσεξε,γιυιέ του 'Ερεχθέα,τόν δρόμο που σου δείχνουν οἱ
χρησιμοι,που ὁ 'Απόλλωνας ἔβγαλε για σένα,μέσ'ἀπ'τ'ἄδουτα και
μέσ'ἀπό τὰ τιμημένα τρίποδα του ἱεροῦ.
Σέ προστάζει νά φυλάξ τόν ἱερό τόν σκύλο μέ τ'ἀτσαλένια
δόντια,που μέ στόμα ἀνοιχτό σέ σένα δίπλα στέκεται κι ἄλυ-
χτώντας φοβερά σέ προστατεύει και σου κάνει καλό.
"Ἄν αὐτό δέν κάνεις,ὁ σκύλος θά χαθεῖ.Γιατί πολλές καλιακοῦ-
δες κρώζουνε μέ μίσος ἐναντίον του.
- ΔΗΜΟΣ : Μά τήν Δήμητρα,δέν πιάνω λέξη ἀπ'δ,τι λέει.Τί στό καλό
σημαίνει αὐτός ὁ 'Ερεχθέας,οἱ καλιακοῦδες και τό σκυλί;
- ΠΑΦ : 'Εγώ 'μαι τό σκυλί.Μπροστά σου δέ γανγίζω ὄλη τήν ὥρα;..
Και σου παραγγέλνει ὁ Φοῖβος,νά προσέχεις τό σκυλί.
- ΑΛΛΑΝ : Δέ λέει αὐτό ὁ χρησμός... 'Αλλά πᾶς αὐτός ὁ σκύλος,σου ντρέω
κρυφά τίς προφητείες,ὅπως τό πηγούρι.Μόνο ὁ δικός μου ὁ
χρησμός,μιλάει σωστά γι αὐτόν τόν σκύλο.
- ΔΗΜΟΣ : Λέγε λοιπόν... Μόν'στάσου πρῶτα νά πάρω καμμιά πέτρα,μπιάς
και μοῦ δαγκώσει τό πουσί μου αὐτός ὁ σκύλος που θά πεῖς.
- ΑΛΛΑΝ : " Πρόσεξε,γιυιέ του 'Ερεχθέα,τόν σκύλο τόν κέρβερο,τόν
ἀνθρωποέμπορο,που κουνάει τήν οὐρά του,ὅταν ἐσύ δειπνᾷς
και παραφυλάει μία στιγμή ἄλλου νά χᾶσκεις για νά χάσει
τό φῶμί σου.
Και ὕπουλα,σάν σκύλος,θά μεῖ στό μαγερεῖό τή νύχτα και
θά γλείφει τίς πιατέλες και τὰ ...νησιά..
- ΔΗΜΟΣ : Μά τόν Ποσειδῶνα,τά λές καλύτερα ἐσύ ,βρέ Γλάνη.
- ΠΑΦ : Φίλε μου,ἄφημε,ἔκουσε πρῶτα αὐτό κι ὕστερα κρίνε.
" Γυναίκα θά γεννήσει λιοντάρι στήν ἱερή 'Ἀθήνα που ,για
χάρη τοῦ δήμου,θά πολεμήσει ἐνάντια σέ πλῆθος κουνουπιῶν,
σά νά ἦτανε ὁ δήμος τό κουτάβι του.Γιά νά προστατέψεις τό
λιοντάρι ἐσύ,χτίσε τείχη ζόλινα μέ πύργους σιδερένους.."
Ἐρεεις τί σημαίνει αὐτό;
- 1011

- 100 ΔΗΜΟΣ : "Όχι,μά τόν 'Απόλλωνα.
 ΠΑΦ : 'Ο θεός στό λέει καθαρά πώς πρέπει νά μέ προστατέφεις.
 'Εγώ εΐμαι γιά σένα,άντι γιά τό λιουτάρι.
 ΔΗΜΟΣ : Μπά...μουγινες κι 'Αντιλιουτάρι τώρα;..Βρέ,πώς μου ζέφυγε;..
 ΑΛΛΑΝ : Πούσαι,κυρ-άημε... 'Απ'τόν χρησμό δέ σου ζηγάει Ένα πράγμα..
 έπιτηδες,ξ;..Πώς μέσα σ'αυτά τά ζόλινα και σιδερένια τειχη,
 ό 'Απόλλωνας σε προσταζει νά φυλάς αύτόν έδω.
 ΔΗΜΟΣ : Δηλαδή,και πώς τό λέει αύτό ό θεός;
 ΑΛΛΑΝ : Πώς;..Στόν φάλαγγα σου λέει νά τόν δέσεις,πού εΐναι ξυλο
 μέ πέντε τρυπες.
 ΔΗΜΟΣ : Σά νά μου φαίνεται πώς κάπως έτσι θά γίνει ή προφητεία.
 ΠΑΦ : Νή τόν πιστεύεις;..
 "Κουρούνες κρώζουν πάνωθέ σου,γεμάτες ζήλεια φθονερή,
 άλλα τό γεράκι ν'άγαπας έσύ.Αυτό σουφερε δεμένα τά Σπαρτια-
 τικά κοράκια,κράτα το αύτό καλά στό νοΐη σου."
 ΑΛΛΑΝ : Βέβαια;..Τόκανε αύτό τό τόλημα ό Παφλαγόνας,άλλα πύφλα
 στό μεθύσι;..'Ε,μωρε Κεκροπίδι σκατόφυχε,τόχεις γιά μεγάλο
 κατόρθωμα,ξ;..'Αμ,βρέ κατομοίρη μου,αλόμη και μία γυναίκα
 μπορεί νά κουβαλήσει βάρος,άν τής τό φορτώσει ό έντρας της.
 'Αλλά,στή μάχη,νά τής πάει...Στή μάχη τήνε πιάνει τσίρλα.
 ΠΑΦ : : Βρέ,άκου αύτό πού λέει ό χρησμός:" 'Η Πύλος μπρός από τήν
 Πύλο...μπροστά από τήν Πύλο,εΐναι ή Πύλος.."
 ΔΗΜΟΣ : Τί σημαίνει αύτό "μπροστά από τήν Πύλο..";
 ΑΛΛΑΝ : Τίς πύλινες σκάφες,λέει,πώς θά πάρει απ'τό λουτρό.
 ΔΗΜΟΣ : Τί;..Και θά μείνω έλουτο ς σήμερα;
 ΑΛΛΑΝ : Αφού μάς πήρε αύτός τίς κάφες;..'Ακου όμως τώρα έτοϋτον τόν
 χρησμό,πού μιλάει γιά τό ναυτικό μας...Δώσε βάση,ξ;..
 ΔΗΜΟΣ : Εΐμ'όλος αντίά... 'Αλλά,πρώτα διαβάσε μου,πώς θά πλερωθεΐ
 101 στά ναυτάκια μου ό μισθός.

1067

ΑΛΛΑΝ : " Γυιέ τοῦ Αἰγέα,φυλάξου ἀπό τή σκυλαλεποῦ,μή σέ γελάσει.
Εἶναι ὕπουλη,μέ πδδια γρήγορα,γεμάτη πανουργία καί...μέσα
σ'ὄλα." Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αὐτό;

ΔΗΜΟΣ : Ἡ σκυλαλεποῦ εἶναι ὁ Φιλδοστρατος ὁ πόρνος.

ΑΛΛΑΝ :.Δέ λέει αὐτό...Τά γρήγορα καράβια εἶναι πού αὐτός ἐδβ ἀπὸ
συνέχεια σοῦ ζητάει,γιά νά πάει νά μαζέψει τίς εισφορές ἀπ'
τούς συμμάχους...Αὐτά,λέει ὁ Ἄπολλωνας,μή τοῦ τά δίνεις.

ΔΗΜΟΣ : Καλά,καί πῶς ἡ σκυλαλεποῦ σημαίνει τό καράβι;

ΑΛΛΑΝ : Πῶς;.Γιατί τό καράβι τρέχει γρήγορα ὅσο καί τό σκυλί.

ΔΗΜΟΣ : Καί πῶς στό κυλί προστέθηκε κι ἡ ἄλεποῦ;

ΑΛΛΑΝ : Μέ τίς ἄλεποῦδες ἔννοεῖ τούς ναῦτες,πού χυμᾶνε στά χωράφια
καί τρῶνε τά σταφύλια.

ΔΗΜΟΣ : Πάει καλά...Καί πούναι ὁ μισθός αὐτῶν τῶν ἄλεποῦδων;

ΑΛΛΑΝ : Ἐγώ θά τοῦς τόν δώσω καί μάλιστα μέσα σέ μέρες τρεῖς.
"Ἄλλ'ἔκουσε τώρα κι αὐτόνα τόν χρησμό πού ὁ Ἄπολλωνας
ἔβγαλε γιά σένα:" Τήν Κυλλήνη,λέει,νά προσέχεις,μή σέ
ξεγελάσει."

ΔΗΜΟΣ : Ποιά Κυλλήνη;

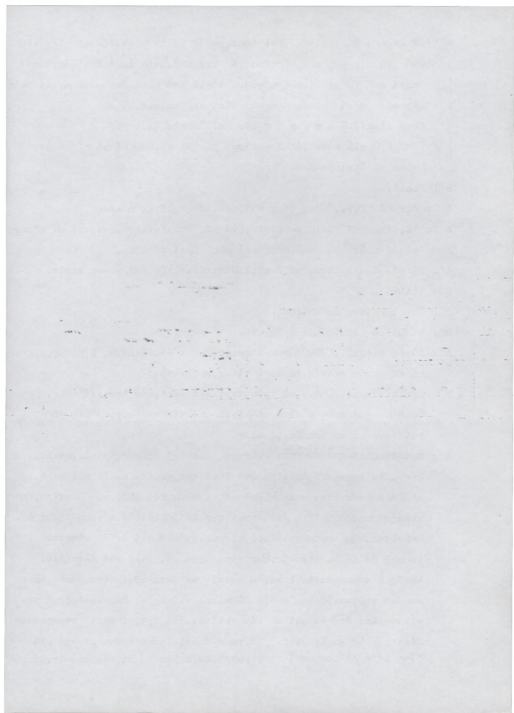
ΑΛΛΑΝ : Λύτουνου τή χούφτα,τήνε λέει Κυλλήνη καί πολύ σωστά.
Δέ λέει ὅλη τήν ὥρα "ἀσήμωσε στό κοῖλο τοῦ χεριοῦ";

ΠΑΦ : Δέν τόν ζητάει ~~κατά~~ κατά πῶς πρέπει...Μέ τήν Κυλλήνη ὁ
Ἄπολλωνας ὑπονοεῖ τό χέρι τοῦ Διοκείθη -πού εἶναι παράλυτο
κι ὄλο ἔτσι στέκεται.
Ἄλλά τώρα,ἔνοιξε τ'αὐτιά σου κι ἔκουσε τόν φερωτό χρησμό
πού σοῦχω.."Ἄετός,λέει,θά γίνεις καί θά βασιλέψεις σ'ὄλακνερ
τή γῆ."

ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ κι ἐγώ'.."Ὅχι μοναχά στή γῆ ,ἀλλά καί στή θάλασσα
τήν ἐρυθρά θά βασιλέψεις καί θά ~~ἡκουή~~ φτάσεις νά δικά
σεις μέχρι τά Ἐκβάτανα τοῦ Πέρση,γλύφοντας ἀμυρᾶ μπισκότα.

ΠΑΦ : Εἶδα ὅμως ὄνειρο ἐγώ'..Τήν Ἀθηνα τήν ἴδια πού ἔχυνε ἀπό
μιά στάμνα πάνω στό δῆμο,πλοῦτο καί ὕγεια.

1061

109α ΑΛΛΑΝ : 'Αμ' ἐγώ τί εἶβα!.. Τήν 'Αθηναίαν τήν ἴδια καί στόμ' ἕμο κοικου-
βάγια, ποῦθβαινε ἀπ' τήν 'Ακρόπολη κι ἔχυνε ἀπό μιά στάμνα,
ἀμβροσία στό δικό σου τό κεφάλι καί σκορδαλιά στή κεφαλα
αὐτουνοῦ.

ΔΗΜΟΣ : Μπρέ, μπρέ... Οὐδέεις σοφώτερος τοῦ Γλάνιδος!.. Βρέ, μπράβο, Γλάνη!

ΕΕΕΕΕΕΕΕ Λοικόν, ἀπό δῶ καί πέρα σοῦ ἀναθέτω τό γεροντοκομησμά μου
καί τήν ἐκ νέου γεροντοδιαπαιδαγωγώσή μου.

ΠΑΦ : "Οχι!.. Μή, σέ ἱκετεύω!.. Περιμενε μιά στάλα!.. Κάθε μέρα ἐγώ
κριθάρικι θά σοῦ βρισκω καί τό βίδος σου θά φροντίζω!

ΔΗΜΟΣ : Μή μοῦ μιλάς γιά τά κριθάρια, βρέ!.. Λίγες φορές μ' ἔχετε
γελάσει ἐλόγου σου κι ὁ ταμίας σου ὁ θεοφάνης;

ΠΑΦ : Μά τώρα θά σ' ἐφοδιάζω μέ κριθάρι ἀλεσμένο!.. 'Αἰηθραῖά

ΑΛΛΑΝ : Πές ἀλευρι.

ΠΑΦ : Μέ ἀλευρι!

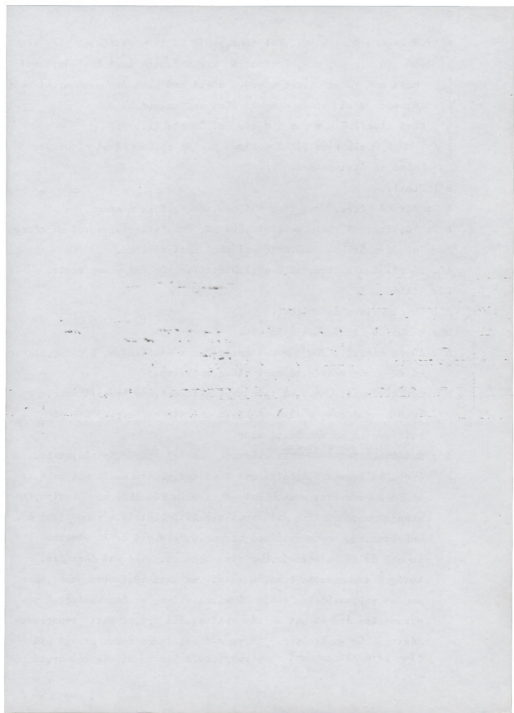
ΑΛΛΑΝ : Κι ἐγώ φωμάκια θά σοῦ δίνω καλοζυμωμένα, μαζί μέ ἄλλα φαγη-
τούλια καλοφημένα!.. 'Εσύ μοναχά θά κάθου καί θά τρῶς!

ΔΗΜΟΣ : Λοικόν, κάντε ὅ, τι εἶναι νά κάνετε καί γρήγορα κι ἐγώ, π'
σ' ὅποιον ἀπ' τοῦς δυό σας μέ περιποιηθεῖ τό πιό πολύ καί πιό
καλά, σ' αὐτόν θά δώσω νά κρατάει τά ἡνία τῆς πύνας. (τοῦ δήμου)

ΠΑΦ : Πρῶτος τρέχω!

ΑΛΛΑΝ : Τί μᾶς λές!.. 'Εγώ προτρέχω!

ΧΟΡΟΣ : ὦ, δῆμε, μεγάλη ἔχεις δύναμη
κι ὄλοι οἱ ἄνθρωπο ἠήνησαν τύρανο σέ τρέμουν.
"Ὅμως εὐκολα πού παρασέρνεσαι
καί πῶσα εὐκολα ἀφήνεις νά σ' ἐξαπατοῦν
κάνοντάς σου χάδια πού σ' ἄρῆσουν.
Καί πάντα στέκεσαι σάν χάχας
μπρός σ' αὐτούς πού ρητορεύουν.
Τά μυαλά σου εἶναι δῶ, μά καί δέν εἶναι
πέρα ταξιδεῦουν.

1121

ΔΗΜΟΣ : 'Αχαχοῦχα'...Κουκουῦτσι μυαλό δέν θάχετε
 κάτω ἀπ'τά μαλλιά σας
 ἔν μέ νομίζετε χαζό.
 Ξεπίτηδες κάνω τό βλάνα.
 Μ'ἀρέσει νά βολεύω τό καθημερινό μου
 τρέφοντας, ἔν γνώσει μου, ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλλα
 ἕναν κλέφτη, γιά προστάτη καί φρουρό μου.
 Κι ὅταν πιά φουσκώσει γιά καλά ἀπ'τό φαί
 τόν ταρακουνάω, τόν χτυπάω πά στή γῆ.

ΧΟΡΟΣ : "Αν, ὅπως λές, ἀπό Ξυπνάδα κάνεις ὅλ'αὐτά
 καί ξεπίτηδες τοὺς τρέφεις μέσ στή πνύκα
 σάν δημόσια σφαχτά
 τότε μπράβο κι ἐνεργεῖς πολύ σωστά.
 Γιατί, σάν ἔρθει μιὰ στιγμή
 πού τίποτα δέν θάχεις γιά νά φᾶς
 τόν πιό θρεμένο ἀπ'αὐτούς, τόν θυσιάξεις καί δειπνᾶς.

ΔΗΜΟΣ : "Ὅχι, νά, μοῦ πεῖτε, δέν τοὺς ξεγελάω ἔξυπνα αὐτούς
 πού θέλουν νά πιστεύουνε πῶς μέ ἐξαπατοῦνι
 Κάθε φορά πού μέ ληστούουνε, κάνω πῶς δέ βλέπω
 ἔν καί τοὺς παρατηρῶ καί πάντα ἐπιβλέπω.
 Καί μετὰ τοὺς κάνω τὰ κλεμμένα ὅλα νά τὰ χάσουν
 ἀφοῦ τοὺς πᾶσω στὸ λαιμό τῆ κλέφτη καί ξεράσουν.

(Ἐρχονται Παφλαγθνας καί 'Αλλαντοπώλης.)

ΠΑΦ : Βρέ, οὐστ ἀπὸ δῶ... ~~ἔν τὸν ἄλλαντοπώλη~~ Ἄπιγε ρί!

ΑΛΛΑΝ : 'Εσύ ~~ἔν τὸν ἄλλαντοπώλη~~... πρῶστυχε!

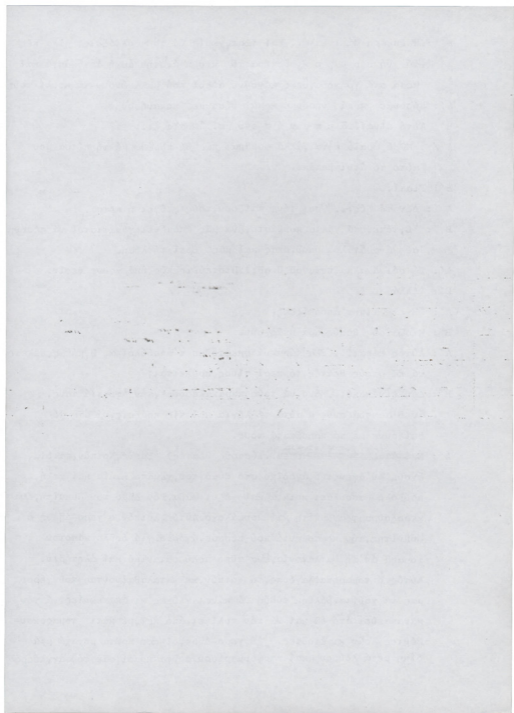
ΠΑΦ : Δῆμε μου, ἐγὼ 'μαι ἐντάξει... ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλλα
 ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλλα ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἔπιθυμῶ νά σέ εὐχαριστήσω, προστοι-
 μασμένος στήν ἐντέλεια, λές κι εἶμαι δῶ ἀπὸ πολύ νωρίς.

ΑΛΛΑΝ : Χά'. Κι ἐγὼ 'μαι δῶ δέκα φορές νωρίτερα, δωδεκανωρίτερα,
 χλιονωρίτερα, νωρι-νωρι-νωρίτερα.

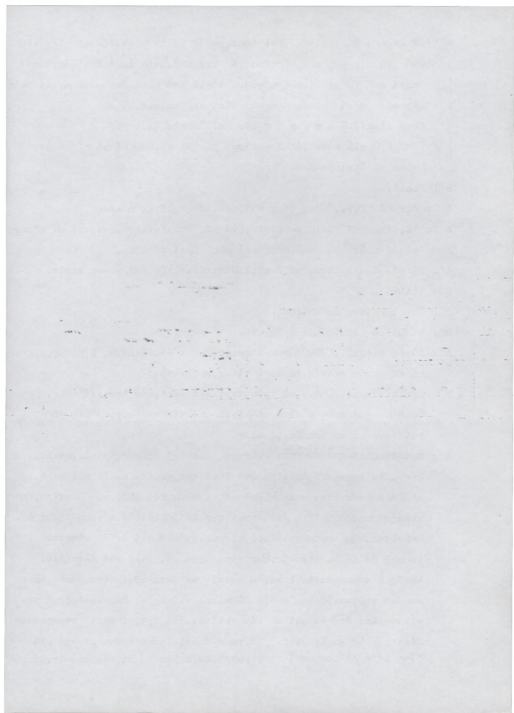
1125

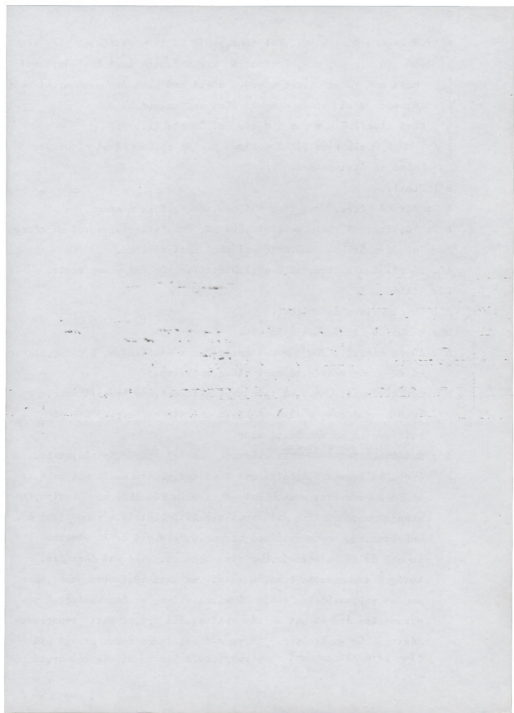
W Anne and Peggy
Eyes Misses

- 1156 ΔΗΜΟΣ : Κι ἐγὼ σῶς περιμένω τρεῖς μυριονοῦντάρια καὶ σᾶς σιχαίνομαι προκαλιονοῦν-νοῦν-νοῦντάρια.
- ΑΛΛΑΝ : Λοιπὸν, ξέρεις τί πρέπει νά κένεις τώρα;
- ΔΗΜΟΣ : Ἄν μοῦ τό πεῖς, θά τό μάθω.
- ΑΛΛΑΝ : Λοιπὸν... θά μᾶς βάλλεις στή γραμμή... στήν ἀφετηρία, γιά νά παραβοῦμε δίκαια κι ἰσότημα, ποῖος θά σοῦ προσφέρει τά περισσότερα.
- ΔΗΜΟΣ : Ἐντάξει... λάβετε θέσεις.
- ΑΛΚΑΝ-ΠΑΦ : Νᾶμαστε... (Ἔτοιμοι!)
- ΔΗΜΟΣ : Ἐμπρός, μάρις.
- ΑΛΛΑΝ : Τρικλοποδιές ἀπαγορεύονται...
- ΔΗΜΟΣ : Ἐ, λοιπὸν, σήμερα ἢ πολὺ θά εὐτυχίσω μ' αὐτοὺς ἐδῶ πού μέ λατρεύουν ἢ, μά τὸν Δία, θά πρέπει νάμαι μαγακόντης.
- ΠΑΦ : Βλέπεις;.. Πρῶτος ἐγὼ σοῦ φέρνω ἕνα καθισματάκι!.
- ΑΛΛΑΝ : Ἀλλά ὄχι τραπεζάκι... Στὸ φέρνω γὼ πρωτύτερος.
- ΠΑΦ : Κύττα!.. Σοῦ φέρνω τοῦτο τὸ φωμάκι, ζυμωμένο ἀπὸ τῆς Πύλου
μας τό πριθαράκι!
- ΑΛΛΑΝ : Σοῦ φέρνω ἄλλο!.. Φωμένιες κουτάλες, στή σοῦπα νά βουτᾶς
φτειγαμένες ἀπ' τὸ ἄλεφάντινο χεράκι τῆς θεᾶς.
- ΔΗΜΟΣ : Ὡ, σε βάζω θεᾶ μας, τί δαχτυλάρα πού τὴν ἔχεις!
- ΠΑΦ : Κύττα, κύττα... Χυλὸς ἀπὸ μπιζέλια, πῶχει τό χρῶμα ἄμορφο
κι ἀπίθανη τῆ γεύση!.. Ἡ Ἴδια ἢ Παλλάδα ἢ Πυλαιμάχα τότε
χτύπησε!
- ΑΛΛΑΝ : (ἔχει μιὰ χύτρα καὶ τῆ σηκώνει πάνω ἀπὸ τὸν Δῆμο.)
Ὡ, δῆμε, ἢ θεᾶ μας ἀγρυπνᾷ γιά σένα ὀλοφάνερα.
Νά, τώρα, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου κρατᾷει
μιὰ χύτρα μέ ζουμί γεμάτη.
- ΔΗΜΟΣ : Καὶ τί θαρεῖς, πῶς θά κατοικιδιτανε ἀκόμη αὐτὴ ἢ πόλη
ἂν ἢ θεᾶ δὲν εἶχε φανερά πάνω ἀπὸ μᾶς τῆ χύτρα της;
- 1177 ΠΑΦ : Τοῦ το τό παστὸ σοῦ στέλνει ἢ θεᾶ ἢ Στρατοφόβα.

- 1135 ΑΛΛΑΝ : 'Η κόρη τοῦ πατέρα μας σοῦ στέλνει κρέας βραστό, συκωταριά
γαρδοῦμα καί κομμάτι ἀπό κοιλιά.
- ΔΗΜΟΣ : Κι ἔκανε πολὺ καλά... Τά στέλνει σάν ἀντάλλαγμα τοῦ πέπλου
ποῦ τῆς βάζουμε στήν ἔορτή τῆς.
- ΠΑΦ : 'Η θεά ἡ Γοργολόφα σοῦ παραγγέλλει αὐτό τό μακρουλό νά
φᾶς φωμάκι - γιά νά τραβοῦν οἱ κωπηλάτες μας μέ δύναμη...
κουπάκι.
- ΑΛΛΑΝ : Νά, πᾶρε κι αὐτά.
- ΔΗΜΟΣ : Καί τί θά τά κᾶνω ὅλα τοῦτα τά ἔντερα;..
- ΑΛΛΑΝ : 'Επίτηδες στά στέλνει αὐτά ἡ 'Αθηνᾶ, γιά νά γίνουν τά καρά-
βια μας... χαλκ-έντερα. Πολύ τό προστατεύει ἡ θεά τό ναυτικό
μας... (τοῦ δίνει κρασί) Ἔχε καί πίνε.. Τρία κρασί, δύο νερό.
- ΔΗΜΟΣ : (πιίνει) "Αχ, ἡδονή, ὦ Δία!.. Αὐτή ἡ ὁδὸς πρᾶσιπδόσγτρια!
- ΑΛΛΑΝ : Αὐτό τό τρία-δύο, τοῦ τῶμαθε ἡ θεά ἡ Τριτογένεια.
- ΠΑΦ : Πᾶρε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τῆ πίττα μου.
- ΑΛΛΑΝ : Πᾶρτην ὀλάκερη τῆ πίττα μου.
- ΠΑΦ : Λαγὸ ὅμως, ἔχεις νά τοῦ δώσεις; "Εἰ.. Ἐγώ 'μως ἔχω!
- ΑΛΛΑΝ : 'Αλλοῖμονό μου, ποῦ θά βρῶ ἐγὼ λαγὸ;.. Ψυχοῦλα μου, σκέφου
ντέ κάνα κολπάκι!
- ΠΑΦ : : Τόν βλέπεις, τόν βλέπεις;.. Κακομοίρη!
- ΑΛΛΑΝ : Καί τί μέ νοιάζει!.. Ἐλθω κάτι ἀποσταλμένους ποῦ ἔρχονται
γιά μένα καί μοῦ φέρνουνε σακκουῦλες μέ ἀσῆμι.
- ΠΑΦ : Ποῦ;... Ποῦ εἶναι;..
- ΑΛΛΑΝ : Τί θές ἀπὸ ἐσὺ ἀπὸ τοὺς ξένους;.. "Ασ' τόν κόσμο...
(κλέβει τόν λαγὸ) Δῆμε μου, Δημοῦλη μου, πῦττα τί λαγὸ
σοῦ φέρνω!
- ΠΑΦ : 'Αλλοὶ μου, ὁ φουκαριᾶς!.. "Ατιμα μοῦ ἀρπαξες τό πρᾶμμα μου.
- ΑΛΛΑΝ : Μά τόν Ποσειδῶνα, δηλαδή... Ρέ, κι ἐσὺ τά ἴδια δέν ἔκανες,
ὅταν ἀρπαξες τοὺς αἰχμάλωτους τῆς Πύλου, ποῦ ἄλλοι τοὺς
εἶχανε αἰχμαλωτίσει;
- 1204 ΔΗΜΟΣ : Σέ παρακαλῶ, γιά πέσμου, πῶς σοῦρθε νά τό κλέψεις;

1247

ΑΛΛΑΝ : Κάτω γρήγορα , μπαγάσα!

ΠΑΦ : "Όχι, ποτέ!.." Έχω πάνω μου χρησμό Πυθικό που λέει απόμ ποιόν μονάχα μπορώ εγώ να νικηθώ.

ΑΛΛΑΝ : Τ' όνοματάκι μου θά λέει καθαρά και ζάστερα.

ΠΑΦ : Τώρα μάλιστα θά σ' άνακρίνω, για να βρω απόδειξη, αν έχεις και ποιά σχέση με ~~πάππη μπάμπη μπάμπη μπάμπη~~ του θεού τά λόγια. Και πρώτα-πρώτα, έτσι για ναχωμε καλή άρχή, άπάντα μου σ' αυτό Σάν ήσουναι παιδί, μήπως έσπούδασες κοντά σε κάνα δάσκαλο;

ΑΛΛΑΝ : Πώς!.. Μέσα στις φησταρεές με δασκαλό μου τίς γροπιές.

ΠΑΦ : :: Πώς τ' όπες;... "Άχ, πώς με ταράζει έτούτος ό χρησμός!.. Πάει καλά... Και από γυμναστή πλ έμαθες να κάνεις;

ΑΛΛΑΝ : Νά κλέβω, να έπιορκώ και να κυττώ με θράσος.

ΠΑΦ : "Άχ, φοίβε μου έσύ, 'Απόλλωνά μου, τί μουχεις πιά γραμμένο;.. Κι όταν μιά μέρα ξγινες άντρας, ποιά τέχνη έκανες;

ΑΛΛΑΝ : Πούλαγα λουκάνικα και... μου τόν άκούμπαγαν και λιγουλάκι.

ΠΑΦ : 'Άλλοι μου, ό φουκαρής!.. Τίποτα δέν είμαι πιά!.. Πολύ μικρές έλπιδες άπομένουν... 'Απάντα τώρα και σ' αυτό: που πουλούσες τά λουκάνικά σου, στήν αγορά ή στις πύλες τής πολιτείας;

ΑΛΛΑΝ : Στις πύλες... Έκεί πουλιούνται τά λουκάνικα.

ΠΑΦ : 'Άλλοι μου!.. Έκπληρώθηκων του θεού τά λόγια. Αύτδνε δώ τό φουκαρᾶ, κυλίστε τώρα μέσα!.. (βγάζει τό στεφάνι) Στεφάνι μου έσύ, γειά σου κι αντίο, σ' άφήνω με τό ζόφι. Κάποιος άλλος θά σε πάρει και θά σ' έχει Και πιό κλέφτης από μένα δέν μπορεῖ να είν' αυτός αλλά σίγουρα πιό τυχερός.

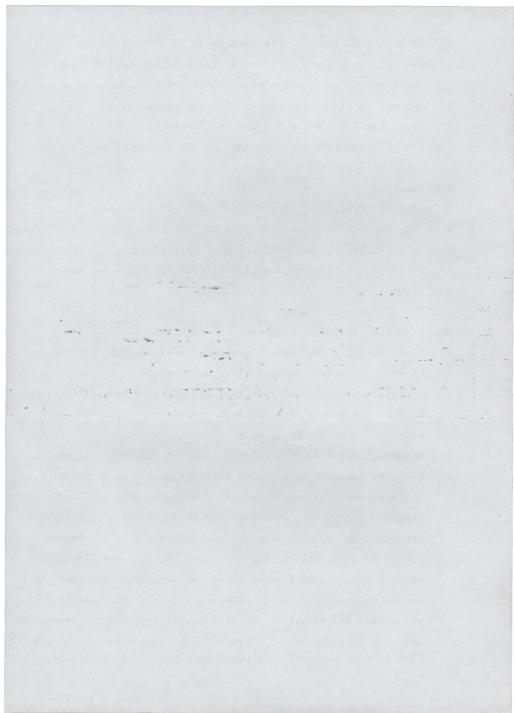
ΑΛΛΑΝ : Ώ, Δία τών 'Ελλήνων, ή νίκη αυτή είναι δική σου.

ΔΟΥΛΟΣ Α' : Χαίρε νικητή πανέμορφε!.. Όμως θυμήσου πώς από δική μου χάρη ξεγονες άντρας μεγάλος και τρανός, γι αυτό, μιά μικροϋλα χάρη σου ζητάω: να είμ' εγώ αυτός που θά σου φέγγει, θα να λέμε ό γραφιάς σου για τίς δίκες.

1257

ΔΗΜΟΣ : Κι εγώ ζητά τ' όνομά σου να μου πεῖς.

~~Από τον Αιγυπτιακό λαό.~~

1958 ΑΛΛΑΝ : 'Αγοράκριτος...Γιατί μεγάλωσα στήν αγορά και μεξ στήν
'Αγορά - κρίθηκε ή ζωή μου.

ΔΗΜΟΣ : Τόν έαυτό μου τώρα στόν 'Αγοράκριτο άφθνω
άκόμα και τόν Παφλαγώνω του τόν παραδίνω.

ΑΛΛΑΝ : Ένοια σου, κύρ-Δήμε μου κι-έγώ θά σέ φροντίζω τό πώς πρέπει,
έτσι πού θά όμολογήσεις πώς κανέναν άνθρωπο δέν συνάντησες
καλύτερό μου ,σ'αυτή έδω των χαζιοβόληδων τή πόλη.

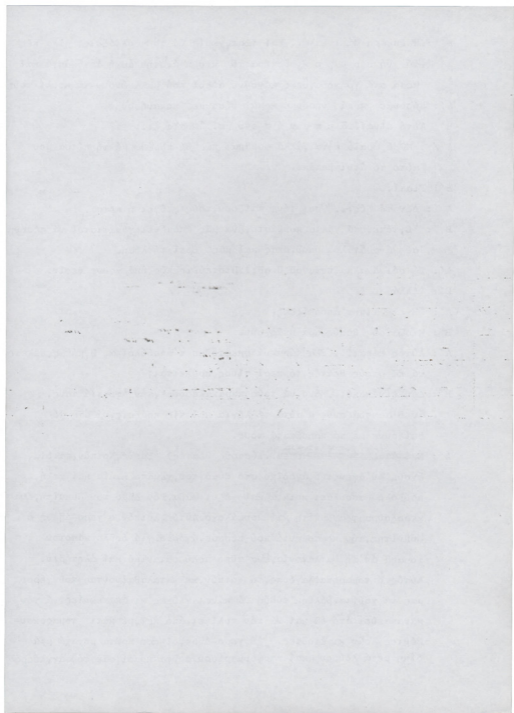
*Recitativo
Κρησίνος
Αντί*

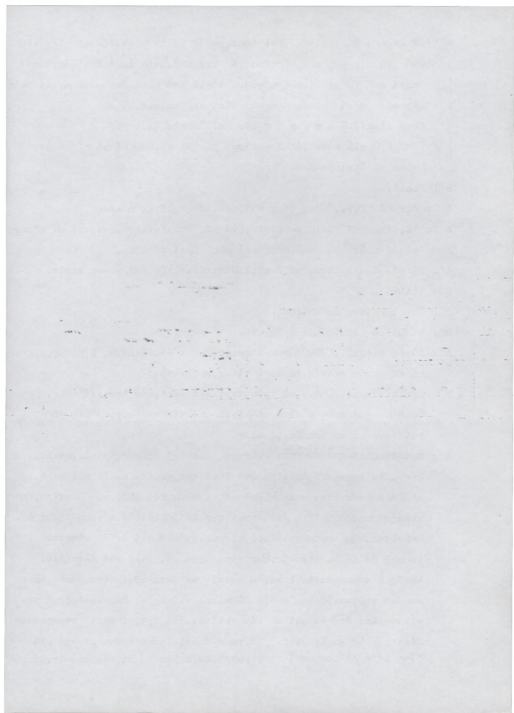
ΧΟΡΟΣ :
2

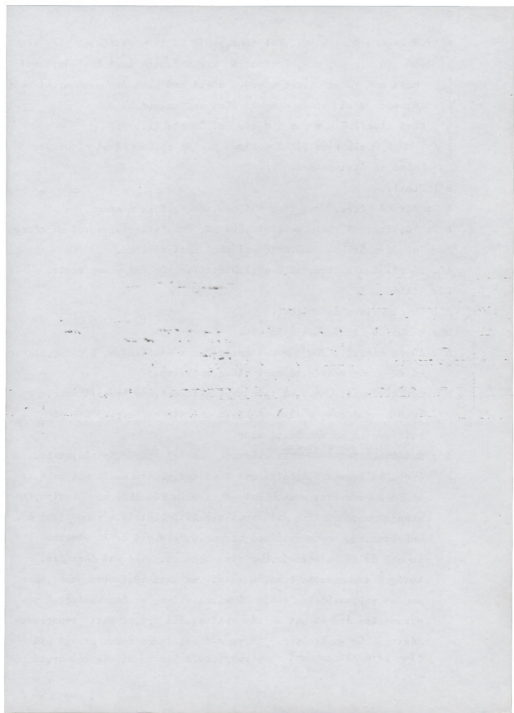
Τί πιό καλό, στήν αρχή και στο τέλος του έργου ,
άπ'τό ν'άκούει κανείς τή τραγουδι "οι καβαλλάρηδες
μέ τά γρήγορα ή τ'άλογα."
Κι ούτε λέξη για τόν λυσιστρατο.
Και του άνέστιου θούμαντη τή καρδιά, μή λυπήσει κανείς.
Πάντα πεινάει αυτός, φίλε 'Απόλλωνα,
και δάκρυα χύνοντας θερμά
τή φαρέτρα σου άγγίζει στους Άελοφούς
μήπως και πάψει νά πένεται.

3

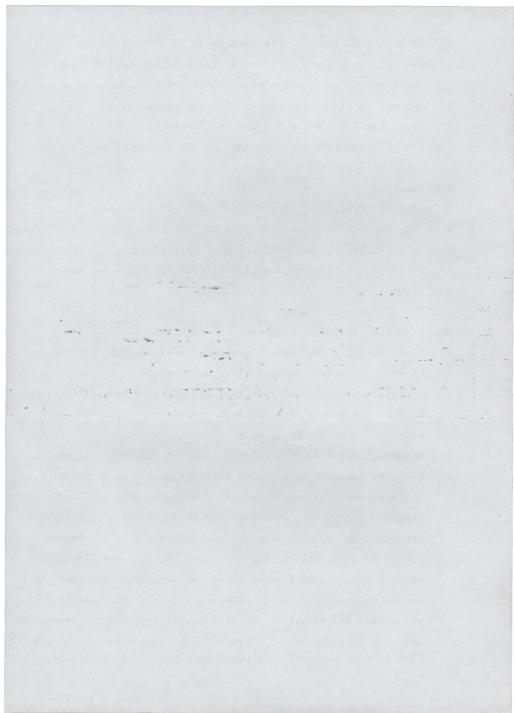
Τό νά σατιρίζεις τούς κακούς, δέν είναι πράγμα ζηλιάρικο και
φθονερό... 'Αντίθετα μάάλιστα, για όποιον σφστά συλλογάται, είναι
τιμή για τούς καλούς.
Κι αν αυτός ό άνθρωπος, πού σέ λίγο πολλά θ'άκούσει κακά νά του
λέω, ήταν σέ όλους "γνωστός σου, ποτέ δέν θ'ανάφερνα τ'όνομα φίλου.
Γιατί, δέν υπάρχει κανείς πού νά μή γνωρίζει τόν 'Αρίγνωτο,
και νά μπορεί νά ξεχωρίζει τό μαύρο άπ'τ'άσπρο ή νάχει γνώση
άρμονιας... "Όμως ό 'Αρίγνωτος έχει έναν άδελφ πού πολύ διαφέρει
άπ'αυτόν στους τρόπους... Είναι ό αίσχρος ό 'Αρισφάδης. Κι είναι
αίσχρος, έπειδή του άρέσει νά είναι.
Κι ούτε πού θάκανα ποτέ κουβέντα για δαύτονε, όσο αίσχρος κι αν
είναι, αν δέν είχ'έφευρει κάτι τίς τό φοβερό... 'Ακούστε το...
Νά πηγαίνει και νά λυμάνεται αίσχρος ήδονές μέ τή γλώσσα του...
Μάλιστα... Στίς πόρνες πηγαίνει και τούς γλείφει τό σιχαμένο του
τρίχωμα και βρωμίζει τά γένια του κι αναταράζει τίς όρμές τους.

- 1334 ΧΟΡΟΣ : Χαίρε, ὦ χαίρε, κυρίαρχε ἐσὺ τῶν Ἑλλήνων, λαέ.
Ἡ χαρὰ σου χαρὰ μας... Γιατὶ πράγματα ἄξια κάνεις τῆς
πόλης αὐτῆς καὶ τῆς Μαραθῶνιας δόξας.
- ΔΗΜΟΣ : Ἀγοράκριτε, φίλτατέ μου, καλύτερέ μου ἀπ' ὄλους τοὺς ἄντρες,
ἔλα κατὰ δῶ, δεῦρο κοντά μου.
(Πόσα καλὰ μοῦ πρόσφερες μ' αὐτὸ φήσιμο τοῦ μοῦθιανες:
- ΑΛΛΑΝ : Ἐγὼ; .. Καλέ μου ἄνθρωπε... Ἰδέα δέν ἔχεις τί ἦσουν πρὶν,
οὔτε τί ἔκανες, γι αὐτὸ καὶ μ' ἔχεις γιὰ θεό.
- ΔΗΜΟΣ : Μά γιὰ πές μου, τί ἤμουν πρὶν καὶ τί ἔκανα; .. Πέστα μου μὲ
λεπτομέρειες. //
- ΑΛΛΑΝ : Πρῶτα-πρῶτα, ὅταν κάποιοις μέσα στή βουλή σοῦ ἔλεγε:
" Δῆμε μου ἐσὺ, σ' ἀγαπῶ καὶ σέ λατρεύω καὶ γιὰ ψιὰ σένανε
φροντίζω ἐγὼ μονάχα... καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ... μὲν τις
ἐλόγου σου ἀκουγες κανέναν ν' ἀρχίζει τὸ τροπάρει, ἀμέσως
φοῦσκωνες σάν κόκορας καὶ τέντωνες τὰ κέρατά σου, σάν
χαζοελάφι.
- ΔΗΜΟΣ : Ἐγὼ;
- ΑΛΛΑΝ : Κι ὁ φίλος μας, ἀφοῦ σέ ξεγελοῦσε μὲ τὰ λόγια αὐτά, γινότανε
μετὰ καπνός.
- ΔΗΜΟΣ : Τί λές; .. Μοῦθιαναν τέτοια πράγματα κι ἐγὼ δέν ἔπαιρνα εἰδηση
- ΑΛΛΑΝ : Μά τὸν Δία, σοῦ λέω... Τ' αὐτιά σου, μιὰ ἀνοίγαν, μιὰ ἐκλειναν,
σὰ νῆσανε διμπρέλλες.
- ΔΗΜΟΣ : Τόσο, λοιπόν, ἀνόητος ἤμουν καὶ γεροξεκουτιάρης;
- ΑΛΛΑΝ : Καὶ βάλει... Ἐάν μιλοῦσανε δυὸ ρήτορες κι ὁ ἕνας ἔλεγε νά
ναυπηγήσουμε καράβια τοῦ πολέμου κι ὁ ἄλλος ἔλεγε νά σπα-
ταλήσουμε τὰ χρήματα σέ πληρωμές, ἐσὺ-σάν ἡλίθιος λαός ποῦ
ἤσουν-προτιμαγες αὐτόν ποῦ ~~μήλαρα~~ πρότεινε σπατάλες.
"Ἐ, φσσ, τί σκύβεις τὸ κεφάλι; .. Ἴσα τὸ κορμί..
- ΔΗΜΟΣ : Ντρέπομαι καὶ κοκκινίζω γιὰ τίς παληές μου ἁμαρτίες.
- ΑΛΛΑΝ : Μὴ χολοσιᾶς, δέν ἔφταιγες ἐσὺ γιὰ ὅλ' αὐτά, μά κεῖνα τὰ σαῦνια
ποῦ σοῦ τὴν ἔφερναν πισώπλατα... Για πές μου κάτι: ἂν κάποιοις
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κατεργάρηδες τοὺς δικαίους ἔλεγε:

1357

" Δικαστές, δέν θά πάρετε δράμι άλευρι, άν δέν βγάλετε από-
φαση καταδικαστική σ'αυτή τή δίκη"...τί θά τούκανες
αύτουνοϋ τοϋ διακιδρου, πές μου.

ΔΗΜΟΣ : θά τόν σήκωνα φηλά και θά τόν πετοϋσα στόν γκρεμό, άφοϋ
πρώτα κρεμοϋσα στό λαιμό του τόν συνωμότη Ήπέρολο.

ΑΛΛΑΝ : Τώρα μάλιστα!..Μιλās σωστά και πρόσβαρα. Άλλά, γιαί πές μου
και γιαί τ'άλλα, ποιά θάναί η πολιτική σου;.

ΔΗΜΟΣ : Πρώταν και κύριον σ'όσους άπ'τούς ναϋτες μας ταξιδεϋουν
μακρυά, μόλις γυρίσουν, θά τοϋς δώσω τόν σωστό μισθό τους.

ΑΛΛΑΝ : "Ε, ρέ, χαρά που θά πάρουνε τά τριμένα κωλαράκια τους!

ΔΗΜΟΣ : Δεϋτερον, κάθε όπλίτης που θά γραφτεί σ'έναν κατάλογο, δε θά
μπορεί νά μεταγράφεται άλλου από ρουσοφέτι, αλλά θά μένει
έκει που πρωτογράφτηκε.

ΑΛΛΑΝ : Πολύ κακό αυτό γιαί τόν Κλεώνυμο.

ΔΗΜΟΣ : Κι οϋτε άγορκαί άμοστανα δέν θά βολτάρουν πιά στην άγορά.

ΑΛΛΑΝ : Και που θά κάνουν πιάτσα ό Κλεισθένης και ό Στράτωνας;

ΔΗΜΟΣ : Λέω γιαί κείνα τά βουτυρόπαιδα που γεμάτα άράματα, που χαζο-
κουβεντιάζουνε, λέγοντας; " Πολύ σαίνοι αύτός ^{σοφιστής ό} ~~ο παλασκας~~."

Γλύτωσε τόν θάνατο με κόλπο!..Τί συμπερασματιστής, τί γυναι-
μιστής, τί αντιρρηστής, τί συλλογισμιστής, τί προοδευτικιστής,
τί πρακτικιστής, τί έπιθετικιστής σε όσους τών διακόπτουν!

ΑΛΛΑΝ : Και γιαίτι δε γίνεται έσύ χειροτονιστής αύτουνοϋ τοϋ φαπλα-
μιστή;..

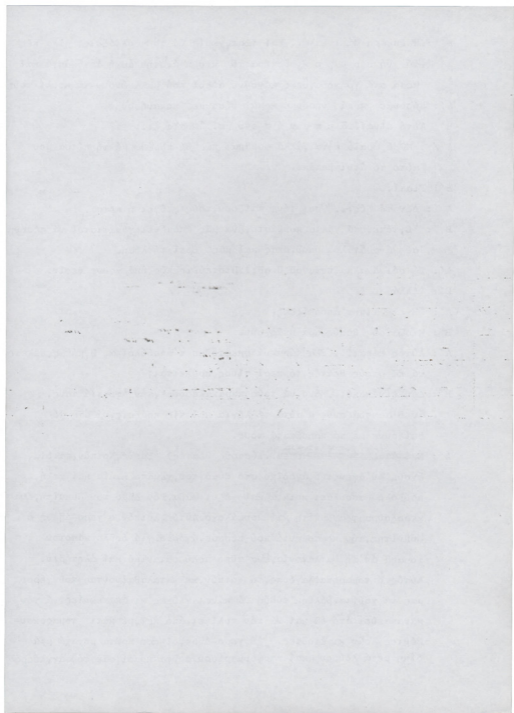
ΔΗΜΟΣ : Μωρέ , θά τοϋς κυνηγήσω όλους αύτούς και θά πών περίπατο
κι αύτοί και τά ψηφισματά τους.

ΑΛΛΑΝ : "Ελα τώρα, πάρε τοϋτο τό σκαμνάκι κι άπότόν τόν άρχιδάτο
παιδαρο νά στό κρατάει!..Κι όταν σου κάνει κέφι, σήκω άπ'
τό σκαμνί και κάτσε πάνω στόν παιδαρο!..

ΔΗΜΟΣ : "Αχ, τί εύτυχία, νά ξαναγίνω όπως ήμουνα παλιά.

ΑΛΛΑΝ : Αυτό θά τό πεζς, μονάχα ήμ σαν σου παραδώσω τήν τριαντάχρονη
Ειρήνη!..Νέρθει έξω η Ειρήνη, γρήγορα!..Ειρήνη!.. "Ελα, μανούλα
μου έσύ, έλα!..

1354

TI NIO KAAO

(βγαίνει η Ειρήνη...)

1370

ΔΗΜΟΣ : Ώ, Δία πολυτίμητε, τί δμορφη ποῦ εἶναι;..Σάν τριαντάχρονη ποῦ εἶναι, τριάντα φορές μπορῶ νά τῆς τόν σφυρίξω...Μά ποῦ τήν ἀνακάλυφες;

ΑΛΛΑΝ : Τήν ἔκρυβε μέσα αὐτός ὁ Παφλαγῶνας, γιά νά μή τήν πάρεις. Τάρα ὅμως, ἐγώ ~~ἔβγα~~ τήν παραβίδω στά χεράκια σου, πάρτην καί τραβᾶτε στούς ἄγρους.

ΔΗΜΟΣ : Καί πῶς θά τιμωρήσεις αὐτόν τόν Παφλαγῶνα, γιά ὅλα τοῦτα τὰ κακά ποῦ ἔκανε;..

ΑΛΛΑΝ : ~~Ὅχι καί πολύ αὐστηρά... Τήν τέχνη μου θά πάρει... Μόνος του σάν σκύλος, θά πουλᾷ λουκάνικα φτειαγμένα ἀπό σκυλίσιο ~~ἄσπαστο~~ κρέας καί γαϊδουρινό ~~μεθυσμένο~~ τάρτα θά τά βάζει μέ τίς πόρνες καί θά πίνει τά σκατόνερα ἀ' τὰ λουτρά.~~

ΔΗΜΟΣ : ~~Μωρέ, πολύ καλά τό σκέφτηκες... Αὐτό καθ' ἑαυτό μόνου τοῦ ἀξίζει: νά γκαρτίζει μέ τοὺς λουτράρηδες καί τίς πουτάνες.~~

Καί γι ἀντάλλαγμα, ἐσένα καλῶ στό πρυτανεῖο, τή θέση νά πάρεις ποῦ κατεῖχε ἐκεῖνο τό φαρμακερό τό φίδι.

~~Ἀκολούθα με καί πάρε αὐτήν ἐδῶ τή γιορταστικὴ ~~βουκαρέλα~~ ^{προστασία} χλαμύδα. ^{ΣΤΕΦΑΝ ΒΑΡΝΑΤΟΣ} Διπλοτικός ^{καί ἰσχυρὸς} ~~καὶ ἰσχυρὸς~~ ^{καὶ ἰσχυρὸς} ~~καὶ ἰσχυρὸς~~ ^{καὶ ἰσχυρὸς}...~~

~~Κι αὐτόν τόν ἀλιτήριο, ἕς τόν πάρει κάποιος καί νά τόν βάλλει ἀμέσως στη βουλειά, γιά νά τόν δοῦνε οἱ ξένοι μας, ποῦ κατατυραννοῦσε.....~~

(Φινάλε.... Ἐπανάληξη πανηγυρικοῦ χορικοῦ..)

Τ Ε Λ Ο Σ

Handwritten notes:
1370
ΑΛΛΑΝ
ΔΗΜΟΣ
ΑΛΛΑΝ
ΔΗΜΟΣ
Αφοσιώθηκε
Αφοσιώθηκε

1408

Alapni Bepady
(d. 1812)
; Re...
K...-

1/13/1812
→ 1/13/1812
K...